

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-16 **16** *Yıl:1 *29 Ağustos-11 Eylül 2003 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-9350

Emperyalist saldırı ve işgale karşı mücadeleyi ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE!

✓ DÜN HÂLÂ BUGÜN

ABD emperyalizminin İngiltere'yi de yanına alarak Irak'a saldırması ve işgal etmesinde bugün gelinen aşama, ABD'nin "düzen" ve "nizam" getireceğini iddia ettiği Irak'ta dün yaşananları unutmamalıdır. Dün Bağdat'ta bir pazar yerine atılan bombalarla katledilenlerin, köylerinin bombalanması sırasında iki kolunu birden kaybeden çocukların acıları bugün gibi tazedir. Irak'ta dün bugündür.

✓ KAOS ARTIYOR

Bunun yanında ABD Irak'ta asıl istediği petrol rezervleri işleriyle uğraşırken, halkın yaşam standartları hergün biraz daha kötüye gitmekte, kaos ortamı artmaktadır. Örneğin ABD'nin savaşın bittiğini ilan ettiği 1 Mayıs'tan itibaren Irak'ta 400 kadın kaçırılıp tecavüze uğramıştır.

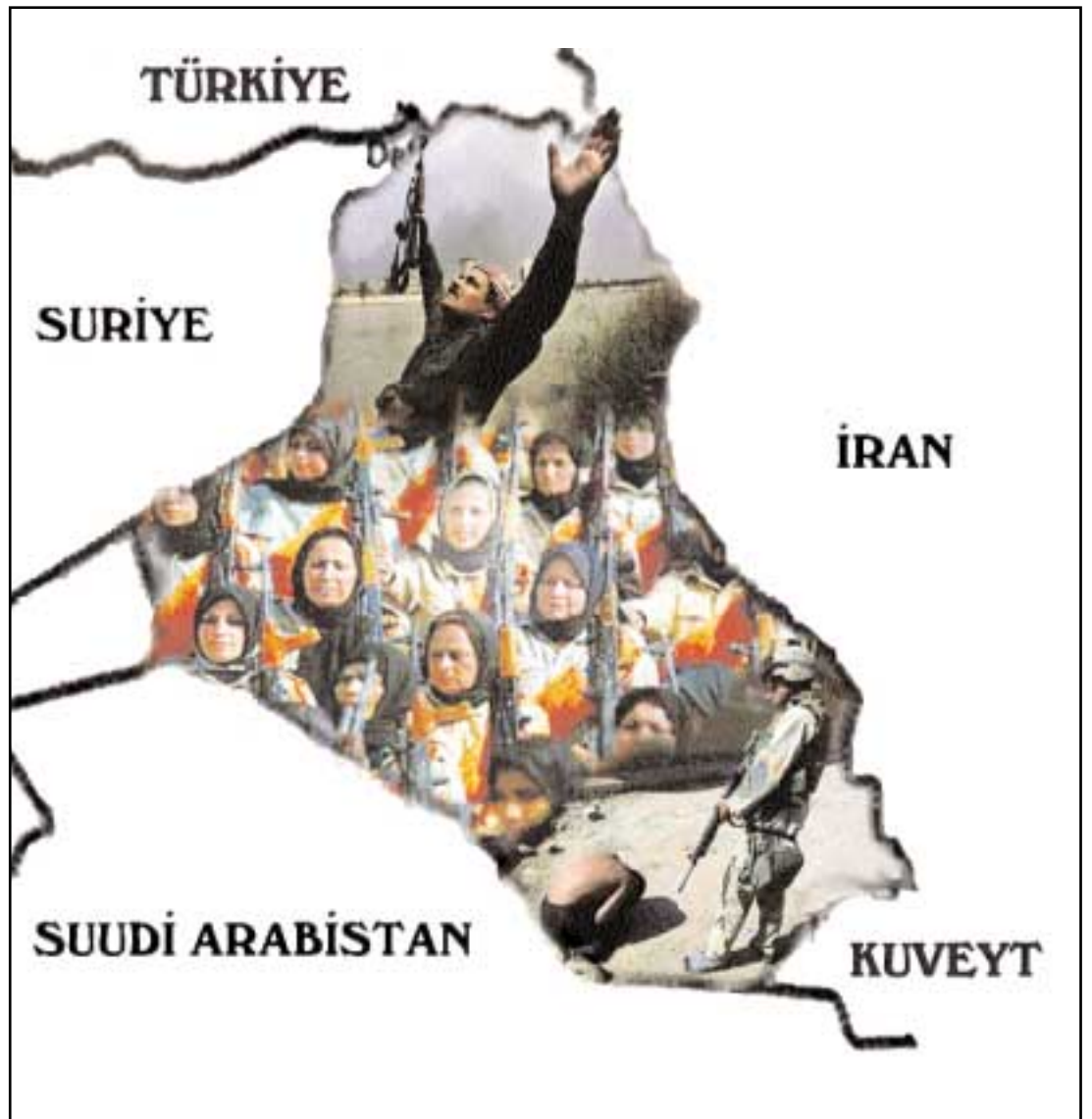
✓ İŞGALCİLER VE UŞAKLARI KORKUYOR

İşgale karşı direnişin aldığı boyuta paralel olarak ABD'nin 90 ülkeden asker istemesinin ardından Ürdün Büyükelçiliği'ne ve BM binasına yapılan bombalı saldırılar işgalcileri ve uşaklarını korkutuyor. ABD bu kaostan kurtulmanın hesabını yaparken uşakları ise asker göndermeyi tekrar gözden geçiriyor.

✓ İŞGALE ORTAK OLMAYALIM

Türkiye'de ise devlet bir yandan asker göndermenin hazırlıklarını yaparken bir yandan da yalan haberlerle halkı yanına almaya çalışıyor.

Önümüzde emperyalist saldırganlık ve işgale karşı kitlelerde oluşan öfke ve nefreti, örgüt silahı ile buluşturma görevi durmaktadır.

SÖYLEŞİ

Bahri Bayram Belen

"Dünyada tüm af mekanizmalarında iki temel ölçü vardır. Birincisi siyasal suçlar nedeniyle olan af, diğeri de değişik ekonomik kriz dönemlerinde işlenen ekonomik suçlardır. Bu suçlar konusunda af olabilir ama diğer suçlarda af olmaz. Bunun belki de değişik bir adı da şöyledir; devlete karşı işlenen suçlarda af olur ama bireye karşı işlenen suçlarda af olmaz." *Sayfa 14-15*

İşçi-köylü'den

EMEKCİLERE TEHDİTLER SAVURAN "ASLAN" ERDOĞAN, EFENDİSİNİN KARŞISINDA YALNIZCA BİR UŞAKTIR

Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen ekonomik ve siyasal krizinin yankısı, ülkemizin de dahil olduğu Ortadoğu başta olmak üzere birçok yarı-sömürge ülkede kendini her gün biraz daha ağırlaştırarak gösteriyor.

Sayfa 30

Kamu emekçileri insanca bir yaşam için Ankara'da

Tarımın tasfiyesi, işçilere yönelik yeni iş yasası vb. saldırılardan kamu emekçileri de paylarına düşeni alıyor. Toplu görüşmelerde yetkiyi KESK'in elinden alıp Kamu Sen'e vermek için elinden geleni yapan devlet, bu yönlü adımlarını hızlandırdı. Kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendika uğruna yıllardır yürüttüğü fiili ve meşru mücadeleye yönelik saldırılara bir yeni si daha eklendi. Böylece 100 bin üyesi hiçe sayılmak istenen KESK, etkisizleştirilmek isteniyor. Tüm bu saldırılar karşısında eylem kararı alan KESK, startını 14 Ağustos'ta verdi. Toplu görüşme öncesi eylemlerine başlayarak uşak devletin saldırılarına karşı 19 Ağustos günü İzmir ve Diyarbakır'dan yürüyüşlerini başlattılar. Yürüyüş, 23 Ağustos günü Ankara'da son buldu.

YÜRÜYÜŞ İNSANCA YAŞAM İÇİN

İzmir ve Diyarbakır'dan "İnsanca bir yaşam için Demokratik bir Türkiye" adı altında yürüyüş başlatan KESK, yürüyüş kolu üzerindeki illerde de kamu emekçilerinin eylemleri ile karşılandı. 15 Ağustos'ta başlayan yürüyüşün İzmir kolu Bursa'da yaklaşık bin kişi tarafından karşılandı. Atatürk Stadından Osmangazi metro istasyonuna kadar yürüyen KESK'liler buradan Yalova'ya daha sonra da İstanbul'a geçti. İstanbul'da Yenikapı'da polis ablukası ile karşılanan KESK üyeleri, buradan Aksaray metro istasyonu önüne yürümek isteyince polislerin biber gazlı saldırısına maruz kaldı. Sayıları 400'ü aşan kamu emekçileri, polislerin yürüyüşe izin vermemesi üzerine oturma eylemi yaptı. "Emekçiye değil, IMF'ye barikat", "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek" vb. sloganlar atarak barikatın kalkmasını isteyerek yürüyüşe geçti. Ancak polis tarafından önleri kesilen kamu emekçilerine saldıran polis, grubu çembere alarak hareket etmelerini engelledi. Polislerin gözaltı tehditlerine rağmen taviz vermeyen KESK üyeleri basın açıklamasının ardından havanın kararması ile dağıldılar.

Yürüyüşün Diyarbakır kolu ise Adana'da yine kamu emekçileri tarafından karşılandı. Sloganlarla yürüyen kitle,

İzmir ve Diyarbakır'dan "İnsanca bir yaşam için Demokratik bir Türkiye" adı altında yürüyüş başlatan KESK yürüyüş kolu üzerindeki illerde de kamu emekçilerinin eylemleri ile karşılandı.

birçok kez polislerin engelleri ile karşılandı. Seyhan Otel'i'ne gelindiğinde polis, biber gazı kullanarak emekçilere saldırdı. Emekçiler saldırıyı "Tankımız, topunuz vız gelir bize vız" sloganları ile karşıladı. Abidin Dino parkına kadar yürüyen kamu emekçilerine seslenen KESK Adana Şubeler Platformu **Vehbi Yıldırım**, polislerin saldırgan tutumunu protesto etti.

"SEFALETE TESLİM OLMAYACAĞIZ"

"İnsanca Yaşam İçin Demokratik Türkiye" şiarıyla Ankara yürüyüşünü düzenleyen KESK, 20 bini aşkın üyesiyle 23 Ağustos'ta Kızılay'da hükümete seslendi.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen kamu emekçileri Ankara'ya giriş noktalarında polis tarafından engellenerek saatlerce bekletildiler. İstanbul yolu Şaşmaz Bölgesi Eskişehir Yolu Sivrihisar yakınları, Kırkkale Kayadibi Bölgesi, Gölbaşı, Şoförler Federasyonu Tesisleri yakınlarında bekletilen kamu emekçileri, tutuldukları yerlerde yolları trafiğe kapatarak, barikatları kaldırmayı başar-

dılar ve Ankara'ya girdiler. Adana, Mersin ve Edirne'den gelenler ise Ankara Tren Garı önünde toplandı. Kızılay'a girmelerine izin verilmeyen kamu emekçilerinin önünü panzerleriyle çevik kuvvet kesti. Bunun üzerine Talatpaşa Bulvarı oturma eylemi yapılarak trafiğe kapatıldı.

Ankara grubu saat 09:00'dan beri oturma eylemi yaptıkları Ziya Gökalp Caddesi'nden öğleden sonra yürüyüşe geçti. Mithatpaşa Caddesi'nden Necati Bey Caddesi'ne, oradan da GMK Bulvarına geçen grup, burada çok yoğun önlem almış olan çevik kuvvet barikatlarıyla karşılaştılar. Buradan Güvenpark'a geçmeye çalışan kamu emekçileri barikatın birini kaldırdılar ancak Güvenpark'tan vazgeçerek Ankara'ya dışarıdan gelen grupları beklediler.

Ankara dışından gelen gruplar ise tutuldukları yerlerden yürüyüşe geçerek Sıhhiye Meydanı'na ulaştılar. Buradan Atatürk Bulvarı üzerinden Kızılay'a geçmelerine izin verilmedi. Bunun üzerine saatlerce oturma eylemi yaparak yolu trafiğe kapattılar. Aynı saatlerde Zafer çarşısı ve İzmir Caddesi önünde bekleyen 250-300 kişilik grup ise polislerle çatıştı. Çıkan çatışmada polisler de dahil olmak üzere yaklaşık 15 kişi yaralanırken kamu emekçilerinin bir kısmı gözaltına alındı.

Sıhhiye meydanında gergin bekleyen grup Necatibey Caddesi üzerinden geçerek Ankara grubuyla buluşmasına izin verildiğinde, önde KESK Genel Başkanı **Sami Evren** ve sendika başkanlarıyla kolkola girerek, arkalarında

Eğitim-Sen ve diğer sendikalarla GMK Bulvarı'na doğru sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti.

GMK Bulvarı'nda biraraya gelen kamu emekçileri yine polisler kısı süreli gerginlikler yaşadılar. Yapılan pazarlıklarda Güvenpark'tan vazgeçilerek basın açıklamasını toplandıkları yerde yaptılar.

Mitingde gözden kaçmayan önemli bir nokta ise KESK tabanındaki hareketlilik ve sendika yönetimlerine duyulan güvensizlik oldu. Mitingde yer alan devrimci grupların attığı sloganlara destek veren ve tüm engellemelere rağmen kararlı bir duruş sergileyerek Güvenpark talebinden vazgeçmeyen kamu emekçileriyle yaptığımız sohbetlerde KESK'in Güvenpark talebinden vazgeçmesini ve pazarlık yapmasını eleştirdiler. Basın açıklamasının bitmesiyle kitle slogan atarak alkışlarla dağıldı.

(Ankara)

MEMURLAR "TOPLU SÖZLEŞME SÜRECİNDE" HAKLARINI İSTİYOR

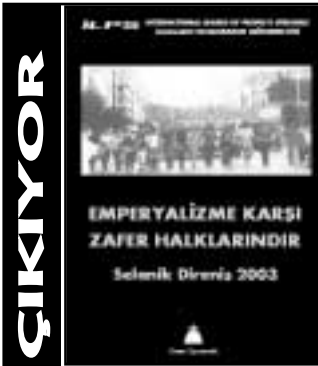
KESK Samsun Şubeler Platformu ve Kamu-Sen İl Temsilciliği aynı günde Konak Sineması önünde saat 12:30'da ayrı ayrı eylem yapmak amacıyla sendikaların üyesi kamu çalışanları toplandı.

İlk olarak KESK Samsun Şubeler Platformu'nun yaptığı eylemde açıklama yapan KESK Dönem Sözcüsü **Adem Kocaoğlu**, AKP hükümetinin emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarını artırdığını ifade ederek "Hükümet, 4688 yasaya ve sendikalara rağmen tek taraflı ücret belirleme politikalarını sürdürmektedir" diyerek sözlerine devam ederken eyleme katılan kamu emekçileri "Tayyip şaşırma, sabrımızı taşırma", "Sadaka değil, toplu sözleşme" vb. sloganlarla destekledi.

KESK Samsun Şubeler Platformuna bağlı sendikalara üye kamu emekçileri Samsun Defterdarlığı önünde 19 Ağustos günü toplanarak eylem yaptı. Eyleme katılan kamu emekçilerinin pankartlar ve sloganlarla hükümeti protesto ettiği eylemde açıklama yapan KESK Samsun Dönem Sözcüsü **Adem Kocaoğlu**, Türkiye'nin adaletsizliğinin, işsizliğin, yoksulluğun ve sefaletin merkezi olduğunu vurguladı.

21 Ağustos akşam saat 17:45'de İstiklal Caddesi'nde yapılan oturma eyleminde KESK'e bağlı sendikaların üyesi memur emekçileri sık sık "Emekçiyiz haklıyız, kazanacağız", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız", "IMF defol bu memleket bizim" vb. sloganlarla alkış ve düdükle hükümetin toplu görüşmelerdeki tavrını protesto ettiler.

(Samsun)

Avrupa Birliği Devlet ve hükümet Başkanları dönem toplantılarının yapıldığı Yunanistan'ın Selanik kentinde, ILPS ve ATİK'in düzenlediği kampın çalışma gruplarında sunulan yazılardan oluşan bu kitabın Türkiye devrimci demokratik kamuoyu için yararlı olacağını düşünüyoruz.

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

“IRAK HALKI, İŞGALE ORTAK OLACAK HERKESE KORKULU GÜNLER VADEDİYOR”

Son iki hafta içerisinde Irak'ta yaşanan gelişmeler, işgalci güçlerin gittikçe yükselen direnişin etkileri karşısında girdikleri yönelimi ve çare arayışlarını anlamamız açısından önemlidir.

Gelinen aşamada görülmesi gereken en önemli yan işgale karşı Irak halkının gösterdiği direnişin ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak özgünlüğündeki politikalarının uygulanmasını oldukça zora soktuğudur.

Öyle ki saldırı nedeni olarak ileri sürülen birçok gerekçelerin yalan olduğu gerçeğinin ortaya çıkması; İşgal karşıtı direnişin güçlenerek kitlesel bir boyut kazanması; ABD emperyalizminin kullandığı “özgürleştirme”,

mesini savunurken, % 47'si Irak'ta kalsın diyor. Halkın % 49'u ilk kez, Bush'u ikinci dört yıllık dönemde göreve getirmek için oy kullanmayacağını belirtiyor. Bush'u oy sandığında destekleyecek olanların oy oranı ise ilk kez % 44'te kalıyor. 1 milyar doları bulan Irak'taki harcamaların bütçe açığını arttıracak ve Amerikan ekonomisine zarar vereceğini savunanların oranı ise % 70.

Amerikan kamuoyunda oluşan tepkilerin yönü özellikle önümüzdeki yakın süreçte ABD emperyalizminin saldırganlık politikalarının Amerikan halkı tarafından daha yoğun tartışılacağını, işgal karşıtlığının daha ciddi tepkilerle ifade edileceğini göstermekte.

den geçirmelerindeki bir diğer etkidir.

Diğer yandan BM binasına yönelik saldırı; işgali kabul eden, işgalci güçlerle işbirliği yapan tüm kurum ve kuruluşların, kısacası tüm işgal ortaklarının Irak halkının direnişinin hedefinde yeracağı yönünde okumak gerekir. BM'ye yönelik saldırının ardından **BM Genel Sekreteri Kofi Annan'**ın “BM Irak'ı terketmeyecek” demesine karşılık direnişin hedefi olabileceğini düşünen birçok sivil kuruluş, IMF ve Dünya Bankası Irak'taki personelini güvenlik gerekçesiyle Ürdün'e kaydırmış bulunuyor.

“SALDIRI BM'Yİ DEĞİL ABD'Yİ HEDEF ALIYOR!”

ABD'nin BM temsilciliğini yapan Holbrooke'un “Saldırı BM'yi değil ABD'yi hedef alıyor” değerlendirmesi kamuoyunda yaratılmaya çalışılan “BM'nin hedef olarak seçilmesinin yanlışlığı” üzerine kimi tartışmalara dolaylı da olsa cevap veriyor. ABD öncülüğünde gerek dünyada gerekse Türkiye'de işgale karşı direniş gözden düşürme amaçlı yürütülen kampanyanın bir parçası olarak gündeme sokulan tartışmanın cevabı; BM'nin ABD ve İngiltere'nin Irak'ı bildikleri gibi yönetmesine vize vermesinde, işgalin hukuki bir kisveye bürünmesi için üzerine düşen görevi bütünüyle yerine getirmesinde aramak gerekmektedir. **BM'nin emperyalist işgalin parçası olduğu gerçeğini gizlemeyi hedefleyen demagojik söylemlerin arka planında ise Bağdat'taki BM merkezinin havaya uçurulmasının içerdiği politik mesaj silikleştirilmeye çalışılmaktadır.**

“KURTARICI MEHMETÇİK” SAVAŞ LORDU İÇİN SEFER YOLUNDA!

Gelinen aşamada Türkiye'nin Irak'a asker göndermesinin ABD açısından nasıl bir önem ifade ettiğini anlamak açısından ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in resmi olmayan sözcüsü konumundaki ABD'li senatör Mark Steven Kirk'in sözlerine yer verelim. **“Siz Iraklı bir terörist olsanız ve öldürdüğünüz her Amerikan askerinin haberinin CNN'de, New York Times gazetesinde haber olduğunu görseniz, bunun Amerikan kamuoyunda, ABD'nin Irak'tan çekilmesini gerektirecek kadar geniş bir savaş karşıtı kampanyaya yol açabileceğini farketse, Pek iyi siz o Iraklı terörist olsanız, karşınıza bu kez Amerikan değil de Türk askeri çıkarılsın ve onları öldürerek medyada haber olamayacağımızı bilerseniz, öldürmeye devam edermisiniz?”**

Burada tekrar Türk askerinin de işgalci bir güç olarak saldırıların hedefi olacağını vurgulamamıza gerek yok sanırım. Daha çok, ABD emperyalizminin fiyaskoya dönüşen işgalini sürdürmek için “istikrar” arayışı içerisinde “stratejik uşak” Türk hakim sınıflarını piyon olarak nasıl ileri sürerek hamle yapmaya çalıştığını görmeliyiz.

Diğer yandan ABD'de 2004 yılında yapılacak olan genel seçimlerin yaklaşması, ABD yönetimini daha temkinli hareket etmeye zorlamakta ve Irak'ta “istikrar” arayışına daha da acil bir hal kazandırmaktadır. Buna paralel olarak ABD yönetimi seçimlerde yeniden iş başına gelme planı doğrultusunda ABD

kamuoyunda oluşan olumsuz havayı dağıtmak için askerlerini, belirli bir güç bırakarak kademeli bir şekilde geri çekmeyi planlamaktadır. İşgali ise kalkan olarak can havliyle öne fırlayan Türk hakim sınıfları gibi uşakları üzerinden yönetmeyi tasarlamaktadır.

Türk hakim sınıfları ise efendisine hizmetlerinin karşılığı olarak ertelenen IMF borçlarının yanısıra KADEK yöneticilerinin kendisine teslim edilmesini, Irak'ın yapılmasında pastanın kırıntılarından pay ayrılmasını istiyor. Hükümetin en yetkili ağı Dışişleri Bakanı A. Gül'ün “Türkiye'nin çıkarları Anadolu'ya hapsedilemez” sözleri, MGK'nın “ülke yararı” açısından meseleyi ele alması, Irak'ın orta kesimlerinden Şii'lerin yoğunlukta olduğu Basra'ya doğru sıçrayan direniş labirentinde “Mehmetçiğin” sefere sokulacağını güçlü sinyallerini veriyor. Bu paralelde “etnik arındırma” demagojisiyle, Türkmenlere ait türbenin bombalanması ve Celal Talabani'ye bağlı IKYB peşmergelerinin ateş açması sonucu 7 Türkmen'in öldürülmesi olayının Türk akerinin Irak'ta bulunma zeminini güçlendirme amacıyla kullanılması, güçlü sinyallerin pratik yansımalarını içeriyor. Yaşanan olayların ardından burjuva basının köşelerinde Irak halkının “kurtarıcısı olarak gördüğü Mehmetçiği” dört gözle beklediğine yer veriliyor. Yalının biri bin para. Manşetlerle işgalin bir parçası olarak sefere sürülen “Mehmetçik” “barış gücü” olarak halka pazarlanmaya çalışılıyor.

Önümüzdeki günlerde özellikle ABD ile Türk hakim sınıfları arasında yoğun diplomasi trafiğinde Irak'a ne kadar asker gönderileceği, hareket zamanı ve nasıl konuşlanacağı belirlenmeye çalışılacak.

Bu gelişmelerin kaçınılmaz sonucu olarak Türk hakim sınıfları, aynı zamanda Irak'ta patlayan her bomba, öldürülen her Amerikan ve İngiliz askeri için ayağa kalkan işgalci ülke kamuoyu gibi haklı direnişin kurbanı olan Türkiye askerleri için ayağa kalkan Türkiye kamuoyunun da hedefi olmaktan kurtulamayacaktır.

EMPERYALİST SALDIRI VE İŞGALE KARŞI KİTLELERİ ÖRGÜT 'SİLAHIYLA' BULUŞTUR!

Özellikle işgali yürüten ABD emperyalizmi başta olmak üzere destek veren işbirlikçi ve uşak devletlerin içinde bulunduğu durum, Irak özgünlüğünde yaşanan gelişmeler, sürecimiz açısından üzerinde önemle durmamızı ve incelememizi gerektirmektedir. Sürece bu yönlü etkili müdahalelerde bulunabilmemiz ve yürüttüğümüz kitle faaliyetinde propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın kitlelerde kalıcı etkiler yaratabilmesi için bu zorunludur. Yaşanan somut gelişmelerden ve süreçten kopuk bir kitle faaliyetinin örgütlenme zemininde ilerleme kaydedemeyeceği ise açıktır. **Bu ele alışla Marksist-Leninist-Maoistlerin önünde emperyalist saldırganlık ve işgale karşı kitlelerde anti-emperyalist bilinci uyandırma ve onları emperyalist saldırılar karşısında örgüt 'silahıyla' buluşturma görevi yakıcı bir şekilde durmaktadır.** Proletarya Partisi'nin içinde bulunduğu sürece uygun olarak belirlediği “Partiyi örgütlerle, cesaretle ilerle” şiarını yaşamda somutlamanın yolu buradan geçmektedir.

“insani yardım” maskesini bir kenara bırakmasına işgalci ve katliamcı yüzünü açıktan sergilemesine yolaçtı. ABD'nin Irak işgalinin tam bir fiyaskoya sonuçlandığını yapacağımız şu alıntıyla daha iyi görüleceğini sanıyoruz. **“Petrol boru hatlarına ve rafinerilerine yönelik saldırılar yüzünden petrol gelirleri Bush yönetiminin projeksiyonlarının çok gerisinde kaldı. Bu ABD açısından işgalin maliyetini taşınamaz hale getiriyor. Şimdi Irak'a kredi sağlamakla görevli IMF ve DB'nin ülkeden çekilmesi altyapı yatırımları için gerekli kaynağın bulunmasını daha da zorlaştıracaktır”** (Ergin Yıldızoğlu 24 Ağustos'03 Cumhuriyet Gazetesi)

“ASKERLERİ EVE GETİRİN!”

İşgale karşı direnişin yarattığı etkiyle Irak'ta ortaya çıkan tablo başta ABD ve İngiliz emperyalizmi olmak üzere işgale ortak olacak tüm güçlere “korkulu günler vadediyor”. Amerikan basınının yazmadığı Irak'ta hergün yaşanan 30'un üzerindeki önemli çatışmalarda peşpeşe kayıplar veren ABD ve İngiliz askerlerinin aileleri işgalin, yasadışı ve gayri ahlaki olduğu kanısına vararak “Askerleri eve getirin” adı altında kampanyalar düzenliyor. Asker ailelerinin evlatlarının yalanla ölüme gönderildiğinin farkına varması nedeniyle kurulan **Asker Aileleri Konuşuyor Örgütü**'nün kurucularından Nancy Lessin'in “hem Irak halkı hem de ABD askerleri için kaygılanıyoruz” biçimindeki demeci Amerikan kamuoyunda giderek etki kazanan düşünce eğilimini ifade ediyor. Yine Newsweek dergisinin yaptığı kamuoyu yoklamasına göre Amerikan halkının % 70'i “Irak'taki ABD işgal ordusunun batağa saplanacağı” görüşünde. Newsweek'e göre Amerikan halkının % 48'i ABD ordusunun hemen Irak'tan çekil-

DİRENİŞ, İŞGALE ORTAK OLMAK İSTEYENLERİ DÜŞÜNDÜRÜYOR!

İşgale karşı direnişin aldığı boyuta paralel olarak ABD emperyalizminin 90 ülkeden asker göndermeleri için destek istemesi, Ürdün elçiliğine, ardından ise BM (Birleşmiş Milletler) binasına yapılan bombalı saldırılarla birlikte yeni gelişmelere sahne oldu. Direnişin işgalci güçlere korku vadedmesi hem Irak'ta bulunan ABD ve İngiliz askerlerinde büyük korkulara yol açıyor, hem de işgale ortak olmak isteyen işbirlikçi ve uşak devletlerin ABD'nin asker gönderilmesi talebini yeniden gözden geçirmelerine neden oluyor. BM binasına yapılan saldırının ardından **Japonya Savunma Bakanı**, bir açıklama yaparak “güvenlik nedeniyle bu yıl içerisinde Irak'a asker göndermemelerinin mümkün olabileceğini” söylerken Irak'a saldırıda ABD ve İngiltere'ye en kapsamlı desteği veren **Polonya**, saldırının ardından Bağdat yakınlarındaki bin km. karelik riskli bölgenin kontrolünü ABD ordusuna devretti. Irak'a Ağustos ayı sonunda 400 asker göndermeyi planlayan **Tayland** ise kararını yeniden gözden geçiriyor. Saldırıda bir askerini kaybeden **İspanya**'da ise muhalefet, Irak'ta bulunan 1300 kişilik birliğin geri çekilmesini istiyor. **Çek Cumhuriyeti**'nin ise askerlerini Irak'tan çekme kararını açıklamak üzere olduğu biliniyor. **Malezya** ise şimdiden asker göndermekten vazgeçtiğini ABD'ye bildirmiş durumda...

İşgale ortak olmak isteyen devletlerin hedef olmaktan duydukları kaygıyla destek kararlarını yeniden gözden geçirmeleri, tereddüt içerisinde kalmaları anlaşılır bir durumdur. Amerikan halkında uyanan ABD ordusunun işgalci olduğu düşüncesinin kendi ülke halklarında da uyanması korkusu kararlarını göz-

Sınıfsal Bakış

ÖZNEL DEĞİL NESNEL OLURKEN, NESNE DEĞİL, ÖZNE OLMAK!

“21. Dünya Felsefe Kongresi'nin Ardından”

İlki 1900 yılında Paris'te yapılan **Dünya Felsefe Kongrelerinin 21.si, 10-17 Ağustos** tarihleri arasında ilk defa Türkiye'de (İstanbul) yapıldı. Yüzü aşkın konuşmacının bildirimleri 40'ı aşkın oturumda değerlendirilirken, “**bilgi**”nin parayla satışının anlamlı bir örneğini sergilercesine, izleyicilik, hatırı sayılır bir bedelin (200 dolar) karşılığı olarak belirleniyordu. “**Bilgi sevgisi**” anlamıyla etimolojik bir ifadeye sahip felsefenin kongresinde, “**bilgi**”nin satışa sunulması, günümüz dünyasının sorunlarını tahlile soyunanlar açısından acıklı bir tablo oluşturuyordu. Daha acıklısı, hiç kuşkusuz, “**sırça köşk**”lerinden çıkma niyetlisi olduklarını dile getiren felsefecilerin “**kiracı**” olmaktan çıkışa pek de taraf olmadıklarını gösteren konuşmalarıydı. Onlar; “**ev sahibi**” ile büyük çaplı bir çatışmayı göze alamayıp, evin mülkiyetinin **hane halkına** geçmesi doğrultusunda bir “ihtimal”den söz etme cesaretini göstermemeye devam ettiler.

Jürgen Habermas, Robert Bernasconi, Thomas Pöge, Peter Singer başta olmak üzere tanınmış/şöhretli burjuva filozoflarının kongreye sundukları metinler, onlar gibi konuşmacı olan **Süleyman Demirel**'den çok daha ileri özellikler taşıyordu. Bütün sorunlar eksiksiz bir şekilde ama maddi gerçeklik zemininden kopuk bir biçimde yüzeysel bir algılarıyla sıralanıyor, sıra çözüme geldiğinde; “**saydamlık**”, “**diyalog**”, “**askeri harcamaların azaltılması**”, “**verili tanımların dışına çıkmak**”, “**insan haklarına gereken önemi vermek**”, “**uluslararası hukuka işlerlik kazandırmak**” vb. demagojik gevelemeler eşliğinde “**felsefe**” yapılıyordu. Felsefeye bilimsel kimlik kazandıran **Marxizm**in adını anmamaya, özel bir yasak varmışcasına **büyük bir özen** gösteren felsefecilerin bu tavrı, 21. yüzyılın başlarında çok anlamlı bir duruşa işaret ediyordu. İyi biliyorlardı ki **Marxizm, Lenin ve Mao** yoldaşların katkılarıyla insanlığa yol göstermeye, bugünkü “**çıkamaz**” ve “**kaos**”a ışık tutmaya, bütün aydınlığıyla devam etmekteydi. Sorun, **sınıfsal bir tercih** olarak şekilleniyor, seçim karşı-devrimden yana kullanılıyordu.

Felsefe, bir yaşam, bir düşünce biçimi olarak; **felsefe**, bir dünya görüşü bir ideoloji olarak her şeyden önce, benzeri bütün kavramlar gibi **sınıfsal**dır. Bir bilim dalı karakteriyle, olayların ve olguların analizi ve kavranması çerçevesinde, tarihi ve bugünü açıkla-

mak, yarını da öngörebilmek durumundadır. **Bilgi teorisini, teori-pratik** ilişkisi içerisinde evrensel bir bütünlükte ele alır ve insanlığın gelişimi sürecinde onun **kullanımına** sunmayı amaçlar. Bu noktada pratiğin tayin edici yanına vurgu yapılmalıdır. Çünkü **pratik**, insanın doğayı, toplumu değişikliğe uğratan eylemi olmakla, insanın maddi ve zihinsel yaşamında **belirleyici** rol oynamaktadır. Bunu yaparken ona yaklaşımın ve bu yaklaşım sayesinde kullanılan yöntemin bilimselliği **can alıcı** rol oynayacaktır. **Di-yalektik** olarak tanımladığımız bu yönetime göre, her şey birbiriyle **bağlantılı** olup aynı zamanda sürekli **değişim** içerisinde. Bu değişim; pürüzsüz bir hat izlemediği gibi, **zıtların/karşıtların birliği ve mücadelesi**ni oluşturan bir çelişkiler yasasına tabi olarak gerçekleşmektedir. Materyalist bakış açısı ve diyalektik yöntemin kombinasyonu olarak **diyalektik (ve tarihsel) materyalizm**; sonuna kadar devrimci tek sınıf olarak proletaryaya ait bir kimlikle tam da burada devreye girmekte ve felsefeye **bilimsel** bir nitelik kazandırmaktadır.

Felsefe, ne **sır** olarak elitlerin ayrıcalığına hapsedilen, ne de uğraşı entelektüellerin tekelinde bulunan bir özelliğe sahiptir. Felsefe aslında son derece **yalın, basit ve aydınlık** bir karakter taşır. Onu içinden çıkılmaz bir şekilde karmaşık ve zor bir hale getirecek **deşarj jimnastiğine** çevirenler, hakim sınıfların temsilcileri olmuştur. Onlara küçük burjuvazinin büyük bir iştahla iştirak etmesi geçen yüzyılın gerçeğidir. Gerek soyluların hizmetindeki **İlkçağ Yunan felsefesi**, gerekse de dinsel dogmaların destekçisi olarak **skolastik felsefe**, hakim sınıfların etkin bir **egemenlik aracı** olarak iş görüyordu. Bu geleneksel perdeyi, dönemin ilerici sınıfı burjuvazinin **aydınlanmacı felsefesi** yıkmıştır. Toplumsal ilerlemenin lehine rol oynayan bu felsefe zemininin bağrında, işçi sınıfının dünya görüşünün üretimi adına **Marxist felsefe** doğdu. **Dünyayı yorumlama, değiştirme ve yeni bir dünya yaratma ekseninde bütünsellik taşıması bağlamında, bir ideoloji olarak felsefe; doğa ile insanın birbiriyle ilişkili gelişim sürecini, toplumsal ilerleşimin tarihsel öyküsünü, bu çerçevede bütün maddi gerçeklikleri (çelişkiler, ilişkiler ve gelişim yollarını) bilimsel bir analize** tabi tutmak zorundaydı.

Doğanın, toplumun ve düşüncenin gelişmesini yöneten evrensel yasaların

bilimi olarak felsefenin, sınıf mücadelesinin seyrine **dolaysız bağlı** bu oluşumu, **idealizm** ile **materyalizm** şeklinde bir saflaşmayı getirdi. İnsanlığın geleceğine müdahale noktasında, **madde-bilinç, düşünce-varlık** ilişkisi ve “**irade**” ile “**kader**” çatışmasında boy veren bu saflaşma; bilimin kuşku-cu, sorgulayıcı, akılcı, nesnel ve eleştirel vasıflarıyla bütünsel bir **örtüşme** sağlayan materyalizmin bilimsel bir yöntem olan diyalektiği kullanmasıyla ileri bir aşamaya ulaşıyordu. Bu aşamada sınıfsız topluma gidişin formüle edilmesiyle oluşan **komünist teori** Marks ve Engels yoldaşların eseri idi. Marxizme göre felsefe, salt dünyanın ne olduğu yolundaki soruyu yanıtlamakla kalmamalı, aynı zamanda ona karşı nasıl bir tutum takınacağımızı ve onu nasıl yeniden kuracağımızı da açıklamalıydı. Lenin ve Mao Zedung'un katkılarıyla bugünkü gelişmişliğine ulaşan **bilimsel sosyalist felsefe**, hiç kuşkusuz, sınıfsız mücadelesinin gelişmesine paralel olarak gelişimini sürdürecektir.

Marxizmin insanlığın kendi geleceğine **iradi** müdahalesini **proletaryanın önderliğinde** gerçekleştireceğine dair belirleme ve öngörüsünün aradan geçen yaklaşık 1.5 asırlık zaman diliminde iktidar deneyimlerini de kapsayan bir zenginlikle kanıtlanması; emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfı, ezilen halklar ve uluslara getirdiği baskı, sömürü ve zulmün katlanarak artmasına paralel bugün de **tek alternatif** olma özelliğini **yakıcı ve dayatıcı** kılmaktadır. Marks ve Engels'in deyimiyile “**komünizm hayaleti**” dünyanın her köşesinde **göze görünür** biçimde dolaşmaktadır.

21. Dünya Felsefe Kongresi'nin oturumlarının yapıldığı salonlarda da dolaşan bu hayalet; uluslararası hukuk, barış, adalet, insan hakları, özgürlük, eşitlik, yoksulluk vd. kavramlarla oynayarak, kah eleştirip kah sızlanarak ezilenlere ve yoksullara “**sabır**”, ezenlere “**insaf**” telkin etmenin ötesine gidemeyen felsefecilerin **kabusu** haline gelmiştir. Bir dizi doğruyu sıralamanın hiçbir şey ifade etmediği, kahrın doyumadığı bir dünyada yaşıyoruz. ABD emperyalizminin dizginsiz bir saldırganlık ve kendi koyduğu kuralları dahi tanımama pervasızlığı içinde hareket ettiği; dünyanın bir avuç dolar milyarderi lehine büyük bir talana tabi tutulduğu; yoksulluk, açlık ve sefaletin milyarların yaşam biçimi haline geldiği; devrimci dinamiklerin başta öncülerini olmak üzere her türlü eziyet ve imhaya uğratıldığı bir dünyanın **sadece** fotoğrafını çekmek, dün olduğu gibi bugün de ancak **burjuva ahlak anlayışında** karşılık bulabilir.

Felsefi manada ahlaklı bir davranış; gördüğü sakatlığın sızlanarak, yalvararak, aman dilenerek değiştirilemeyeceğini, **mutlak** bir biçimde zorlanması gerektiğini, buna muktedir olan-

ların **teşvik** edilmesini gerektirir. **Robespierre**'in “**Zulmün olduğu yerde halka ayaklanması/isyana etmesi gerektiğini söylemeyen alçağın biridir.**” derken kast ettiği budur. Bu bağlamda, tımturaklı laflarla, ağdalı cümlelerle, parlak sunumlarda bulunan burjuva filozoflarının yaptıkları, **sınıfsal görevin** şatafatlı bir tiyatro sahnesinde rol almaktan ibarettir. **Marks**'ın “**Filozoflar dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlamakla yetindiler; oysa, asıl önemli olan dünyayı değiştirmektir.**” sözündeki espiye uygunluk hali, daimi bir karakter olarak süregelmiştir.

Dünyaya **değiştirici/alıcı** gözle bakmayanların dile getirdiği hususlar ezilenlerin değil, ellerindeki saltanatı daha uzun ömürlü kılma derdindeki egemenlerin sorunlarıdır. Kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda dünyayı **öznel** bir biçimde yorumlayanlar, **tarih yapıcı özneyi** göreve davet etmedikleri gibi, sahneye çıkmasına da engel olmaya çalışmaktadırlar. Dünyayı **nesnel** biçimde yorumlayabilmek öncelikle **sınıfsal** bir uygunluk gerektirir. **Engels**'in “**Maddeci dünya görüşü, doğaya olduğu gibi bakmak, onu hiçbir şeyi ihmal etmeden olduğu gibi kavramaktır.**” sözüyle vurguladığı husus budur. Dünyanın nesnel olarak yorumlanması; sınıfsal baskı ve sömürünün hedefi olanların nesne olmaktan çıkıp özne haline gelmelerini istemeyi gerekli kılar. **Mao Zedung** yoldaşın deyişiyile, “**Marxist felsefe için asıl önemli olan, nesnel dünyanın yasalarının anlaşılması ve böylece dünyayı açıklayabilecek gücün kazanılması değil, nesnel yasalar üzerine elde edilen bilgileri uygulayarak dünyayı fiilen değiştirmektir.**” Bu çerçevede vurgulayacak olursak, Marxizm, diğer dünya görüşleri gibi donmuş, hareketsiz, cansız, dogmalar yığını olmayıp bir **eylem kılavuzudur**. Değişimin önderliğini yapacak işçi sınıfı ve onun inisiyatifi altında iktidara yürüyecek halkın/kitlelerin, bilimsel bir rehber olarak **MLM felsefeyle** beraber en önemli silahı **örgütlülüktür**.

Burjuva felsefecilerden kimilerinin radikal söylemli eleştirilerini abartarak farklı bir sınıflandırmaya tabi tutmak olanaklı değildir. Çünkü sistemin **reformasyonunu** aşamayan hiçbir öneri bugün için zerre kadar pratik değer taşımamaktadır. Kitleleri kaderine hükmetmeye çağırmayan, mücadele ve direnişi önermeyen, sistemin köklü bir tasfiyesine açıktan vurgu yapmayan felsefeciler, “**felsefe yapmak**”tadırlar. Onlara hiç gecikmeden gelen yanıt, kongrenin son gününün akşamı birkaç yüz metre mesafedeki açık hava konserinde sahne alan **Şilili** devrimci müzik grubu **Inti Illimani**'nin iki ünlü şarkısından, çarpıcı bir zamanlamayla yükseliyordu: **Venceremos (Kazanacağız)**, çünkü; “**El Pueblo Unido Jams Sera Vencido**” (**Örgütlü Halk Asla Yenilmez**).

Sendikal Harekette yeni bir aşama; TAŞERON İŞÇİLERİ ÖRGÜTLENİYOR

Hasan Gülüm

Belediye İş Sendikası, Genel Kurul'unda aldığı bir karar ile özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarına karşı bir çalışma başlatarak taşeron işçilerini örgütleyecek. Çalışmalarıyla ilgili gazetemize bir açıklama yapan **Belediye İş 2 No'lu Şube başkanı Hasan Gülüm**, şu ana kadar ciddi bir anlamda örgütlenme çalışmalarının yürütülmediği bu alanda yapılacak bir çalışmanın sendikal harekette yeni bir aşama yaratacağını ifade etti. Sendikal işçilere göre daha ucuz ve daha uzun süre çalıştırıldığı için işverenlerin daha çok taşeron işçilerini tercih ettiğini söyleyen Gülüm, şu ana kadar bu alanda çalışma yürütülmemiş olmasını sendikal hareketin zaafı olarak değerlendirdi. Taşeronlaştırma ve özelleştirme politikalarına karşı bir çıkış olarak tanımladığı bu hareketle ilgili çalışmalarını şöyle anlattı: "Bu kadar kapsamlı bir saldırıya karşı buralarda nasıl örgütlene-

bileceğimiz, hangi araçlar kullanarak başarıya ulaşacağımız noktasında uzun dönemdir çalışıyorduk. İlk olarak istatistik bir veri topladık ve şöyle bir sonuç çıktı. Her sendikal işçinin karşısında sendikasız üç tane işçi var. Ne kadar örgütsüz işçi var diye bir istatistik yaptığımızda ise; Örneğin sadece **İstanbul Büyükşehir Belediyesi**'nde sendikal sendikasız toplam **45 bin** işçi var. Bunun 15 bini sendikal, **30 bin işçi sendikasız**. Açıkçası şu işverenler artık sendikal işçilerin taleplerine kulaklarını tıkıyor, onları dikkate almıyor. Çünkü sendikal işçilerin aldığı ücretlerin yarısına sendikasız işçi çalıştırıyor. Bu yeni bir çıkış olacak diye düşünüyorum."

Altyapı çalışmalarından sonra ekipler oluşturarak örgütlenmeye başlayan Belediye-İş, şu ana kadar 200-400 arasında işçiyle görüşmüş. Yıl sonuna kadar buralarda 500 ile 1000 arasında taşeron işçisini örgütlemeyi hedefledikleri söyleyen Hasan Gülüm, bu sürecin zor bir süreç olduğunu ve ancak ortaklaşp güçlü bir çıkış yaratılabilirse sendikal hareketin çıkış noktası olabileceğine dikkat çekti.

"AMACIMIZ SORUNLARIN KAYNAĞINI GÖSTEREBİLMEK"

Taşeron işçileri içinde örgütlenmede-

ki hedeflerini açıklayan Hasan Gülüm; "Taşeron işçileri daha keskin bir hatta duruyorlar. Bizim örgütlenmekteki asıl amacımız onların sendikal olmaları ya da sendikal işçiler yaratmak değil bu vasıtaya sorunun nereden kaynaklandığını onlara gösterebilmek. Neden bu kadar ucuza çalıştırılıyorlar bunları onlara göstermeye çalışıyoruz. Bu vasıtayla da sendikal hareketin bir sıkıntısının nede-nini onlara gösteriyoruz. Çıkışın bu olması gerektiğini onlara gösteriyoruz.

"HERKES BU SÜRECE KATKI SUNMALI"

Projenin başarıya ulaşması için mümkün olduğunca fazla kişiyle ilişkiye geçmenin, diğer iş kollarıyla mümkün olduğunca ortaklaşmanın olmazsa olmaz olduğunu söyleyen Gülüm; "Saldırı büyük, bir sendikanın tek başına başarabileceği bir süreç değil. Kölelik Yasası olarak adlandırdığımız yasa, martta uygulanmaya başlayacak. Herkesi bu süreçte ortak ederek bu çalışmayı başarmak istiyoruz. İnanıyoruz onlar örgütlendikçe biz de geliyeceğiz. Genel sınıfın çıkarlarına hizmet eden anlayış hakim halle gelecek. Biz daha yolun başındayız. Herkesin bu sürece katkı sunması gerekir." (H. Merkezi)

TÜPRAŞ İŞÇİSİ ALMANLARI KOVALADI

Son dönemde özellikle özelleştirme saldırılarını yoğunlaştıran AKP hükümeti, son olarak Batman'daki TÜPRAŞ'ı da gündemine aldı. 15 Ağustos 2003 tarihinde Siirt yolu üzerinde bulunan Batman TÜPRAŞ'a gelen Alman firması yetkilisi 2 kişi, TÜPRAŞ yetkilileriyle incelemede bulunmak istediler. Olayı öğrenen Petrol-İş Sendikası üyesi 250 işçi, sendikacılarla birlikte iş bırakarak eylem yaptılar. TÜPRAŞ önünde toplanan işçiler ve sendikacıların "TÜPRAŞ bizimdir, bizim kalacak", "TÜPRAŞ'a uzanan eller kırılсын" vb. sloganlar attılar. Sloganlar ve yuhalamalar eşliğinde TÜPRAŞ'a giren yetkililer işçiler tarafından kovalandılar. TÜPRAŞ Rafineri misafirhanesine kaçan yetkililer işçilerin öfkesinden buraya sığınarak kurtulabildiler.

Açıklama yapan işçiler "gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. TÜPRAŞ'ı sattırmayacağız. Bu konuda kararlıyız" dediler. (H. Merkezi)

Emekçinin Gündemi

KAMU EMEKÇİLERİNİN ANKARA YÜRÜYÜŞÜ VE POLİTİK GÜNDEME MÜDAHALEMİZ

Ülkemiz emekçi sınıflarını ve dünya emekçi sınıflarını yakından ilgilendiren önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist saldırganlığın boyut kazandığı bu tarihsel süreçte, yaşanan ekonomik ve siyasal krizin derinliği de dünden farklı olarak hergün biraz daha derinleşerek varlığını korumaya devam ediyor. Bu krizin ağır yükünü çeken emekçi sınıflar ise yine dünden daha fazla ezilmekte ve sömürülmekte. İnsanca bir yaşam talebiyle sokağa inen kamu emekçilerinin bu talebinin devlet tarafından yanıtı ise oldukça sert oldu. Biber gazıyla dağıtılan kamu emekçileri, terörist ilan edilerek bu haklı ve meşru talebin içeriği bu tarz açıklamalarla boğulmaya ve karartılmaya çalışıldı. **KESK'in uzun bir süredir devam eden sessizliği, yapılan bu eylemle bir nebze olsun bozulmuş durumda.** Toplu sözleşme görüşmelerinden devletin yaklaşımından kaynaklı çekildiklerini açıklayan KESK, miting alanlarında yaptığı açıklamalarda kamu emekçilerini zorlu mücadele günlerine davet etti ve dünden bu yana süregelen "bekleyin" tavrını devam ettirdi. Devletle yürütülen pazarlıklarda etki gücünü göster-

mek isteyen ve bir anlamda gövde gösterisi yapan KESK yönetiminin önümüzdeki dönem militan bir duruş ortaya koyması ve bu hatta yürümesi **küçük beklentiler arasında. Ancak sınıf bilinçli işçi ve emekçiler açısından üstünden atlanmayacak kadar önemli olan nokta, tabanın duruşu ve bu süreçte sendika yönetimine karşı gelişen tepkidir.** Ankara yürüyüşünde yansıyan bu tepki, asıl olarak sendika yönetiminin uzlaşmacı çizgisine yönelen bir tepki ve öfkedir. Ege-menlerle karşı karşıya gelmekten ziyade uzlaşma yönünü tercih eden sendika yönetiminin, önümüzdeki dönem artacak saldırılara paralel olarak kamu emekçilerinin yükselecek tepkisinde kendisini daha fazla gösterecek, tabandaki tepki kendini biraz daha somutlayacaktır.

Mevcut bu tepkileri örgütlemek ve bilinçli bir yöne kanalize etmek açısından omuzlarımızda duran görevin sorumluluğuyla hareket etmek durumundayız. **Gelişen eylemlerin içinde pankartlarımızla, bildirimlerimizle ve emekçinin gündemiyle paralel gündemlerimizle bu eylemlerin içinde yer almak hem örgütlenmenin bir**

aracı olacak hem de propaganda ve ajitasyonun bir aracı olacaktır. Bu taşıdığımız ve sahip olduğumuz anlayışın ve politikanın uygulanması anlamında da bir sorumluluk ve görevdir. Gelişen eylemlerde anti emperyalist mücadelenin emekçilerin gündemine sokulması ve bu gündem etrafında örgütlenerek müdahale edilmesi anlamında da bu eylemlerde yer almak önemlidir. Bu süreçte cılız da olsa atılan belli olumlu adımların büyütülmesi, ancak gelişen siyasal sürecin içinde öylesine bir öge olmanın dışında müdahaleci olmakla olacaktır. **Örgütlülüklerin oluşturulması ve bunların sağlamlaştırılarak büyütülmesi pratik sürecin dışında, ondan bağımsız ele alınamaz.**

Anti emperyalist mücadelenin önemi yapılan vurgu, bu temelde ele alınarak değerlendirilmeli ve üzerinde durulmalıdır. Doğru sendikal anlayışın işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin içinde kök salarak yaygınlaşmasını sağlamak ancak böyle olacaktır. Bu süreci aynı zamanda önümüzdeki dönem yoğunlaşacak olan özelleştirme saldırısına karşı duruşun sağlanması ve bu sürecin adımlarının işlenmesi olarak da ele almak ve işlemek gerekir. Sürecin göğüslenmesi ve kazanımlarla çıkabilmesi açısından hangi ana gündem etrafında ve nasıl bir mücadele seyri sorularıyla bugünden yarına faaliyetin önünü açacak ve besleyecek yönelim ve politikalar üzerine kafa yorarak somut bir yönelim belirlemek önemli.

Kitle hareketliliğinin ivme göstereceği önümüzdeki dönem de Devrimci Demokratik Sendikal Birlik olarak bu sürece hazırlanmak, süreci hazırlıklı karşılamak önemlidir. **İşçi sınıfının üzerinde artan baskı ve sömürü, buralarda örgütlenmemiz açısından temel alınacak zemindir.** Genç işçilerin örgütlenerek örgütlülüğe taze kan taşınması ve yeni dinamiklerin oluşturulması, çalışmalar açısından önemli. Yeni ve genç bir dinamikle edilgen değil daha aktif bir faaliyetin ve müdahalenin örgütlenmesi, önümüzdeki dönem açısından önemli. Bugüne kadar sendikal faaliyetimizden çıkartığımız ders ve deneyimlerin ışığında faaliyetimizi belirlemek bizlere destek olacak önemli noktalardan biridir.

Bir kez daha vurgulayacak olursak tüm bu birikim ve deneyimlerimizle Irak halkının kanını akıtmaya ve Irak halkının da katili olmaya çalışan TC devletinin bu politikalarına karşı dur demek ve eldeki hali hazırda bulunan örgütlü gücü bu noktalarda gelişen gündemlere ve eylemliliklere yöneltme bilincine sahip olmak ve bunların yanısıra emekçilerin kendi gündemleri doğrultusunda bu süreçte yüzyüze kaldıkları saldırılara karşı durmak bugün için üzerinde durmamız önemli konular arasında. Politik gündeme yapacağımız müdahalelerle büyüyecek bu pratiklerin içinde anlayışımızı yaygınlaştırarak sonuçlarını alacağız. Bunun için mevcut politikayı kavrayarak ısrarlıca ve sabırla yürüyelim.

Tüccara fındığı yedirmeyeceğiz!

IMF politikalarını uygulayan egemenlerin tarımda desteklemeleri kaldırarak tarımsal KİT'leri özelleştirmesi köylüleri ürünlerini tüccarın belirlediği fiyata, maliyetinin altında satmak zorunda bırakıyor. Ziraat Odaları ve Muhtarlar Derneği başlatacakları kampanyalarla tarımın her geçen gün biraz daha yok olmasına seyirci kalmayacaklarını açıklıyorlar. Terme Ziraat Odası Başkanı **M. Yetkin Karamollağlı** ile bu konuda söyleşi yaptık.

-Devlet fındıkta taban fiyat açıklamıyor. Bu konudaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

M. Yetkin Karamollağlı: Biz bu konuyu aylar önce söyledik. Ankara'ya heyetler halinde gittik. Bakanlar bize kesinlikle fındığa sahip çıkmayacakları mesajını verdiler. Biz de bu işin peşini bırakmayacağımızı, mutlaka üreticinin alınterinin değerini kazandırmaya çalışacağımızı söyledik. Biz üreticinin başkanıysak bunu yapmamız gerekir. IMF, DB ve DTÖ kendi ulusunun menfaatlerine çalışıyor. Nüfusunun %40'ı çiftçi olan ülkemizde bu sayı, Avrupa istedi diye, AB'ye gireceğiz sevdasıyla çiftçimiz %10'lara çekilmek isteniyor.

-FİSKOBİRLİK yaptığı açıklamalarda fındığa alım fiyatı olarak 2.500.000 lira belirledi. Üreticinin

eline net 2.200.000 lira geçecek. Belirlenen fiyatla ilgili düşünceleriniz nelerdir?

-Bu fiyatı açıklamayacaklardı. Açıklanması için 13 ilin başkanları, Fiskobirlik Yönetim Kurulu Genel Müdürü olmak şartıyla bir toplantı teklif edildi. Toplantı basına kapalı olarak yapıldı. Bu bölgeden **Ordu, Trabzon, Giresun, Samsun** olarak katıldık. Batı bölgesi de biz ne yaptysak altına imzasını atıyordu. Bize bakanlar ve bu bölgenin milletvekilleri kesinlikle kırmızı hat o da 2 milyon dediler. Yani Hasan çalışacak, Hans yiyecek. Bir avuç mutlu azınlığın sevdasına işte görüyorsunuz çiftçilerimiz bu yıl perişan edildi.

-Üreticinin ürününü pazara ihtiyacı kadar indirmesi konusunda Ziraat Odaları'nın yaptığı çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

-Bu hafta içinde 400 bin adet bildiri Samsun ve Terme ilçesi de dahil bütün köylere uçakla atacağız. Hazırladığımız bildirimleri "**fındığımızı pazara indirmeyin**" sloganıyla dağıtıyoruz. Yine sarptan batıya kadar tüm iller ilçeler dövizlerle, ilanlarla bezenecek, yazdırmaya başladık. Bütün köy yollarına şehir giriş çıkışlarına asacağız. Muhtarlar Derneği ve Ziraat Odası işbirliğiyle afişler asacağız. 2,5 milyon bugün çiftçinin hakkı de-

ğil. Ben diyorum ki çiftçi fındığını satmasın, bekletsin, 3-4 milyon arasında fındığın fiyatı yükselecektir.

-Alternatif ürüne teşvik etmek amacıyla Fındık Söküm Projesi devam ediyor. Düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

-Ben fındığın sökülmesine taraftar değilim. Benim ülkemdeki ürüne ABD nasıl karar verir, biz bu fındığı neden söküyoruz? Araştırdım alternatif ürün kampanyası bu bölgede tutmadı. Alternatif ürün yapılması için kesinlikle ovanın ıslah edilmesi gerekir. Bugün Çarşamba Ovasına iki zehir fabrikasının yanına Mobil Santral yapıldı. Bu ovada alternatif ürün diyorlarsa neden çiftçinin aleyhine bu fabrikaları yaptılar. Ovada ekoloji değişti, insanların yüzünün rengi soldu, çiftçi eskiden ektiği ürünü yetiştiremiyor. Bu ovada alternatif ürün yerine sulama tesisleri yapılması gerekiyor. Bu yıl kuraklıktan ova Kerbela'ya döndü. O nedenle alternatif ürün tutmaz. Bir de bu alternatif ürünün pazarlanması var. Mobil Santrale yine vurgu yapmak istiyorum. Çarşamba Bölgesi ürünü ile Bafra bölgesi ürünü halk seçiyor. Çarşamba'da yetişen ürüne zehirli diyorlar. Bu şekilde Karadeniz Bölgesinde Çarşamba Ovasını öldürmeye başladılar. Alternatif ürünü bıraksınlar, fındığın tanıtımını yapsınlar. Çiğ olarak fındığı millete yedirip satacaklarına entegre tesisleri kurarak fındığı çikolata sanayinde kullanarak mamul madde halinde satmaya başlasınlar.

-Fındıkta tüccarın uyguladığı ALİVRE (önceden satış sonra teslim) satışı konusunda bilgi verir misiniz?

-Yaptığımız toplantıda dedik ki sayın bakanım tüccar alivre satışını neden uyguluyor. Orada yine tüccarın adamları "müsaade edin de ihracatçı bu kadar yapsın" dedi. Alivre satışı kumar oynamak demektir. Bu sene tüccar başbakana 800 milyon kilo fındık var diye kandırmışlar ve kurak-

lıktan 350 milyon kilo fındık olacağını tahmin edince bu sefer geçen yıl devletin adına, hazine adına fındığı 1.615.000'den aldılar. Fındığın fiyatının nisan ayında açıklanması gerekir. O zaman tüccar Alivre satışı yapamaz. Alivre satışı demek hayali ürün satmak demektir. Olmayan ürünü satmaktır.

(Samsun)

Gölcük'te bedava tohum aldatmacası

IMF ve DB politikalarıyla bitirilmeye çalışılan Türkiye tarımı her geçen gün daha da kötü bir hal alıyor. Köylünün üretim yapmasının önünü tıkamak için, tarımda uygulanan sübvansiyonların kaldırılarak kota uygulanması, taban fiyatlarının düşük verilmesi vs... yetmiyorcasına bir de alternatif ürün dayatmaları köylünün belini iyice büküyor. Efedilerine uşaklığını en iyi şekilde yap-

mayı amaç haline getiren faşist TC, Balıkesir'in Sındırlı ilçesinde izlediği politikayla bir taşla iki kuş vurmaya peşinde.

Sındırlı'nın Gölcük beldesinde TEKEL'in kota fazlası ürünü almayacağı açıklamasını yapmasıyla birlikte devreye, merkezi İzmir'de bulunan Ayber Tohumculuk ile çalışan **İsraili Hazera Genetics Ltd.** Şirketi girerek genetik yapısı değiştirilmiş

"Hibrid" adlı pamuğu Gölcüklülere bedava dağıtarak tütüne alternatif olduğunu söylüyor. Dağıtılan bu tohumların zararlarının tam olarak bilinmemesiyle beraber bilinen bir gerçeklik var ki, çok pahalı olan bu ürünlerin tohumları ikinci kez kullanılmıyor. **Üretici ürünü getiren emperyalist şirketlere bağımlı hale geliyor.** Köylünün "iyiliğini" düşünen emperyalist şirketler ve onların yerli uşaklarının köylüye bedava dağıttıkları bu tohumlar hakkında bilgilendirme yapmamaları dikkat çe-

ken ayrı bir nokta. Uzmanların bu konu hakkında yapmış oldukları açıklamalara göre bu tür ürünler bir kez ürün veriyor. Ayrıca hibrid adlı pamuk aralıksız 10 yıl ekilince topraktaki tuz oranını artırıyor. Ve bir daha tarlada başka ürün yetiştirilemiyor.

Gölcüklü köylüler, içinde buldukları zor durumdan kaynaklı sarıldıkları hibrid pamuğunun zararlarından bihaber şekilde bir kez daha aldatılmaya çalışılıyor.

(H. Merkezi)

Şeker pancarında oynanan oyunlara son

Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Karadeniz Bölge Komutanlığı tarafından Karadeniz bölgesinde binbir çileye rağmen emeğinin karşılığını alamayan pancar üreticilerine yönelik bildiri dağıtımı yapıldı. Bildiriye “evimize ekmek götürmek, çocuklarımızın rızasını çıkarmak için binbir çileyle ektiğimiz, çapaladığımız, teklediğimiz, otunu itina ile temizlediğimiz, suyunu bile parayla alıp suladığımız, topladığımız pancara taban fiyatı hep maliyetinin altında veriliyor. Mazota, gübreyle, suya, ilaca zamlar otomatiğe bağlanırken pancarın fiyatı yerinde sayıyor. Devlet, her yıl “**emeğimizin karşılığını vereceğiz**” diyor, bizi beklenti içerisine sokuyor tıpkı tütün üreticileri, fındık üreticileri gibi. Ama hiçbir zaman emeğimizin karşılığını vermiyor. Ve bu parada hemen ödenmiyor, taksitlendiriliyor. Türk lirasının değerinin pul olduğu dönemde faizlendirilmeden 3 ay sonra-5 ay sonra ödeniyor. Oysa ki bizden aldıkları pancar üzerin-

den ne kadar para kazandıklarını, bizi nasıl sömürdüklerini biliyor musunuz?” denilerek başlanırken; şeker pancarının taban fiyatına değinilerek devam edildi. “Şimdi basit bir hesap yapalım: 2002’de şeker pancarının taban fiyatı 74 bin TL olarak belirlendi. 4 kilo pancardan 1 kg kristal şeker elde ediliyor. Şekerin kilosu o zaman 1 milyon 200 bin TL idi. Yani işleme parasını çıkarırsak 1 kg pancar için bize en az 250 bin TL vermeleri gerekiyordu. Oysa onlar çocuğa oyuncak verip kandırır gibi sadece 74 bin TL verdiler. Sözde pancar üreticilerinin hakkını savunan PANKOBİRLİK’in önerisi ise 90 bin lira idi. Yani yine verilmesi gerekenle verilen arasında dağlar kadar fark vardı. Bunların yanında pancarımızdan kendi istedikleri gibi fire düşüyorlar ve burada da hakkımızı gaspediyorlar. Pancar teslimi sırasında bize binbir eziyet, binbir çile çektiriyorlar. Yine tarlalarımıza pancar ekıyoruz. Peki bu yıl emeğimizin karşılığını alabileceğimiz miyiz? Susarsak, hakkımızı aramazsak asla! Taban fiyatları belir-

lenirken bizim de söz hakkımızın olması gerektiğini savunalım. Madem biz üretiyoruz, kaçta satacağımıza da biz karar verelim. Bu bizim en insani hakkımızdır. **HAKKIMIZA SAHİP ÇIKALIM!**” denildi.

Bildiride; “**PANKO-BİRLİK bizim değil, ağaların, patronların, IMF’nin çıkarlarını savunuyor!**” denilerek, “Panko-Birlik, sözde biz pancar üreticilerinin çıkarlarını, haklarını savunmak için var. Panko-Birlik bizlerden zorla aidat topluyor. Bu paralar nereye gidiyor? Bilgimiz haberimiz var mı? Bizlerden zorla alınan aidatlardan biriktirilen paralarla kaç tane fabrikaya sahip olduğunu biliyor muyuz? Pancar üreticileri olan bizlerin Pankobirlik’e üye olmak için sözleşmeye imza atarken idam fermanımızı da imzaladığımızı biliyor muyuz? Tarlanın neresine, ne kadar pancar ekeceğimize, pancarımızı ne zaman sökeceğimize, pancarımızın kaçta kaçının fiyere gideceğine karar veren Pankobirlik acaba bizleri mi düşünüyor, yoksa başkalarını mı?” soruları soruldu.

Bildiride ayrıca; “madem, Pankobirlik pancar üreticilerinin çıkarlarını savunmak için kurulan bir kooperatif, madem biz bu kooperatifin üyesiyiz, o zaman üyelik haklarımıza sahip çıkalım. **HAKKIMIZI SAVUNALIM!** Pankobirlik bizlerden zorla kestigi aidatlarla fabrikalara ortak oluyor. Ama kazandığı paralardan bize tek kuruş vermiyor. Bu paraları Pankobirlik’in yöneticileri efendileri ile beraber yiyor. Bu paralarla zevk-û sefa sürüyorlar. Bu paraları onlara yedirmeyelim. Biz aklıktan kıvrınırken onların yağ bağlamalarına izin vermeyelim. Pankobirlik’e üye olmak için imzaladığımız sözleşmede aleyhimize olan mad-

delere karşı çıkalım. Bu maddelerin iptali için mücadele edelim. Pankobirlik’in asıl sahipleri biz pancar üreticileridir. Pankobirlik’in yönetim kurullarına da bizler getirilmeliyiz. Devletin şeker fabrikalarının, şeker kurullarının atadığı adamlar niye bizim çıkarımızı savunsun ki? Onlar kimin köpeği ise onların çıkarını savunur. Pankobirlik’teki devletin, şeker fabrikalarının, patronların köpeklerini kovalım. Tüm bu haksızlıklara, zulme dur demenin zamanı geldi de geçiyor. Artık birlik olma zamanı. Devletin soygununa dur deme zamanı. Söz-yetki-karar bizim elimizde olmadığı müddetçe hakkımızı savunduğunu iddia eden PANKOBİRLİK de bir kısım çıkarıcıların elinde bize karşı kullanılmaya devam edecek. **Üreten biziz o halde ürünümüz üzerindeki söz hakkı da bizim olmalı, yani yöneten biz olmalıyız. O zaman, tüm birliklerde-kooperatiflerde yönetimi ele geçirmek için harekete geçmeli, emeğimize-alınan terimize sahip çıkmalıyız**” denilerek, pancar üreticilerine çağrı yapıldı. Çağrıda; “emekçi pancar üreticilerinin kurtuluşu, Partimiz önderliğinde birleşip mücadele etmektir. Kurtuluş emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerinin sömürü düzenini yıkmakta, Halk İktidarını kurmaktadır. Halk İktidarını kurma mücadelesine katılalım!” denildi. Bildiri; Pancar Üretiminde Kotalara Son! Üretici Birliklerinin Yönetiminde Söz-Karar-Yetki Hakkı Üreticinin Olmalıdır! Tatlandırıcı Şirketleri Ülkemizden Defolsun! Kahrolsun Emperyalizm Ve Onların Uşakları! Kurtuluşumuz Demokratik Halk Devriminde, Kurtuluşumuz Partimiz TKP/ML’dedir!” sloganlarıyla bitirildi. (H. Merkezi)

Ziraatçılar Derneği’nden hükümete çağrı

Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) Genel Başkanı **İbrahim Yetkin**, hükümeti üreticinin en acil sorunları olan **kuraklık, fındık, DGD ve borçlarla** ilgili etkin önlemler almaya çağırıyor.

Yetkin, düzenlediği basın toplantısında, Türkiye’de üreticinin yaşadığı sorunlara ilişkin görüşlerini dile getirdi. Yetkin, borçların yeniden yapılandırılması için başvuru yapan üreticilerin, ekimde borçlarının yüzde 36’sını ödemek zorunda olduğunu dile getirerek, üreticinin bu rakamı ödemesinin çok zor olduğunu, daha uzun yıllara yayılarak, taksitlere bölünmesi gerektiğini söyledi. Kuraklığın çok ciddi oranda üreticiyi etkilediğine değinen

Yetkin, hükümetin kuraklık ile ilgili bir an önce somut adımlar atmasını istedi.

‘DGD ÖDEMELERİ BİR AN ÖNCE YAPILSIN’

2003 Doğrudan Gelir Desteği (DGD) ödemelerinin bir an önce yapılmasını isteyen Yetkin, mazot desteğinin ikinci taksit ödemeleri için Tarım ve Köyişleri Bakanlığı tarafından valiliklere genelge gönderildiğini dile getirerek, genelgede desteğin DGD’yle kayıt altına alınmış ve müstahsil makbuzu getiren üreticilere verilmesini istendiğini belirtti. Yetkin ayrıca fındık konusunun da yılan hikayesine döndüğünü ifade etti. (H. Merkezi)

TZD
kuraklık ve
devletin politikası
sonucu zor günler
yaşayan
üreticilerin
sorunlarının
çözülmesini istedi.

Bergama risk altında

TMMOB’a bağlı **Jeoloji Mühendisleri Odası (JMO)**, Çevre Mühendisleri Odası (ÇMO), **Kimya Mühendisleri Odası (KMO)** ve Metalurji Mühendisleri Odası (MMO) başkanları, Bergama’daki siyanürle altın arama konusunu incelemek üzere bölgeye giden heyetin, “**Vahim gelişmelerin sürdüğünü**” gözlemlediğini açıkladı.

JMO’da yapılan basın toplantısına; JMO Genel Başkanı **Adnan Çelebi**, ÇMO Genel Başkanı **Ethem Torunoğlu**, KMO Genel Başkanı **Sami Can**, MMO Genel Başkanı **Cemallettin Küçük** ve JMO İstanbul Şube Sekreteri **Tahir Öngör** katıldı. Odaların üyelerinden oluşan bir heyetin geçtiğimiz hafta Bergama’ya giderek incelemelerde bulunduğunu ifade eden JMO Genel Başkanı Çelebi, “**Bergama Ovacık Köyü’nde yargının yasaklama kararlarına karşın çalışmasını sürdürmesine göz yumulan Newmont şirketinin altın işletmesi ve çevresinde vahim gelişmelerin sürdüğü gözlemlen-**

miştir” dedi.

‘İNSANLAR RİSK ALTINDA’

Heyetin gezi sonunda hazırladığı raporu açıklayan Çelebi, Newmont şirketinin siyanürle altın aramasını yargı kararına rağmen sürdürdüğünü, atık barajının dolduğunu ve bölgedeki insanların büyük bir risk altında olduğunu belirterek, firmanın faaliyetlerine son verilmesini istedi. Firmanın halen maden ocağının batı kısmında 2 sondaj makinasıyla çalışmalarını sürdürdüğünü belirten Çelebi, “**Yasadışı-lık, hukuk tanımazlık nasıl olur da bu kadar pervasızca sürdürülmektedir**” şeklinde tepki gösterdi.

‘DETAYLI AÇIKLAMA YAPILMALI’

Çelebi, firmanın taahhütleri arasına yer alan sağlık taramasını hatırlatarak, “**Bu sağlık taramaları gerçekleştirilmiş midir?**” diye sordu. Çelebi, firma ve ilgili kamu kurumlarının yetkililerinin sorunlarla ilgili bir an önce detaylı bir açıklama yapmasını istedi. (H. Merkezi)

Dersimliler dostunu da düşmanını da iyi tanır!

Dersim'deki yaylaya çıkmak isteyen köylülere, karakol tarafından zorla imzalatılan kağıtlardaki maddeler, Dersimlileri işbirlikçiliğe, hainliğe, onurunu hiçe saymayı dayatıyor. Ama Dersimlilerin yanıtı dün olduğu gibi bugün de nettir.

“..... Yaylaları 15 Mayıs 15 Ekim 2003 tarihleri arasında kullanıma açılmıştır. Yaylaya çıkacak sürü sahipleri ve çobanlar aşağıda belirtilen hususlara riayet edeceklerdir.

Madde 6: Bölgede operasyon olduğu takdirde yaylayı geçici olarak boşaltacağım.

Madde 11: Hava karardıktan sonra ilçe merkezine veya yakın köylere (zorunlu haller dışında) kendim veya yanımda götürdüğüm şahıslardan hiçbirinin gitmesine müsaade etmeyeceğim, gündüz vakitlerinde bilinen patika ve yolları kullanarak meskun mahallere ihtiyaçlarımı karşılamak için gideceğim.

Madde 12: Bölgede görülen yabancı şahıslar hakkında derhal güvenlik güçlerine en kısa sürede bilgi vereceğim.

Madde 13: Kendim veya yanımda götürdüğüm çobanlardan herhangi birinin OHAL kapsamındaki suçlara karıştığı tespit edildiği takdirde hiçbir güçlük çıkartmadan yayladan indireceğim.

Madde 15: Hiçbir şekilde terörist faaliyetlere destek vermeyeceğim, teröristlerin yaylalara girmeleri ve barınmalarını önleyeceğim, önleyemediğim takdirde en kısa zamanda güvenlik güçlerine haber vereceğim.

Madde 16: Hiçbir şekilde teröristlere maddi ve yiyecek yardımında bulunmayacağım. Herhangi bir şekilde bu tür faaliyetlere karıştığım tespit edilirse hiçbir güçlük çıkarmadan yaylayı boşaltacağım.

Madde 17: Yaylada bulunduğum süre içerisinde her 15 günde bir ilçe jandarma komutanlığına gelerek bölge ve sürü miktarındaki değişiklikleri bildireceğim.

Madde 18: Yaylada belirttiğim aile efradı ve çobandan başka kimseyi barındırmayacağım, değişiklikleri zamanında ilçe jandarma komutanlığına bildireceğim...”

Hiçbir güç, kuvvet, entrika ve oyun Dersim halkının devrimcileri sahiplenmesinin önüne geçememiştir/geçemeyecektir.

Sıralanan bu maddeler, Dersim Ovacık'ta yaylaya çıkmak isteyen köylülere karakol tarafından zorla imzalatılmaktadır. Aynı uygulamalar diğer ilçe ve köylerde de uygulanıyor.

Devlet Dersim'de OHAL'i 1 Ağustos 2002 tarihinde kaldırdığını ilan etmişti. OHAL'in kaldırılmasının ardından birçok köylünün bölgedeki karakollara başvurusuna cevap verilerek köylülerin köylerine geri dönebilecekleri belirtilmişti. Ancak köylülerin birçoğu evlerinin askerler tarafından yakıldığını, hayvanlarının telef edildiğini, köylerinden zorla göç ettirilirken yanlarına hiçbir değerli eşyalarını alamadan gitmek zorunda bırakıldıklarını belirterek devletin maddi manevi zararlarını karşılaması gerektiğini, köye yol yapmasını, elektrik, su, okul vb. sorunları çözüldükten sonra köylerine döneceklerini belirtmişlerdi. Köylülerin AİHM'de açtığı bazı davalar sonuçlanırken birçoğunda devlet, köylülere tazminat ödemek zorun-

da kalmıştı. Köylerinden zorla göç ettirililerin birçoğu büyük kentlere göç ederken bir kısmı da köylerinin bağlı olduğu ilçelere ve Tunceli merkeze göç etmişti. Tunceli merkeze ve ilçelere göç edenlerle bazı köylerdeki köylüler yazın gelmesiyle daha iyi ürün (peynir, çökelek, bal vb) elde edebilmek için yaylalara çıkıyorlar. Ancak bölgedeki karakolların izin verdikleri yaylalara çıkılabiliyor. O da eğer **karakolun hazırladığı kağıtları imzalarsan**. Karakolun tüm söylediklerine riayet edersen, yaylada yanına gelen devrimcileri ya da gelen misafirlerini karakola şikayet edersen, karakolla işbirliği yaparsan vb. insanlık onurunu hiçe sayan maddeleri kabul edersen yaylaya çıkabilirsin, yoksa çıkamazsın. **Çıksan da hayatın tehlikededir.** Buna bir örnek verecek olursak. Ovacık Kaymakamlığı'nın yaptığı duyuru her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmaktadır. Ovacık Kaymakamlığı'nın 6 ve 7 Ağustos 2003 tarihinde yaptığı duyuru, “**Tunceli**

bölgesinde açılmasına müsaade verilmeyen yaylalara bazı köylülerin sürülerini otlatmaya götürdükleri tespit edilmiştir. Bu da terör olaylarının önüne geçmek için operasyonların artışına sebep olmuştur. Bu bölgelere belli saatlerin dışında izinsiz çıkanların hayati tehlikesi söz konusudur. **Duyurulur!**” Ovacık Kaymakamlığı'nın yaptığı duyurudan da çok iyi anlaşılıyor ki devletin yaylaları yasaklamasının nedeni, köylülerle gerillanın görüşebilmesini engellemek, köylülerin gerillanın ihtiyaçlarını karşılamaması, bölge hakkında bilgi almasını engellemeye çalışmak, gerillanın rahat hareket etmesini engellemektir. Devletin kolluk güçleri köylülerin gerillaya desteğini keserek gerillaları sudan çıkmış balığa çevirmeye çalışıyor.

Bölgede PKK/KADEK gerillalarının uzun süren bir sessizliğinden sonra birkaç eylem yapmasının, bölgede tekrar gerillanın var olduğunu ensesinde hissetmesinin ardından maskesini indirmek zorunda kalan devletin kolluk güçleri istedikleri kadar devrimcilerle, gerillayla halkın bütünleşmesini engellemeye kalkarsa kalksın, istedikleri kadar tebliğ tebellüğ belgeleri imzaltsın, **Dersim halkı gerillaları çok iyi tanır. Kimin dost, kimin düşman olduğunu iyi bilir ve ona göre hareket eder.**

Devletin kolluk güçleri, zorla imzalatıkları bu belgelerle Dersimlileri ihanete, işbirlikçiliğe, onursuzluğa davet etseler de, zorlasalar ve köylüler bu belgeleri imzalamak zorunda kalsalar da yaylaya gelen misafirlere, gerillaya aynı sıcaklıklarını göstermektedirler/göstermeye de devam edeceklerdir. Hiçbir güç, kuvvet, entrika ve oyun Dersim halkının devrimcileri sahiplenmesinin önüne geçememiştir/geçemeyecektir. (Malatya)

= IRAK'A ASKER GÖNDERMEYE HAYIR!

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, 17 Ağustos tarihinde ABD Konsoloslugu önünde bir basın açıklaması yaparak Irak'a asker gönderilmeye karşı çıkılmasını istedi.

“**Irak'a asker göndermek, içinden çıkılmayacak bir batağa saplanmaktır**” diyen Koordinasyon üyeleri, saat 13:00'de Tepebaşı'ndaki TÜYAP önünde toplandı. “**Çıkarırsa tezkere oğlun gitsin askere**”, “Yaşasın Irak halkının direnişi”, “**ABD askeri olmayacağız**” sloganlarının sık sık atıldığı eylemde **Grup Yorum**, emperyalist saldırganlık ile ilgili olarak yaptıkları “**Biz 6 Mil-yarız**” marşını seslendirirken yine EKB üyeleri de işgali ve Irak halkının direnişini anlatan kısa bir skeç oynadılar. **ILPS, EMEP, Direniş gazetesi, ESP, SDP, Özgür Der, HÖC, ÖMP vs. parti**

ve kitle örgütlerinin katıldığı eylemde Koordinasyon adına basına bir açıklama yapan TMMOB Yönetim Kurulu Üyesi **Mehmet Göçebe**, “**ABD'nin Irak'ta işgali kanlı bir biçimde sürüyor. Ama tanklarına, toplarına, gelişmiş silahlarına rağmen ABD Irak'ta işgali istediği rahatlıkta sürdüremiyor. Irak halkı işgalcileri topraklarından atmaya kararlı**” diyerek her gün Irak'tan gelen ABD'li askerlerin ölüm haberlerinin bunun bir göstergesi olduğunu vurguladı. ABD'nin saldırı sırasında Türkiye'yi daha aktif olarak yanında görmek istemesinin savaşa karşı olan halkın mücadelesiyle boşa çıkarıldığını hatırlatarak, Türkiye'deki savaş tüccarlarının ihalelerden pay alma hevesiyle Türkiye'yi işgale ortak etmek istediğine dikkat çekti. Konuşması arasında sık sık sloganlarla desteklenen Göçebe,

“**Bölgede barışı sağlayacak tek güç Türk Kürt Arap halklarının kardeşliğidir.** Kürt sorunu Irak'a asker göndererek değil bu topraklarda eşit koşullarda

kardeşçe birarada yaşanarak çözülebilir” diyerek sözlerini “**ABD askeri olmayacağız**” sloganıyla bitirdi. (İstanbul)

Pişmanlık sahibini pişman ettirdi!

Devletin büyük bir umutla çıkardığı **“Topluma Kazandırma Yasası”** istenilen sonucu vermiyor. Devlet yetkililerinin yaptığı değerlendirme ve açıklamaların ana vurgusu, yasanın şu ana kadar istenilen sonucu vermediği yönünde. Basına başvuru sayısı konusunda yapılan çelişkili açıklamalar da yaşanan bu tablonun bir yansıması. Devlet, medya silahını kullanarak yaptığı propagandaların yeterli etkiyi göstermediğini görünce farklı yöntemler kullanmaya başladı. Gerilla ailelerine mektup gönderilerek yasanın ayrıntılı açıklamasının yapılmasının yanısıra, aileler tek tek gezilerek yasaya ilişkin açıklamalar yapılırken, çocuklarına ulaşmaları söylenerek yasadaki yararlanmaları yönünde baskı yapmaları istenmişti. **Ancak bu uygulama aileler tarafından tepkiyle karşılanınca devlet buradan da umduğunu bulamadı.** Bu uygulamadaki ısrarını devam ettiren devlet, yeni uygulamalara başladı. Hakkari’de şehrin merkezine, sokaklara, dükkan vitrinlerine, elektrik direklerine, evlerin kapılarına yasaya ilgili afiş asmaya başladı. Polisler tarafından yapılandırılan afişlerde **“Genç arkadaş; Topluma Kazandırma Yasası fırsatını kaçırmak kendine ve sevdiğine yapacağın en büyük kötülüktür. Devletine dönüş fırsatını değerlendir...”** biçimiyle devam eden açıklamalar bulunmakta. Bunun yanısıra

Emniyet Müdürlüğü tarafından İzmir’de de benzer bir uygulamayla esnaflara pişmanlık yasasıyla ilgili bildirimler dağıtılarak bu bildirimleri camlarına asmaları için baskı yapılmıştır. Bunların yanısıra devlet, T. Kürdistanı’nda kullandığı haksız savaş yöntemlerini yine devreye sokarak yasanın gerilla üzerinde de etkili bir sonuç yaratması için çabalamakta. Gerillanın bulunduğu bölgelerde T. Kürdistanı’nın yanısıra Karadeniz’de de helikopterlerle atılan bildirimlerle gerilla, pişmanlık yasasından yararlanmaya çağırılmakta. Yine yasanın etkili bir hal alabilmesi için bu uygulamaların yanısıra Emniyet Müdürlükleri ve Valilikler gerilla aileleriyle toplantı yapma kararı almış durumda. İlki Van’da yapılacak olan bu toplantıda aileler Van’da kurulan Toplama Kazandırma Merkezi’nde toplanacak. Topluma Kazandırma Merkezi, ailelere gezdirilerek tanıtılacak ve ailelerin daha fazla ikna edilmesi hedeflenecek.

Devlet, sokakta bu uygulamaları gerçekleştirirken hapishanelerdeki siyasi tutuklular üzerindeki baskıyı da yoğunlaştırarak tutukluların yasadaki yararlanmasının zeminini yaratma uğraşında. Mahkemelerde hakim ve savcılar tarafından yöneltilen sorularla tutukluların pişmanlık yasasından yararlanmaları için baskılar yapılmakta. Yine hapishanedeki bazı tutuklu ve hü-

kümlülerle görüşen Terörle Mücadele Timleri görüştükları tutuklulara pişmanlık yasasından yararlanmaları için baskı yapmakta. Geçtiğimiz haftalarda tutuklular tarafından yapılan açıklamada kendilerinden habersiz hapishane yönetimlerinin ve emniyetin **“pişmanlık yasasından yararlanmak istiyorum”** tarzında savcılıklara başvuru yapıldığını açıkladılar. **Yasa için hapishanelerden yapılan başvuru sayısında da çelişkili açıklamalar yapan devlet, yasadaki yararlanmak isteyenlerin çoğunluğunun adli davadan tutukluların ya da Sivas katliamı gibi sanıkların yararlanmak istediklerini açıklamaktan ısrarla çekinerek bu sayının büyük bir çoğunluğunun PKK/KADEK tutukluları olduğu açıklamasını yapmaktalar.**

Devletin toplumda yaratmaya çalıştığı tüm bu baskıya karşı yasanın istenilen sonucu vermediği açık bir gerçek. Şirnak’da Silopi Yatılı İlköğretim Bölge Okulu’nda kurulan Topluma Kazandırma Merkezi boş kalınca devlet, kurulu yatakları öğrencilere bırakırken, hazır bekletilen savcılar da yeniden görev alanlarına gönderildi.

Yine bu gelişmelerle birlikte İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, yaptığı açıklamada yasanın yürürlüğe gidiğinden bu yana istenilen sonucu vermediğine vurgu ya-

parken yasanın yürürlükte kalma süresinin uzatılabileceği sinyalini verdi. Ayrıca **basına yansıyan başvuru sayısından 111 kişinin yasa çıkmadan önce başvurular olduğunu söyleyerek bugüne kadar yapılan başvuru sayısının 18 olduğunu açıkladı.**

Devletin ulusal hareket başta olmak üzere komünist ve devrimci hareketleri tasfiyeye yönelik çıkardığı yasanın sonucu şimdiden belli. Ve devlet açısından sonuç tam anlamıyla bir fiyasko oldu. Bu sonucu değiştirmenin büyük uğraşı içinde olan devlet, halk üzerindeki baskıyı her gün biraz daha arttırmakta. Uyguladığı terörle sonuç almayı hedefleyen devlet, yasanın çıkarıldığı günden bu zamana istediği sonucu almış durumda değil. Ancak ulusal hareket önderliğinin yeni sürece ilişkin yaptıkları çözüm önerileri, özellikle de silahsızlanma yönünde yapılacak pratik yönelim, devletin bu noktadaki politikalarını daha fazla geliştirmesinin de bir vesilesi olacaktır. **Teslimiyeti dayatan devletin yalnız bugün için değil yarın için de ortaya koyacağı tek “çözüm” bu tarzda olacaktır.** Kürt halkının haklı ve onurlu mücadelesinden pişman olduğunu ilan etmesi için zorlamak yönünde olacaktır. Bu yasaya karşı duruş ise her şeyden önce insan olarak onurumuza sahip çıkışın bir ifadesi olacaktır. (Mersin)

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK'TEN ASKER GÖNDERME PROTESTOSU

Yeni Demokrat Gençlik, ABD emperyalizminin Irak’ı işgalini ve Türkiye’nin işgale ortak olarak asker göndermesini kınamak için 24 Ağustos 2003 tarihinde saat 13:00’te Beyoğlu Postanesi önünde toplanarak bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 30 kişiden oluşan gençler, Galatasaray Lisesi önünde **“Irak’a asker göndermeye hayır”** yazılı pankart açarak **“Emperyalistler için dökecek kanımız yok”** sloganlarını atınca polis grubu çembere aldı. Polis ve YDG’liler arasında yaşanan tartışmalar sonrasında açıklama postane önünde yapıldı. Yapılan açıklamada **“ABD’nin Irak’taki hegemonyasını güçlendirmek için işbirlikçi ve uşak devletlerden asker toplama seferine Türk hakim sınıfları da Mehmetçiğin kanını pazara çıkararak olumlu sinyal verdi. ABD emperyalizminin Irak’ı işgaline ortak olmak anlamına gelen asker göndermeye karşı çıkmak, Irak halkının onurlu direnişine omuz vermek demektir”** denildi. Basın açıklaması alkışlarla sona erdi.

(İstanbul)

= KARADENİZ’DE OPERASYON

Sivas, Tokat, Ordu ve Giresun illeri kırsal kesiminde devletin PKK/KADEK, TKP-ML TIKKO ile DHKP/C örgütlerine yönelik operasyonları sürdürülürken, bölgenin ormanlık ve kayalık olmasından dolayı oldukça zorlanan askerlere hava desteği de sağlanıyor. Operasyonlara katılan devlet güçleri, gerillada bulunduğunu iddia ettikleri kişilerin fotoğraflarının da bulunduğu afişleri de halkın görebileceği yerlere asarak halkı ihbarcılığa yöneltmeye çalışıyor. Pişmanlık yasası ile ilgili de çağrılar yapıldığı operasyonlar sürüyor.

Yine yerel kaynaklardan elde ettiğimiz bilgilere göre 24 Ağustos 2003 tarihinde Tokat Topçam’da çıkan çatışmada bir asker ölmüş ve cenazesi memleketi olan Hatay’a gönderilmiştir. (H. Merkezi)

TAYAD’lı aileler “Topluma Kazandırma Yasası”nı protesto etti

TAYAD’lılar İçişleri Bakanlığı’nın çıkardığı **“Topluma Kazandırma Yasası”** çerçevesinde TAYAD’lı ailelere mektup göndermesini, 13 Ağustos 2003 günü Galatasaray Postanesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler. Grup adına konuşan TAYAD üyesi **Mehmet Güzel**, İçişleri Bakanlığı’nın siyasi suçlardan tutuklu bulunanların ailelerine gönderdikleri mektuplara karşı kendilerinin de bu ailelere birer mektup göndereceklerini söyledi.

Daha sonra postaneye girerek yazdıkları mektupları hapishanelerde bulunan ailelere gönderen TAYAD’lı aileler dağıldılar. (İstanbul)

İHD yöneticileri “Topluma kazandırılmaya çalışılıyor”

Zorla uygulamaya geçirilmeye çalışılan Pişmanlık Yasası’nın şimdiki hedefi Ankara İHD Şubesi yöneticileri. F Tipi Hapishaneler hakkında yaptıkları açıklamalardan kaynaklı Ankara DGM’de yargılanan İHD yöneticileri, 14 Ağustos günü yapılan duruşmada, mahkeme heyetinin **“Topluma Kazandırma Yasasından yararlanıp yararlanmayacakları”** sorusuyla karşılaştı. Avukatlar **Yusuf Alataş** ve **Ender Büyükçulha** **“böyle bir sorunun sorulmasını reddettiklerini”** söylediler. Ayrıca 169. maddede yapılan düzenleme ile yargılamaya konu olan iddiaların suç olmaktan çıktığını vurguladılar. Duruşma sanıklarının ve vekillerinin söylediklerinin değerlendirilmesi için ertelendi. (H. Merkezi)

Yüksek güvenlikli hapisaneler devletin stratejik bir planı

Ümit Efe

Bazı yerlerde yapımı biten ve kimi yerlerde de yeni inşaatına başlanılan, devletin “yüksek güvenlikli cezaevleri” diye adlandırdığı hapisanelerle ilgili İHD Cezaevi Komisyonu üyesi Ümit Efe ile görüştük.

F Tipi hapisanelerin tutsakların izolasyonu için yeterli olmayacağını düşünen devletin, bu yüzden bu tür hapisaneleri yaptığını ifade eden Ümit Efe, Avrupa ve Amerika’da da uygulanan bu sistemin esas amacının siyasi tutsakları hedef aldığına dikkat çekerek bu hapisaneleri şu şekilde anlattı: “Çünkü F Tipleri ‘güvenlikli’ cezaevleri olarak tarif ediliyordu. Duygusal, algısal izolasyonun, tecritin esas alındığı bir modeldi. Dünyadaki bu ‘güvenlikli’ cezaevlerinin tarifi gerek Almanya’da gerek Amerika’da ve daha sonra Avrupa’da izolasyonun en üst boyutu, aslında ‘yüksek güvenlikli cezaevleri’nde yaşandı. Aslında İngiltere’de Pensilvanya sistemi olarak tarif edilen ve 200 yıldır kullanılan modelde ‘güvenlikli’ cezaevlerinin içinde yüksek güvenlik bölmeleri vardır. Bütün mahkumlara güvenlikli cezaevleri yani hücre (bir ya da üç kişilik) uygulanır. Bunun içinde de terör suçluları olarak tarif edilen kişilerin konulduğu ayrı bir bölüm vardır. Buralarda kişinin kendi sesini dahi duymasını engelleyen bir izolasyon vardır. Yani ses izolasyonu da vardır. Tamamen bir yalıtılma vardır. Renk izolasyonu vardır. Tamamen gömülü, havasızdır ve kişinin kendisine, arkadaşlarına kısaca herşeye olan güvenini kırmayı hedefleyen stratejik bir plandır aslında. Herşey beyazdır mesela...”

“İZOLASYON KADEME KADEME HAYATA GEÇİRİLİYOR”

Egemenlerin izolasyonu kademe kademe hayata geçirdiklerini söyleyen Ümit Efe, katliamlarla uygula-

maya sokulan F tiplerinde bu denli derinlikli bir teknolojiyle insanın kimliğinin ve kişiliğinin parçalanacağı, izolasyon malzemelerinin henüz kullanılmadığını ancak yeni yapılan bu hapisanelerde kişinin dış dünyayla temasının tamamen kaldırılmasının hedeflendiğini söyledi. Yüksek Güvenlikli Hapisaneler ile Bakanlığa sorular sorarak açıklanmasını istediklerini de hatırlatarak şunları belirtti: “Yüksek güvenlikli cezaevlerini devlet D tipi olarak tarif ediyor. Biz ‘nedir bu D Tipi, ne yapmayı düşünüyorsunuz, infaz koruma memurlarına yönelik planınız ne, mahpuslara yönelik planınız ne, insan hakları ve mahkum hakları açısından düzenlemeler ne?’ gibi soruları İTO,

TMMOB ve tutuklu aileleri örgütleriyle Bakanlığa sorduk. Bakanlık ısrarla bize cevap vermedi. Evrensel gazetesinin bir röportajında Bakanlık, Yüksek Güvenlikli cezaevleri ile ilgili ilk beyanatını vermişti. Bizler açısından son derece de ürkütücüydü. Bütün bunlar CIA projeleri. Emperyalist ülkelerin gizli polis teşkilatlarının, Savunma Bakanlığı’nın ve ‘bilim adamlarının’ yaptıkları deneyler ve yaşanan örnekler var. Bu anlamda da bizim bütün refleksimiz yaşanan örneklerle doğru yönelmek zorunda. Bu anlamda da Yüksek Güvenlikli Cezaevleri, ölüm hücreleri olarak tarif edilen yerler, duygusal ve algısal izolasyonun yoğun yaşatıldığı ve sonuçlarını da bütün dünyanın bildiği o sessiz çılgılık, ölüm mekanları olarak tarif edebileceğimiz F Tipinden daha da yüksek bir sessiz şiddetin, tecritin uygulanacağı mekanlar olarak tahmin ediyoruz. Çünkü dünyadaki örnekleri bu. Diyarbakır Barosunun yapmış olduğu gözlemler, İHD Diyar-

bakır Şubesinin bize aktarmış olduğu ilk gözlemler bu yönde. **Biz Bakanlığa bu hapisanelerin sivil toplum örgütlerine açılması için çağrı yapıyoruz.** Buralar konusunda uzman olan, mahkumu insan sayan bir mantıkla ve cezaevlerindeki mahpus haklarını önemseyen mimari yapısıyla insan hakları açısından mesleki otorite olan, söz söyleyebilen kurumların denetimine açılmasını istiyoruz.”

“YASANIN HER MADDESİ KAZANILMAŞ HAKLARI GASPE-DİYOR”

En son hazırlanan yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı’nın, tutsakları tamamen kimliksizleştirmeyi hedeflediğini ifade eden Efe, 73 sayfa olan bu kanun

mış kimliklerini hatta cinsel kimliklerini dahi parçalamıştır. Bu anlamda biz insan hakları savunucuları bütün bu süreci endişeyle izliyoruz.”

HÜKÜMLÜYE AVUKAT GÖRÜŞÜ YASAKLANIYOR

Yeni uygulamaya konulan bir yasa göre hükümlü olan tutsak artık avukatıyla görüşemeyecek. Hükümlünün artık avukat ihtiyacı olmamasıyla açıklanan bu uygulamayla ilgili de bir değerlendirme yapan Ümit Efe, “Bir yasa daha var, idare mahkemesine iptali için başvuracağız. Eski bir yasadır ama yeni bir genelgeyle uygulamaya sokuldu. Hükümlü mahpusların avukat görüşünün yasaklanmasını içeren, yani olabildiğince mahpusun dışarıyla olan ilişkisini sıfıra indiren bir uygulama. Düşünsenize 20 yıl hapis yatacak bir adam ve görüşecek kimsesi yok. Dış dünyayla tamamen ilişkisi kesiliyor. Mal varlığını ilgilendiren konular dışında avukatlık yardımını yasaklayan bir kanun bu. Aslında çok yavaş yavaş el altından bu sürecin ideolojik alt yapısı infaz hakimliği izleme kurulları ile örüldü. Alt yapısı sağlamlaştırıldı. Anlaşılmıyor, muhalefet geriden takip ediyor. İllaki kan revan içinde bir tabloyu bekliyoruz. Ama unutmayalım ki **bizim ülkemizde yasalar ölü doğar ve sesimizi çıkartmadığımızda yaşar hale gelir.** Sonuç itibarıyla Yüksek Güvenlikli Cezaevleri yaşadığımız F Tipi örneğinin çok daha zalimane bir biçimi olacaktır. Bundan vazgeçilmesi için çabaları yoğunlaştırmalıyız”

F TİPLERİNDE TUTSAKLARIN ÖRGÜTLÜLÜK BİLİNCİ KIRILAMADI

F Tiplerinin siyasi tutsakların örgütlü hareket etmesini engelleyemediğini vurgulayan Ümit Efe, son olarak şunları söyledi: “Yengi yenilgi edebiyatı yapılıyor. Bence önemli bir duruş sergilediler ve bu saldırıyı bir ölçüde bertaraf ettiler. Çünkü tekleştirilemediler. Bir biçimde o duvarları aşan bir vuruşma, bir ruh halini oluşturdular. Tek başınıza bir odada oturabilirsiniz ama elinizi duvara dayadığınızda yan odadaki arkadaşınızın elini hissedebilirsiniz. Sizin kendi elinizi hissetmenizi de engellerler o zaman. Bütün sorun bu. Sizin kendi elinizi, ruhunuzu, inancınızı, geleceğe dair düşlerinizi bile yok etmeye çalışan bir yaklaşım. Türkiye’de bir direnme geleneği vardır ve bunun kolay kolay da yok edilemeyeceği açıktır. Egemenler muhaliflerini yok etmeye çalışır, edemediklerinde de daha üst bir saldırıyı deneyecektir.”

(H. Merkezi)

Avukatlar “Yeni Ceza Yasa Tasarısı”nı tartıştı

Özgür Gider

‘Hapishaneler ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı’ konulu panelde biraraya gelen avukatlar, yeni ‘İnfaz Yasa Tasarısı’nı ve Topluma Kazandırma Yasası’nı eleştirdi.

Halkın Hukuk Bürosu tarafından 23 Ağustos tarihinde Şişli Belediyesi Konferans Salonu’nda düzenlenen ‘Hapishaneler ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı’ konulu panele; Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Avukat Süleyman Şensoy, Avukat Özgür Gider ve Avukat Orhan Kılıç konuşmacı olarak katıldı. Panelde ilk sözü alan Av. Kılıç

ölüm, katliam ve diğer sıkıntıların sadece yasal değişikliklerle çözülemeyeceğini kaydetti. Yeni İnfaz Yasa Tasarısı’nı eleştiren Kılıç, şöyle konuştu:

“Tasarının 27. maddesinde de hükümlünün zorla çalıştırılması yükümlülüğü getiriliyor. Bu, Anayasa’nın açıkça ihlalidir. Cezaevi idaresinin kendi fabrikası gibi bir durum ortaya çıkıyor. Buraları ucuz işgücü merkezi haline getirmeye çalışıyorlar. Tabi buralarda grev, sendika, prim yok. Yani dikensiz gül bahçesi gibi.” Hükümlünün giydirilmesini düzenleyen tasarının 62. maddesinde bir yazlık bir de kışlık olmak üzere hükümlünün giymek zorunda olduğu kıyafetlerin devlet tarafından belirlenmesini de eleştiren Kılıç, “12 Eylül’ün en şiddetli günlerinde tek tip elbiseye ilişkin direnişler olmuştur. Bu daha sonra da hükümlülerin kendi giysilerini giymeyle sonuçlanmıştır. Fakat şimdi devlet yine anlamsız bir şekilde tek tip elbiseyi dayatarak bir huzursuzluk yaratmaya çalışıyor” diye konuştu.

“Savunma Hakkının Engellenmesi” konusuna değinen Av. Özgür Gider ise, F Tipi uygulaması ve 19 Aralık Operasyonu’yla birlikte devlet baskısının arttığına dikkat çekerek

şunları söyledi: “İktidar, hayatı F tiplendirmeye ve hücreleştirmeye çalışıyor. F tiplerinin şehir dışında inşa edilmesiyle zaten tecrite uğrayan hükümlüler hepten tecrite uğramakta, bizlerin ise müvekkillerimizi görmesi de zorlaşarak savunma hakkımız engellenmektedir.

Cezaevi araması da genellikle avukat görüşüyle aynı gün yapılıyor ve arama gerekçesiyle yine avukatların görüşü engelleniyor. Ayrıca cezaevlerine girişte ailelere yapılan aramaların tamamı avukatlara da yapılıyor. Bu şekilde avukatlar potansiyel suçlu olarak görülüyor ve bu aramalarda taciz ediliyor. Yani, savunma hakkı iktidar tarafından sistemli olarak engelleniyor.”

“Pişmanlık Yasası” olarak adlandırılan “Topluma Kazandırma Yasası”nı eleştiren Avukat Süleyman Şensoy ise, hükümetlerin tarihin her döneminde kendi düşüncelerine karşı olan her toplumsal hareketi şiddetle bastırıldığını hatırlatarak “İtirafçı olarak kişisizleştirilen insanlar öyle hale geliyor ki bir zamanlar birlikte oldukları insanlara yapılan işkencelerde de bizzat kullanılıyorlar. İtirafçılık tüm insanlığa yönelik saldırdır” şeklinde konuştu. (İstanbul)

TEKİRDAĞ F TİPİ HAPİSHANESİ’NDE HAK İHLALI

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Zeki Şahin’in mide rahatsızlığından dolayı verilen diyet yemekleri, hiçbir gerekçe gösterilmeden

kesildi. Aynı zamanda epilepsi rahatsızlığı da olan Zeki Şahin’in annesi Güzel Şahin, gazetemize bir açıklama yaparak oğlunun yapılan bu keyfi uygulamayı protesto etmek için bireysel olarak açlık grevine girdiğini bildirdi. Konuyla ilgili Tabibler Birliği’ne başvuruda bulunan Güzel Şahin, “Oğlumun diyetini kesmişler. Sebebini söylemiyorlar. Hastalığından dolayı diyet uygulaması gerekiyordu. Oğlum aynı zamanda sara hastasıdır. Duyarlı olan kurumların bir an önce buna karşı çıkmasını istiyorum. Oğlumun hayatından endişe ediyorum” dedi. (İstanbul)

Ertosun’a “Devlet Üstün Hizmet Madalyası” verildi

107 kişinin öldüğüne yüzlercesinin de hafızasının kayıp olduğuna dikkat çeken aileler, bütün bunların sorumlusu bir kişiye madalya verilmesini bu ülkenin acizliği olarak değerlendirdiler.

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun’a yaptığı “üstün hizmetler”den dolayı madalya verildi.

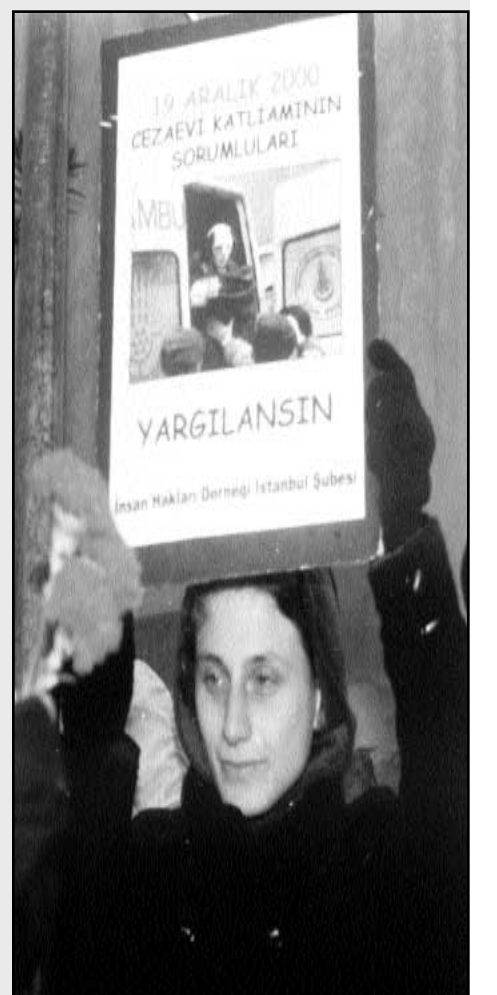
Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in önerisi ve Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer’in de onayıyla Ali Suat Ertosun, F Tipi hapishanelerde yaptığı katliamlarla ilgili “Devlet Üstün Hizmet Madalyası” almaya hak kazandı. 107 kişinin ölümüne yüzlercesinin de sakatlanmasına neden olan F Tipi hapishanelerle ilgili ailelerle yaptığı görüşmelerde “ben katilim” diyecek kadar ileri giden Ertosun’a verilen madalya, katillerin devlet tarafından nasıl ödüllendirildiğinin en somut örneği olarak tarihe geçti.

Ertosun’a verilen “Üstün Hizmet Madalyası”, tutsak ve şehit ailelerinin tepkisine neden oldu. 107 kişinin öldüğüne yüzlercesinin de hafızasının kayıp olduğuna dikkat çeken aile-

ler, bütün bunların sorumlusu bir kişiye madalya verilmesini bu ülkenin acizliği olarak değerlendirdiler. Bu konuyla ilgili görüşünü aldığımız tutsak yakını Güzel Şahin; “Çocuklarımızı katleden, onların kanını emen birine ödül verilmesi kabul edilemez bir durumdur. Bizim şehit ve tutsak aileleri olarak buna karşı koymamız gerekiyor. Toplanarak Ankara’ya gitmeliyiz. Hani hacca gidip şeytani taşıyorlar ya biz de gidip hangi kurum Ertosun’a ödül veriyorsa orayı taşlamalıyız. Onları lanetlemeliyiz. Onlar çocuklarımızın katilleridir. Sokaktaki insanlara gidip sorunlar bakalım. ‘Biz operasyonlarda insanları katlettik. Şimdi bundan dolayı ödüllendiriliyorum.’ Bakın o zaman halk bunları lanetlemeyecek mi? Bugün bizim çocuklarımızı katleden yarın başkalarının çocuklarını katledecek.”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) da konuyla ilgili yazılı bir açıklama yaparak “Ali Suat Ertosun 19 Aralık katliamında çocuklarımızın diri diri yakılmasından, kurşunlanmasından, 28 insanımızın öldürülmesinden sorumludur.” diyerek Ertosun’un üstün hizmet madalyasıyla ödüllendirilmesinin insan haklarına, F Tipi ve izolasyonun sona erdirilmesini isteyen ailelere, ilericilere, demokrat kurum ve kişilere saldırdığını belirtti.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi de yazılı bir açıklama yaparak “Adalet Bakanı’nın bu davranışı bizi şaşırtmadı. Sayın bakana ve bürokrata bu madalya hayırlı olsun. Bu madalya sayesinde gelecek kuşaklar, bu ülkede yaşanan tecrit ve izolasyon vahşetinin devlet tarafından ödüllendirildiğini ve teşvik edildiğini öğrenmiş olacaklar” dedi. (H. Merkezi)

Hacı Bektaş Şenlikleri'nde iki farklı anlayış, iki farklı yaşam

YABANCILAŞMA ve DAYANIŞMA

Büyük bir coşkuyla çıktık yola, Hacı Bektaş Şenlikleri'ne giderken. Kitlelerle buluşacak, Türkiye'nin dört bir yanından gelen Partizan yüreklerle birleştirecektik yüreklerimizi. Disipline edilmiş 3 koca gün sürecek yoğunlaşmış bir çalışma, eğitim süreci bekliyordu bizi.

Hacı Bektaş'a ulaştığımızda ilk önce çadırlara giderek hazırlıklara başladık. İşbölümü yapıлып, hazırlıklar tamamlandıktan sonra faaliyet sürecine başlamış olduk. Çadırlardaki yaşam, tüm eksikliklerine rağmen beklenenin üstünde bir sonuç verdi. Herkes yeni birşeyler katmıştı yaşamına. Ve kafalarında somutlanmış düşüncelerle ayrılıyordu en son gün, birbirinden...

Bir dizi etkinlik gerçekleştirilen Şenlikler ilk olarak açılış konuşmasıyla başladı. Devlet erkanının da yer aldığı açılış programında Alevi kitlesine yönelik konuşmalar yapıldı. Biz biliyoruz ki onların Hacı Bektaş'ta bulunmalarının sebebi o kültürü paylaşmak, insanlarla kaynaşmak değildir ve karakterleri gereği olamaz da. Onların bugüne kadar Alevi kitlesi üzerinde uyguladıkları baskı, zulüm ve katliamlar henüz belleklerimizden silinmiş değil. Ve bugün yeni oyunlarla çıkıyorlar Alevi kitlesinin karşısına. İlerici etkinliklerin altını boşaltmaktır istedikleri.

Konuşmaların yanısıra etkinlikler boyunca; paneller, söyleşiler, tiyatrolar, şiir dinletileri ve konserler de yapılan Şenliğe, geçen yıllara oranla katılımın düşük olması özellikle dikkat çekici bir noktaydı.

Özellikle halkın görüşlerini aldığımızda devletin hırsızlarla, yankesicilerle birlikte çalıştığı ve halkın bu Şenliklere katılımının önünü kesmek için bu uygulamaya gittiği de söyleniyordu.

Bu seneki katılımın politik seviyesinin de düşük olduğu ve daha çok geri kesimlerin dini gerekçelerle gelmiş olduğu gözlerden kaçmayan bir gerçeklikti.

Önemli bir konu da devrimcilerin, egemen sistem ve onun yöredeki temsilcileri tarafından halktan uzak tutulmaya çalışılmasıydı. Standlar özellikle halktan uzak bir noktaya kurdurulmuş ve halkla devrimcilerin arasına barikat oluşturmaya çalışmışlardı ki bunu kendileri de konuşmalarında ifade ediyorlardı zaten. Helikopterlerle dağıtılan bildirilerle de halk devrimcilere karşı uyarılıyordu.

Sistemin tüm çabalarına rağmen yine en coşkulu, paylaşımın, insan sıcaklığının, iletişimin en yüksek, doruk noktasını yaşadığı yerler devrimcilerin bulunduğu yerlerdi, ki standlar halktan uzak tutulmasına rağmen

moraller yüksek tutulmuştu ve halkla bütünleşmenin yolları her zaman vardı. Gazete dağıtımlarıyla, bildirilerle, sloganlarıyla devrimciler, kitlelerin içinde yerini almıştı.

ANTI-EMPERYALİST EYLEM

Devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden birinin yaşandığı Şenlikte devrimciler bir araya gelerek eylem hazırlığına giriştiler. **İşçi-köylü, Devrimci Demokrasi, Kaldıraç, Kızıl Bayrak, Ekmek ve Adalet** ve Alinteri gazetelerinin organize ettiği eyleme yaklaşık 200-250 kişi katıldı. Eylemde Atılım okurları da yer aldı. Standlardan sloganlarla başlayan yürüyüş, Hacı Bektaş Kültür Merkezi önüne dek sürdü. Bu arada halkın katılımının gerçekleştiği yürüyüş boyunca çevreden insanların ilgisi görülmeye değerdi. Dışarıdan alkışlayanlar, kitle içerisinde eylemcilerle beraber slogan atanlar, cılız da olsa **"Yaşayın gençler, varolun"** sesleri yükseliyordu Hacı Bektaş'ta. Yol boyunca atılan sloganlar özellikle son süreçte yaşanan emperyalist saldırganlık ve Irak'a asker gönderme üzerineydi. **"ABD askeri olmayacağız"**, **"Irak'ta işgale hayır"**, **"Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın"** gibi anti-emperyalist sloganların yanısıra **"Tecriti kaldır, ölümleri durdur"**, **"İçerde dışarda hücreleri parçala"**, **"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz"**, **"Devrimci basın susturulamaz"**, **"Yaşayın devrimci dayanışma"**, **"17 Ağustos depremini unutma"** sloganları da atıldı.

Hacı Bektaş Kültür Merkezi önüne gelen kitle, halka oluşturduktan sonra basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada ABD'nin Ortadoğu çıkarmasına ve Irak'taki direnişe değinilirken, Türkiye'nin buradaki uşaklık işlevine de yer verildi. Türkiye'nin dışarıda Amerika'nın kanlı çıkarlarına ortak olurken içerde de her türlü muhalefeti bas-

tırmasına ve devrimciler üzerindeki baskılara ve tecrit koşullarına da yer verildi. Ayrıca Şenlikteki devrimcilerin kitleden tecrit edilmeye çalışılması da kınanan açıklama **"Devrimci basın susturulamaz"**, **"Amerikan askeri olmayacağız"**, **"Yaşayın devrimci dayanışma"** sloganlarıyla bitirildi. Bu arada polislin eylemi engelleme çabaları da boşa çıkarılırken; Sefaköy **İşçi Kültür Evi**, emperyalist saldırı ve asker gönderme konulu bir tiyatro sahnelendi. Ardından kitle tekrar yürüyüşe geçerek geldiği yoldan sloganlar, marşlar ve alkışlar eşliğinde geri döndü.

KAMP YAŞAMININ DOYULMAZLIĞI

Hacı Bektaş'taki kamp yaşamı da görülmeye değerdi. Genel kitlenin olumsuz bir hava sergilemesine rağmen çadırlardaki yaşam, standlarda olduğu gibi sıcak ve paylaşımçı yönüyle öğreticiydi.

Devrimci kurumların biraraya gelerek ortaklaştığı alternatif bir etkinlik düzenlendi. Dinleti, tiyatro ve şiir grubunun olduğu etkinlikte ayrıca dia gösterimi de yapıldı. Teknik bir arızadan kaynaklı olarak duyurusu yapılan "Kuşatma" adlı film gösterimi ise sahnelenemedi.

Partizan kitlesi, kendi içinde de etkinlikler düzenledi. Üç gün boyunca üç ayrı seminer yapıldı. Akşamları yapılan seminerlerin ardından ateş başında halaya duran gençler, marşlar ve türkülerle daha bir bütünleşme olanağı buldu.

Çadırlara hakim olan kolektif yaşam, oradaki disiplin birçok şey kattı yaşamlara. Ufak tefek aksaklıkların dışında tüm görevlerin paylaştırıldığı, nöbet sistemiyle tüm yaşamın disipline edildiği kamp yaşamı, Türkiye'nin dört bir yanından gelen Partizan ve Partizan dostlarını kaynaştırdı, yeni dostlukların temeli atıldı.

İlk günün akşamı yapılan YDG'nin seminerinde **anti-emperyalist mücadele** işlendi. Gençliğin kampanyası çerçevesinde ele alınan etkinlikte gençlerin katılımıyla sohbetler edildi.

İkinci günün akşamı ise; **Tohum Kültür Merkezi'nin "Emperyalizmin yoz gerici kültürüne karşı Yeni Demokrasi kültürünü kuşan"** konulu seminerinde tarihten bu yana egemen sistemlerin baskı ve sömürsü karşısında gelişen direniş kültürü ele alınarak; Spartaküs'ten günümüze İbrahim'lere uzanan direniş kültürüyle bütünleştirildi.

Üçüncü gün de; gazetemiz **İşçi-köylü** tarafından verilen seminerde **dünyada ve Türkiye'deki genel durum** değerlendirildikten sonra örgütlü olmanın zorunluluğuna değinildi. Devrimin olmazsa olmazları kitleler ve KP'ye vurgu yapılan seminerde kitlelerin bilinçlendirilmesi, mücadeleye sevk edilmesinin önemi ve yayınlarımızın dağıtımın buradaki yerine değinildi. Kitlelere ulaşılmadıkça, onları örgütlemekten sonra bir gazetenin ne kadar kaliteli olsa da anlamı olmayacağı belirtildi.

Seminerin ardından dönmeye hazırдық. Yoldaş sıcaklığının, paylaşımın en üst düzeyde yaşandığı kamp yaşamı, yalnızca bir dahaki etkinliklerde buluşmak üzere sona ermiyor, yeni dostlukların da temeli atılmış oluyordu.

Bir dahaki etkinliklerde, eylemlerde görüşmek üzere ayrılıyor yoldaşlardan. Umudu büyüterek ve kitlelere güvenerek. Çünkü biliyoruz ki onlara bilinci taşıyacak olan bizleriz. Ama öncelikli ihtiyacımız kendimizi örgütlememiz, eksikliklerimizi gidererek bir dahaki etkinliklerde kendimizi, kendimizle birlikte kitleleri daha da ileri taşıyacağımız inancıyla ayrılıyor Hacı Bektaş'tan.

HACI BEKTAŞ VELİ ANMA TÖRENLERİ VE KÜLTÜR ETKİNLİKLERİNDEN İZLENİMLER

YURTDIŞI

Onur: Avrupa'dan gelen biri olarak Avrupa'nın yüzü soğuk yani iklimi de soğuk zaten. Gerçi bu yaz biraz sıcak. O soğukluktan kaynaklı bize de yansıyor o soğukluk. Böyle olunca insanları da soğuk oluyor. Yani dolayısıyla biz de soğukuz. Tabi Türkiye sıcak bir ülke, insanları da sıcak. Ama özellikle burada Hacıbektaş'taki kamp sürecinde o kolektif yaşamı gördükten sonra o sıcaklığı bir kez daha öyle tam etimizde kemiğimizde hissettik. Gerçekten görülmeye değer bir sıcaklıktı. Özellikle benim en çok dikkatimi çeken ve duygulandıran buradaki paylaşım. İnsanların özellikle genç arkadaşların bu genç yaşlarına rağmen halka olan davranışları, insanlara olan davranışları beni çok etkiledi. Bunun yanında özellikle şehrin içerisinde yapılan bir eyleme ben şahit oldum, katıldım. Orada çok duygulandım. Özellikle arkadaşların "Irak'a asker gönderme", "Amerikan askeri olmayacağız" gibi sloganlarla halk içerisinde bu güzel taleplerle eylem gerçekleştirmeleri bence çok olumluydu. Ama eylemde benim gördüğüm tabi elimizde olmayan nedenlerden kaynaklı olarak bazı eksiklikleri vardı. Eksiklikleri şöyleydi. Tamamlanması açısından söylüyorum, bu olabilir. Bugün eylem esnasında halkı bir davet sanki yoktu. Eylemi biz yapıyoruz görüntüsü vardı. Aslında bu, halkın sorunu, bizim sorunumuzdan ziyade onun sorunu. Halkı davet etmek, halkı o eylemin içerisine çekmek aslılandı. Böyle bir eksikliği gördüm. Ama bundan sonra umarım arkadaşlar bunu tamamlarlar. Bu tür eylemliliklerde insanların ortak sorunları ve haklı bir talep. Birçok insan bundan muzdarip. Yani rahatsız. Bir şekilde anlatmak istiyor ama anlatamıyor. Şehir içerisinde de böyle olmasına rağmen ben biraz da tabi yurtdışından gelen bir insan olarak insanları da gözlemledim. Yani tepki nasıl, gerçekten olumlu tepki verebiliyor mu insanlar. Olumlu tepki verdiler. Gerçekten de güzeldi. Yani şehir içerisindeki tepki insanların o yürüyüşe, eyleme olan tepkisi güzeldi. Hatta şunu da anlatayım. Arka tarafta, ben arka taraftan katıldım. Bir bayan katılmıştı. Yürüyüş esnasında katıldı. Daha sonra bayan yanımdaki arkadaşlara havanın sıcak olmasından dolayı su getirdi, onlara para verdi. Hatta genç arkadaşlar "yenge bizim paramız var, su alacak paramız var, buna gerek yok", "yok oğlum siz halk için çalışıyorsunuz alın" dedi. Beni çok duygulandırmıştı bu olay. Bu yanı sıra gerçekten görülmeye değerdi Hacı-

bektaş. Diğer tarafta ben ilk defa geliyorum Hacıbektaş'a. Çoktan beri aslında gelmek istiyordum ama bu sene nasipmiş. Nasip değil de aslında biz istedik. Öyle diyelim.

İsmail: Almanya Stuttgart'ta yaşıyorum. 18 yıldır Almanya'dayım. Bir firmada işçi olarak çalışıyorum, amatör olarak müzikle uğraşıyorum. Stuttgart Tohum'a gidip geliyoruz. Etkinliklere katılıyoruz. ATİF'in etkinliklerine katılıyoruz. 4 haftalık yıllık izni kullanmak için geldik. Buraya inanç bazında bir ziyaret için geldik. Hacı Bektaş etkinlikleri inançsal

gimiz böyle olmalı. İlişkiler son derece sıcak halka karşı davranışları çok sıcak.

ÇUKUROVA

-Çukurova bölgesinden geldik, bir otobüs geldik. Burada Hacıbektaş'ta öncelikle çadır yaşamından bahsetmek istiyordum. Benim buraya gelirken çadır yaşamından öncelikle beklediğim şeyler kaynaşma ve sıcaklık. Yoldaşlık ilişkilerinin düzeyini yükseltmek, sıcaklığı yükseltmek. Ve bu yıl biraz daha o hareketliliği yakaladık sanıyorum. Tabi çeşitli şeylerin

perspektifle görme imkanları oldu. O sorumluluğu yavaş yavaş o Partizan kitlesi, kendi içselleştirmeye çalıştığı, ideolojisine biraz daha yardımcı olduğunu düşünüyorum onların.

ANKARA

- Ben Ankara'dan geldim. Genel olarak ilk defa böyle bir etkinliğe katılıyorum, yani bu tarz bir etkinliğe ilk defa katılıyorum. Kamp tarzı. Oldukça etkiliydi, oldukça öğreticiydi. Birçok şeyi öğrendim açıkçası. Paylaşmak en önemlisi. Yardımlaşmak. İhtiyacı olanlara yardım etmek. İsim ya da kişi önemli değil. Her insandan yardım isteyebileceğimi öğrendim. Bunları öğrendim ben, bana bunları öğretti burası.

SAMSUN

-Ben Samsun'dan geldim. Daha önce gazete dağıtım yapmamıştım. Gazete dağıtımının çok zevkli olduğunu, hatta kitlelerle, insanlarla nasıl konuşulacağını nasıl davranılacağını, onların tepkilerine nasıl cevap vereceğimi öğrendim. Nöbet tutmayı öğrendim. Nöbet tutmak aslında daha

bir etkinlikten çok kültürel bir etkinlik olarak İşçi-köylü ve partizan okurlarının her yıl kitlesel olarak buraya katıldıklarını öğrendik. Bu bizi son derece mutlu etti. Özellikle yüzbinlerce insanın bulunduğu bir etkinlikte dostlarımızla aynı düşüncüyü savunduğumuz yoldaşlarla aynı ortamı solumak, aynı komünü paylaşmak, bizim için izinlerin en güzeli. Ekonomik olarak imkanlarımız bir otele kalabilmemizi elveriyor ama önemli olan bu komünde buradaki genç yüreklerle aynı ortamda bulunmak onların soluduğunu solumak, bence mutlulukların en güzeli, yüreğimizi gerçekten ateşini harmanlandırdı. Gazete dağıtan arkadaşların halka gidişini merak ediyordum. O genç yüreklerin şehir ortasında halka nasıl indiğini yaşlarının üzerinde bir olgunlukla insanlara nasıl seslendiklerini kendi gözlerimle gördüm. Ve bundan müthiş bir haz aldım. Avrupa'daki insanlara seslenirken özellikle bu şenlikte bu komünü paylaşmalarını isterim, görülmesi gereken bir ortam olarak düşünüyorum.

Komün oldukça disiplinli, özellikle genç arkadaşların bu kadar disiplinli olması çok güzel. Bizim gençli-

de önemi var burada. Mesela her bölgeye bir çadır falan verilmedi. Karma yapıldı. Her çadıra her bölgeden birer ikişer arkadaş verildi. Ve kaynaşmayı daha da artırdığını düşünüyorum. En azından geçen yıla göre ben o sıcaklığı daha fazla hissettim bu yıl.

Çadır yaşamının belli başlı sorumlulukları ve zorunlulukları var. En önemlilerinden birisi nöbet. Nöbet konusunda bir sorun yaşanmadı. Ve nöbetler düzenli bir şekilde tutuldu.

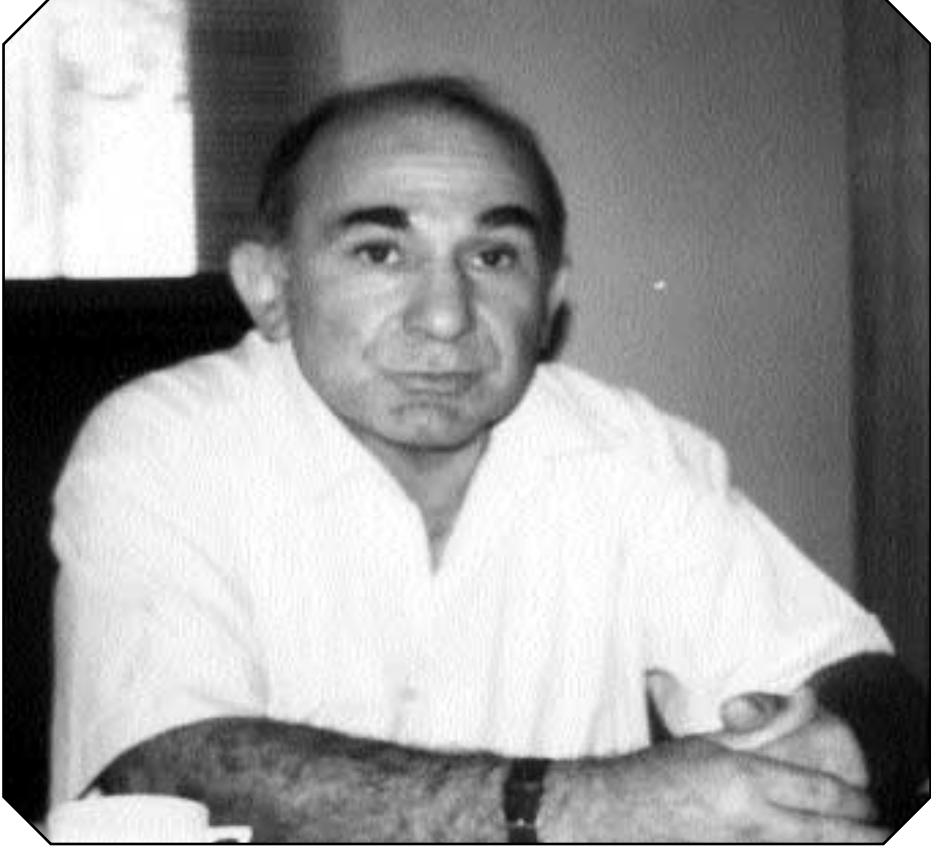
Bunun da çok büyük bir olumlu bir etkisi oldu. İnsanların en azından çadır yaşamı hakkındaki düşünceleri bilgileri biraz daha farklı, açık, daha geniş bir

önceden öğretilenlerden askerlerin nöbet tutması gibi anlaşılırdı. Ama burada bizim nöbet tutmamız ilk başta çok garibime gitti. Daha sonradan dedim ki gerekli. Gerekliyse yapmak zorundayız. İş bölümleri, nöbetleşe iş yapmalar, yemek pişirmeler, yemek dağıtmalar, işte seminerlerin olması bunlar beni çok etkiledi. Ki kafamdaki bazı düşünceler bu seminerler sayesinde değişti. Oturdu çoğu düşünceler.

"Örgütlenelim", "Emperyalizme hayır", "Irak halkının yanındayız" gibi sloganlar atarak gazeteyi dağıttık..

“Pişmanlık Yasası” toplumu çürütme yasasıdır!

Son dönemde çıkarılan ve “Pişmanlık Yasası” olarak bilinen “Topluma Kazandırma Yasası” ve AB’ye uyum çerçevesinde çıkartılan uyum paketleri konusunda Avukat Bahri Bayram Belen ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

- **Topluma Kazandırma Yasası olarak adlandırılan Pişmanlık Yasası'nın uluslararası hukuk normlarında meşru bir zemini var mıdır?**

- Topluma Kazandırma Yasası'nın zemini zaten hukuksal bakış açısından sağlıklı, yanlış bir bakış açısidir. Daha evvel çıkan 4616 yasa kimine göre Şartlı Salıverme Yasası'ydı ama kimine göre Af Yasası'ydı. Ama sonuçları itibariyle af yasasıydı. Biz bu yasa çıktığında bu yasanın doğru olmadığını söyledik. Dedik ki “**kader kurbanları**”nı affederek toplumu sağlıklı bir hale getiremezsiniz. Dünyada tüm af mekanizmalarında iki temel ölçü vardır. **Birincisi** siyasal suçlar nedeniyle olan aflar, **diğeri de** değişik ekonomik kriz dönemlerinde işlenen ekonomik suçlardır. Bu suçlar konusunda af olabilir ama diğer suçlarda af olmaz. Bunun belki de değişik bir adı da şöyledir; devlete karşı işlenen suçlarda af olur ama bireye karşı işlenen suçlarda af olmaz. Siyasal suçlarda ve belli dönemlerde ekonomik nedenlerle işlenen suçlarda affın anlamı, toplumlardaki düşmanlıkları ortadan kaldırmak ve toplumda yeni bir barışın zeminini hazırlamaktır. Türkiye’de 4616 sayılı yasa çıktığında, anayasada meclisin görevlerini düzenleyen düzenlemelerde siyasal suçlamalara af çıkarılamayacağına ilişkin bir sınırlama vardı ve bu kaldırıldı. Öyleyse kişinin o zaman anayasa engeli nedeniyle yapılamayan şeyin yapılması gerekirdi. Türkiye’de uzun süren çatışma ve savaş olayı vardı ve savaşın yaralarının onarılması

gerekliyordu. Bunun yolu da genel anlamda şartsız ve tüm sonuçlarıyla o insanların sabıkalı damgası olmadan, topluma kazandırılması gerekirdi. Şu andaki yasal düzenlemeyle bu sonuçları elde etmek ne mümkündür ne de hukuksal olarak doğrudur. Daha evvel çıkarılan “konuş-anlat-ihbar et ve ceza azalsın, cezadan kurtul” anlayışlarının doğru olmadığı da çok defa anlaşılmıştır. Birçok kişi kendisini kurtarmak için başka insanları çok ciddi suçlamalar altında bırakarak kendilerini kurtarmak istemişlerdir. Zaten bunun da ceza hukuku açısından kabul edilir yanı yoktur. Ama aynı zamanda toplumsal gerçeklikler açısından da hiçbir yararı olmamıştır.

- **Devlet daha önceden bu yasayı yedi defa çıkardı ve istediği hiçbir sonucu alamadı. Yine bu son yasa yürürlüğe girdikten sonra da ciddi düzeyde bu yasadan yararlananlar olmadı. Tabi burada eski itirafçıları ayrı tutmak gerekir. Neden devlet bu istediği sonucu alamadığı Pişmanlık Yasalarında ısrar ediyor?**

- Diyelim ki bu yasaya uyarak çok sayıda insan kırdan veya şehirden gelip yasadan yararlanmak için gelip baş vursa bile, bu yasayla varılacak çözüm topluma kazandırma değildir. Çünkü gerçekten topluma kazandırmak için suçlu olduğu iddia edilen insanların, hele siyasal amaçlı suç işleyen insanların gerçekten toplumda olumlu çözümlenmelere katkıda bulunabilecek veya toplumun onları suçlu görmemesini sağlayıcı bir düzenleme yapılması lazım. Çok sayıda kişinin

bu yasadan yararlanmak için başvurması dahi bu insanların topluma kazandırılması ve toplumda istenilen barışın sağlanmasını getirecek bir yasal düzenleme değildir.

- **AB’ye uyum çerçevesinde birçok yasadaki değişiklikler yapıldı. Mesela “Terörle Mücadele Yasası”nın 8. maddesi tamamen yürürlükten kaldırıldı. Yine 169. maddede kısmi değişiklikler yapıldı. Bu değişiklikler için Türkiye’nin demokratikleşmesi için önemli adımlar olduğu iddia ediliyor. Ne var ki Geçtiğimiz günlerde KESK’in Diyarbakır ve İzmir’den başlattığı ve Ankara’da sonuçlandırıldığı “insanca bir yaşam” yürüyüşüne devletin kolluk güçleri birçok kez gazlı bombalı saldırıda bulundu. Yine kişi haklarına yönelik saldırılar sürüyor. Pratikte bunlar yaşanırken “demokratikleşiyoruz” söylemi ne kadar doğru?**

- 2000 yılından beri anayasada ve yasalarda değişiklikler yapılıyor. Ve bu anayasada yapılan değişiklikler aslında önemli değişikliklerdir. Ama yeterli değil. Bu yetersizliği ve bu işin baştan doğru perspektifle bakılmadığını şöyle anlıyoruz. Diyelim ki dernekler yasasında değişiklikler yapılıyor, sonra geri alınıyor ve tekrar başka değişiklik yapılıyor. Yine Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu da bir devletin hukuk devleti olmasının temel taşlarından biridir. Burada değişiklik yapılıyor. Sonra aynı madde ile ilgili tekrar değişiklik yapılıyor. Örnek olarak aynı şekilde Vakıflar Yasası’nda değişiklik yapılıyor. Ya da dilekçe verme hakkı ile ilgili bir değişiklik yapılıyor. Sonra yine değişiklikler gündeme geliyor. Kürtçe yayın konusunda bir değişiklik yapılıyor. Ama TRT Danıştay’da dava açıyor. Danış-

tay da “evet yasadaki bir değişiklik yaptınız ama şöyle bir engel var. Bunu yapmadan TRT bu yayınları yapamaz” diyor. Yasaları değiştirirken devlet ile baroların, barolar birliğinin, diğer hukuk kurumlarının, sivil toplum örgütlerinin ve hatta bu işlevi gören vakıfların ve bana göre tüm siyasal partilerin toplumun demokratikleşmesi konusunda sağlıklı bir perspektifinin olmadığı ortaya çıktı. Bu toplum, belki de Türkiye’de bu değişiklikler olmaz diye hiç hazırlıklı değildi. Dolayısıyla 1,2 ve bugün yedincisi çıkan uyum paketleri ile ilgili olarak birçok değişiklik yeniden ele alındı. Bunlar anayasal ve yasal düzenlemelere bizim toplumumuzda demokrasiyi savunan, demokratikleşmeyi isteyenler dahil hiç hazırlıklı olmadıklarını ortaya çıkardı. İkincisi çıkan bu yasal değişimlerin nasıl uygulanacağı konusunda da çok fazla bir düşünce yoktu. Ve şimdi bunların çoğu da uygulanmıyor. Diyelim ki TCK’nın 159. maddesinde değişiklik yapıldı. Bu değişiklikte ceza miktarlarının azaltılması yani 1 yıldan 5 yıla kadar ağır hapis cezası yerine 1 yıldan 3 yıla kadar ağır hapis cezası denilmesi önemli bir değişiklik sayılabilir. Çünkü ağır cezadan asliye cezaya geçer ve bu verilecek cezanın tecil edilme imkanı vardır. İşte devletin, hükümetin, kolluk kuvvetlerinin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif etmek suçu ile ilgili olarak. Ama bu değişiklikte o kadar acemi işler yapıldı ki. 159. maddenin sonuna bir fıkra eklendi. “Bunlar eleştiriyorsa suç oluşturmaz.” Yani suç işleme kastı olmadan yapılan hiçbir suç olmaz. Böyle tuhaf bir düzenleme getirildi. Demek ki bütün suçlarla ilgili olarak insanların suç işleme kastı olması lazım.

Bugün yedincisi çıkan uyum paketleri ile ilgili olarak birçok değişiklik yeniden ele alındı. Bunlar anayasal ve yasal düzenlemelere bizim toplumumuzda demokrasiyi savunan, demokratikleşmeyi isteyenler dahil hiç hazırlıklı olmadıklarını ortaya çıkardı. İkincisi çıkan bu yasal değişimlerin nasıl uygulanacağı konusunda da çok fazla bir düşünce yoktu.

Bu kasıt olmadan insanlar cezalandırılmaz. Şimdi 159. maddeye böyle bir düzenlemenin konulması ise ne kadar eksik ve yanlış bakıldığını gösteriyor.

Peki bunlara rağmen önemsiz değişiklikler mi? Önemli değişiklikler bunlar. Peki ne yapmalıyız? Yapılacak iş, yapılan bu değişiklikler ve yapılması gereken değişikliklerle ilgili baroların, barolar birliğinin, sivil toplum örgütlerinin ve siyasi partilerin toplumu demokratikleşme yolunda projeleri varsa -hem anayasada hem diğer yasalarda- yapılacak değişikliklerle ilgili kolları sıvamaları lazım. Bu da yetmez. Bunların nasıl uygulanacağını takip etmek lazım. Söz gelimi 4709 sayılı kanun çıktı ve anayasanın çok önemli maddelerinde değişiklik yapıldı. Bu değişiklikler konut dokunulmazlığı, özel hayatın gizliliği ve haberleşmenin gizliliğidir. Bununla ilgili anayasanın 20, 21, 22. maddelerinde değişiklikler yapıldı. Arkasından buna paralel olarak Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununda değişiklikler yapılması gerekiyordu. Ama bu değişiklikler yapılmadı. Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasasında değişiklikler yapıldı. Ama bu ülkede sadece polisler görev yapmıyor. Jandarma da görev yapıyor. Jandarma ile ilgili kolluk düzenlemesinde anayasal düzenlemelere ilişkin değişiklik yapılmadı. Ama daha keskin olan şu; sanki Anayasanın 20, 21, 22. maddelerinde hakim güvencesi getirilmesine rağmen ve hatta buna paralel olarak Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası'nda değişiklikler yapılmasına rağmen sonra bir arama yönetmeliği çıktı. Ve bu arama yönetmeliği anayasanın ve yasanın getirdiği bütün güvenceleri ortadan kaldırdı. Biraz evvel demiştim.

Ne yapmak lazım? İşte tam burada olumlu olan, yararlı olan, toplumu demokratikleşme sürecine götürecek olan devleti, hukuk devleti niteliğine dönüştürecek olan bu düzenlemeler ile ilgili sonuçları takip etmek lazım. KESK yürüyüşü ile ilgili polisin yaptığı, İstanbul'da Irak'taki saldırı ile ilgili polisin yaptığı uygulamalar ve polisin gözaltı biçimleri, yapılan değişikliklerin uygulanmadığını gösteriyor. Bunu takip etmek lazım. "Siz anayasada şu değişiklikleri yaptınız ama uygulamada bunu yapmıyorsunuz" demek lazım. Hukuk kurumlarının buna seslerini çıkarması lazım. Söz gelimi daha evvel de işkence ile ilgili ciddi düzenlemeler yapılmıştı. Yine 7. pakette değişiklikler var. 243 ve 245. maddelerden yargılanan kişiler -bunlar işkence ve kötü muameleden yargılananlar- bunlarla ilgili davaların ivedi işlerden sayıldığı ve duruşmaların 1 aydan fazla ertelenemeyeceğine ilişkin düzenlemelerdir. Ama bakalım bu, ne kadar uygulan-

abilecek. Çünkü polisler ile ilgili işkenceden açılan davalar polisin polise yapmadığı tebligat nedeni ile zaman aşımından sona eriyor. Bu uygulamayı ciddi biçimde takip etmek lazım.

- MGK ile ilgili olarak son uyum paketlerinde yapılan değişiklikleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 7. uyum paketinden sonra MGK iki ayda bir toplanacaktı ama yine ayda bir toplanıyorlar. Yine Irak'a asker gönderme ile ilgili Bakanlar Kurulu toplantısı sonucunda MGK toplantısından çıkan sonuca göre bu konu ile ilgili karar verileceği açıklandı. Tamam oraya ordu gönderilecek. Bu konuda ordunun düşüncesi alınır. Hangi ülkede olursa olsun ordunun görüşü alınır. Ama nihai kararı verecek olan parlamentodur. MGK değildir. Ama Başbakan, Bakanlar Kurulu'nda bu konu ile ilgili karar almayacaklarını; konuyu MGK'da karara bağlayacaklarını açıklıyor. Yani 7. uyum paketinde yapılan değişiklikler kağıt üzerinde olduğu ve daha kolay kolay uygulanabilir olmadığı görülüyor. Tabi bu noktada şunu belirtmek istiyorum. Irak'a asker gönderme ile ilgili ne MGK ne hükümetin ne de parlamentonun asker gönderme kararı alma hakkı yoktur. Bu anayasanın 92. maddesine aykırıdır. Çünkü Irak'a asker göndermek için uluslararası meşruluk olması lazım. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin bir kararı olmadan Irak'a asker gönderme kararı alınmaz.

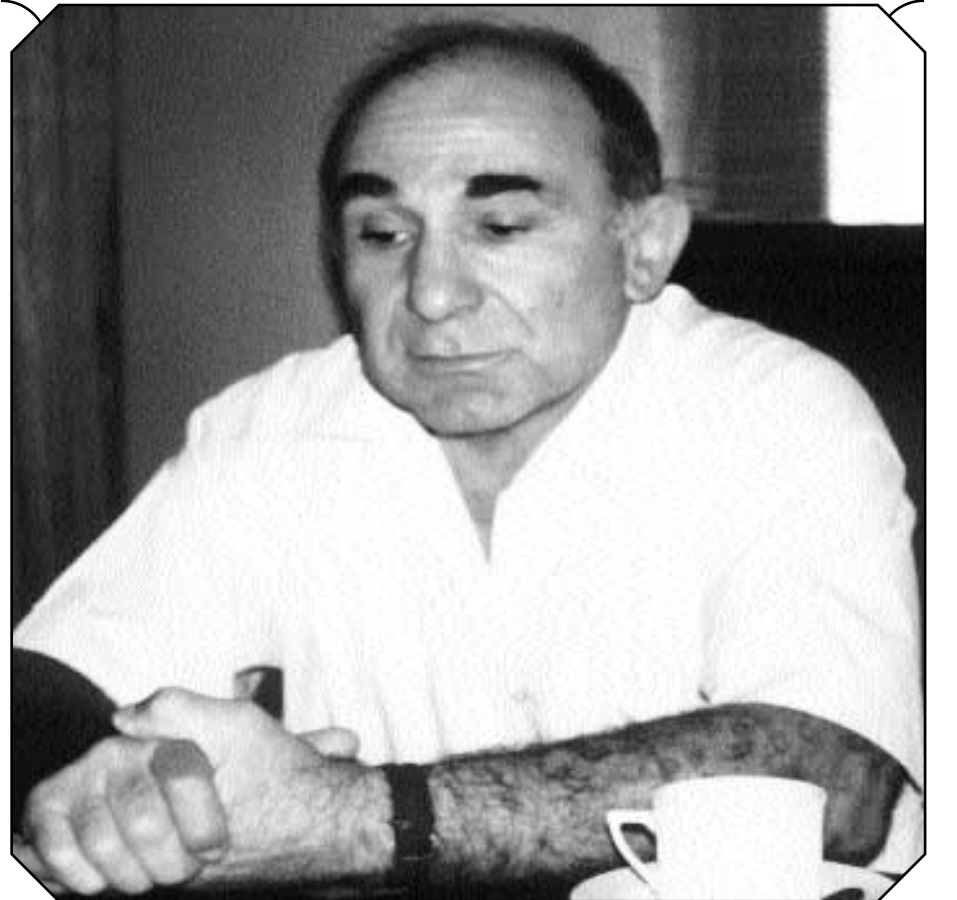
- Son günlerde tutuklu ve hükümlülere yönelik yeni yeni hak gaspları gündeme gelmeye başladı. Bunlardan ilki tek tip elbise dayatması iken diğeri de F tiplerine göre daha ağır tecrit uygulamasının planlandığı yeraltı zindanları olarak adlandırılan hapishanelerdir. Bu hapishanelerden ilki Diyarbakır'da tamamlandı. Bu konu ile ilgili düşünceleriniz nelerdir?

- F Tipi Hapishanelerin amacı siyasal suçluları özel bir infaz sistemine tabi tutmaktır. Bunun için birinci amaç siyasal düşüncedeki insanların toplumun muhalif insanlarının sindirilmesi, susturulması ve kişiliksizleştirilmesidir.

Yani onların topluma kazandırılmalarından daha çok siyasal düşüncelerini terk etmelerini sağlamaktır. Böyle bir infaz sistemi de bunu sağlayacak cezaevi düzenlemesi de hem insan haklarına aykırıdır hem de hukuka uygun yanı yoktur. Ama amaç bellidir. Toplumun muhalif seslerini sindirmek ve yıldırma. Özellikle tutuklulara tek tip elbise giydirilmeleri, hükümlülerle aynı koşullarda tutulmaları, terörle mücadele yasası çerçevesinde terör suçlusu gibi F tiplerinde tutulmaları, şu anki mevcut ceza muhakemeleri usulü yasası ile insan hakları ile bağdaşmaz.

F Tipi Hapishanelerin amacı siyasal suçluları özel bir infaz sistemine tabi tutmaktır. Bunun için birinci amaç siyasal düşüncedeki insanları toplumun muhalif insanlarının sindirilmesi, susturulması ve kişiliksizleştirilmesidir. Yani onların topluma kazandırılmalarından daha çok siyasal düşüncelerini terk etmelerini sağlamaktır. Böyle bir infaz sistemi de bunu sağlayacak cezaevi düzenlemesi de hem insan haklarına aykırıdır hem de hukuka uygun yanı yoktur. Ama amaç bellidir. Toplumun muhalif seslerini sindirmek ve yıldırma.

Yolsuzluklar ve ardındaki gerçekler

Ekonomi politik bakış açısından bakıldığı zaman, kapitalist-emperyalist sistemin ayakta durabilmesi için iki şeye ihtiyaç duyduğunu görürüz. Biri, üretimin toplumsal üretilişi, diğeri üretimin bireysel bölüşümüdür. Bu ikisi, yolsuzluğun (küralsızlığın) doğmasını koşullar.

Gündemde olan ve kamuoyunu yakından ilgilendiren “yolsuzlukla mücadele nedir, ne değildir?” meselesi, üzerinde durmayı gerektiriyor. Zira bu konuda çeşitli spekülasyonlar yapılıyor ve her zaman olduğu gibi doğru ile yanlış iç içe konularak gerçekler gizleniyor.

Burada yolsuzluğu, kaynağına inerek çeşitli biçimleriyle açıklamaya çalışacak ve böylece bir yaklaşım sunmaya çalışacağız.

Yolsuzluk; rüşvet, kaçakçılık, fuhuş, kara para aklama ve benzerlerden öncelikli olan bir husustur. Kapitalist-emperyalist sistemle ilgili bir konudur. Yolsuzluğun anlamını ve özgül biçimlerini kavrayabilmek için onu önce teorik boyutta ele almak gerekir.

Böyle olunca, problem kendisini şu biçimde ortaya koyar; Yolsuzluk kendisinden önce bazı ön şartların varlığını gerektirir mi? Ve eğer gerektirirse nedir bu ön şartlar? Bu iki soruya olumlu cevaplar vermek gerekir. Ön şartlar birincisi, üretim tarzıdır. Yani “**genel olarak sosyal, politik ve entellektüel hayat sürecini şartlandırır**” (Marks) üretim tarzıdır.

İkincisi, üretim ilişkisidir. Yani “toplumun ekonomik yapısını, üzerinde bir hukuki ve politik üst yapının yükseldiği somut temeli oluşturur.” (Marks).

Bu ikisi bizi doğru bir sonuca götürür.

Sınıflı bir toplumda ilişki de sınıfsal bir temele dayanır. **Ya dayanışma ve yardımlaşma temelinde** (sosyalist sistemde olduğu gibi) ya da **egemenlik ve bağımlılık temelinde** (kapitalist-emperyalist sistemde olduğu gibi) olur.

Üretim ilişkilerinin karakterini belirleyen, üretim araçlarının mülkiyet biçimidir. Eğer bir sistemde, özel mülkiyet söz konusuysa, o zaman o sistemde üretim ilişkileri de zorunlu olarak eşitsiz ilişkiler ve sömürü ilişkileri olacaktır. Yok eğer bir sistemde, sosyal mülkiyet söz konusuysa, o zaman o sistemde eşitlik ve kardeşlik ilişkileri söz konusu olacaktır.

Ekonomi politik bakış açısından bakıldığı zaman, kapitalist-emperyalist sistemin ayakta durabilmesi için iki şeye ihtiyaç duyduğunu görürüz. Biri, üretimin toplumsal üretilişi, diğeri üretimin bireysel bölüşümüdür. Bu ikisi, yolsuzluğun (küralsızlığın) doğmasını koşullar.

Demek ki; üretimin toplumsal olduğu, bölüşümün toplumsal olmadığı bir sistemde ne eşitlikten ne de kardeşlikten söz edilebilir. Bu durumda görüyoruz ki, eşitliğin ve kardeşliğin olmadığı bir sistemde çıkar ilişkileri öne çıkacak ve çatışma bu zeminde yükselecektir.

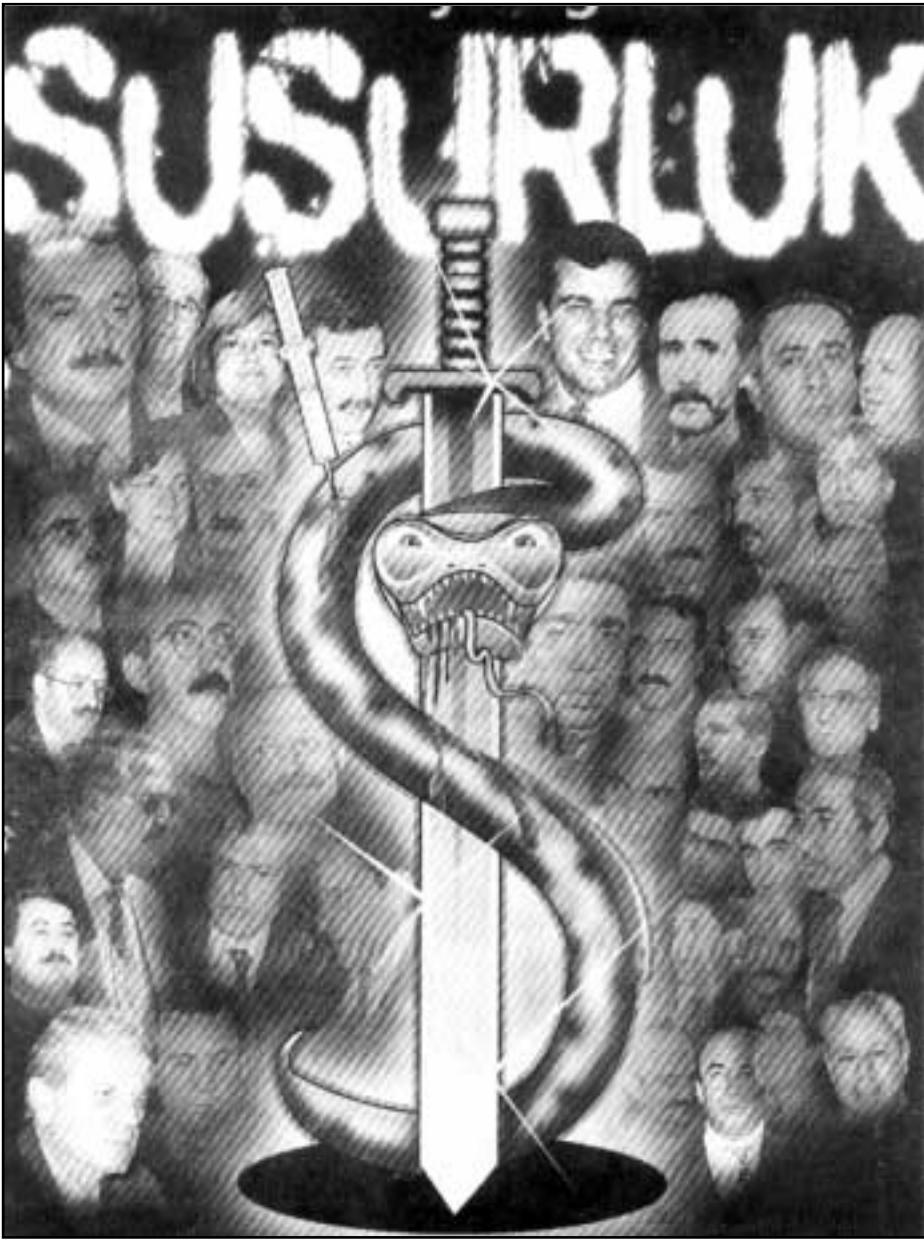
O halde kapitalist-emperyalist sistem, bir eşitsizlikler sistemidir. Temel dürtü, daha fazla üretim, daha fazla kârdır. Bu

dürtü ne hak ne adalet tanır. Ama yine de aralarında bir rekabet kuralı belirlenir.

Görünürde her şey bu kurala göre işler. Ama bu bir aldatmacadır. Gerçekte hiçbir şey bu kurala göre işlemez.

“Rekabet rejimi ya da serbest rekabet rejimi, anlaşma serbestliğine ve dolayısıyla da üretim serbestliğine dayanır. Rakipler arasında her türlü koalisyon

sektörü ve mali sistemin kara para aklanmasında aracı olarak kullanılmasının önlenmesi amacıyla gerçekleştirilmesi gereken işbirliği için ‘Ulusal Yasal Sistemler’, ‘Mali Sistemin Rolü’, ve ‘Uluslararası İşbirliği’ ana başlıkları altında bir dizi Tavsiye Kararı almıştır.” (Kara paranın aklanmasının önlenmesine yönelik FAFT tavsiye kararları.)

kurmak ve bir tarafın elde edemediği şekilde ticaret dışı avantaj elde etmek, ilke olarak yasaktır.” (Ekonomi sözlüğü)

“Liberal ekonomi” politikalarının ya da **“serbest piyasa ekonomi”** politikalarının uygulandığı günümüzde emperyalistler arası belli anlaşmalar yapılmıştır. Bu anlaşmaların en önemlisi, **“Viyanı Konvansiyonu”** adı ile anılan ve finansal alanda giderek kabaran kara paraya karşı alınan kararlardır. Buna göre **“G-7 ülkeleri (İngiltere, Kanada, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya ve ABD) tarafından 1989 yılında oluşturulan Kara Paranın Aklanmasının Önlenmesine Yönelik Mali Eylem Görev Grubu (FAFT) bankacılık**

KAPİTALİZMİN GERÇEK YÜZÜ: ENRON

Tarafların haklarını belirleyen ve aralarında rekabetin ne şekilde yapılacağını ortaya koyan bu kurallar, görünürde her şeyin demokratik bir ortamda (burjuva demokrasisi ortamında) cereyan edeceğini ortaya koymaktadır. Ama **“rekabet rejiminin en objektif tahlilcileri, işin aslında, söz konusu rejimin ilkelerine hiç kimsenin, hiçbir vakit tam olarak uymadığını belirtmektedirler.”** (Ekonomi Sözlüğü)

Buna iyi bir örnek olarak ABD’deki Enron tekelinin yolsuzluğu gösterilebilir.

“Amerika yüce divanının son kararları

ına bakıldığı zaman bu kararların çoğunun kartellerin lehine çevrildiği ve daha çok bu kartellerin çıkarlarının gözetildiği anlaşılır. İşte bu zaafiyeti bilen kartellerde yolsuzluklar devam etti. 90’lı yıllarda Amerikan şirketlerinde psikolojik bir ortam meydana geldi. Yani çılgınca servet toplama hastalığı.... Üstelik bu da kartellerin gerçek değerlerinden değil borsada yükselen hisse değerlerinden kaynaklanıyordu. Bu hastalık ister karteller düzeyinde ister bireyde hızla gelişti. Bilindiği üzere yatırım yapmak ve kâr elde etmek uzun süren bir meseledir. Oysa karteller bu fırsattan yararlanıp yasaları çiğnemeğe, hesapları kurcalamaya, gelirleri gider gibi göstermeye ve bir takım sahte evraklar düzenlemeye başladı ve böylece kendilerinin oluşturduğu ortamda mali fesatlara yönelmeye başladılar. Bu karteller bu fesadı muhasebe kurumlarına kadar yaydı ve kartellerin hesaplarını incelemesi gereken bu kurumların kendi içinde yolsuzluklar yapıldı. Bunların Enron’un yolsuzluklarında büyük payı olduğu kesin bir gerçektir. Bu kurumlar Enron’daki yolsuzlukları örtbas etti ve böylece Enron yetkilileri Beyaz Saray yetkililerine yaklaştı ve onlardan yasalarda bazı değişiklikler yapıp kendilerini kurtarmasını istedi” (Radikal, “Amerika’da mali skandalın temeli”)

Günümüzde kapitalist-emperyalist tekel, üretimden giderek uzaklaşan ve finansal alanda aylakça dolaşan büyük bir para kütesine sahiptir. **“Kupon keserek yaşayan, üretimde hiçbir şekilde rol almayan, mesleği tembellik olan insanlardan meydana gelmiş bir sınıfın, bir irat sahipleri (rantiyeler) tabakasının olağanüstü büyümesinin nedeni budur. Emperyalizmin başlıca ekonomik temellerinden biri olan sermaye ihracı, rantiyeyi üretimden daha da kesin olarak ayırıp uzaklaştırır ve bazı deniz aşırı ülkelerin ve sömürgelerin emeğini sömürerek yaşayan ülkenin tümüne asalaklık damgasını vurur”** (Lenin, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm sf.129)

Üretimde yer almayan sermaye, yolsuzluğun gelişmesinde önemli rol oynar. Özellikle borç sarmalına sardığı sömürge, yarı-sömürge ülkelerde yolsuzluk ayyuka çıkar. Zira ekonomik ve dolayısıyla siyasi olarak kriz içinde olan bu ülkelerde yolsuzluk için her zaman uygun bir ortam var demektir.

Yolsuzluk, ikili bir sonucun elde edilmesini mümkün kılar: Küralsızlık (böylece emperyalist sistemin kendi kendini yemesi); ve emekçi sınıflar üzerinde (vergi, işsizlik, hapis, katliam, örgütsüzlük vb.) artan baskı.

YARI-SÖMÜRGELEDE YOLSUZLUK

Bu durumda sömürge, yarı-sömürge ülkelerde yolsuzluğun geniş bir tabana yayılmasına hizmet eden başlıca nedenleri şöyle sıralayabiliriz;

1) Ekonomik olarak dışa bağımlı olan sömürge ve yarı-sömürge ülkeler emperyalist ülkelerin ağır baskısı altındadırlar. Borçlandırma yoluyla ülkenin kaynakları ucuza kapatılmıştır. Yeraltı, yerüstü kaynakları emperyalistlerin elinde ya da denetimindedir. Bu, **ülke kaynaklarının ulusun çıkarları temelinde kullanılacağı, emperyalistlerin çıkarları temelinde kullanılacağı anlamına gelir.**

Bu durumda ülke ulusu açısından ortaya bir kaynak kullanım sorunu çıkar. Kaynak kullanım sorunu, toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarına çeşitli biçimlerde yansır. Komprador burjuvaziye aslan payı düşerken diğer burjuva sınıflara daha az miktarlarda pay düşer. Emekçi halk sınıflarına ise yoksulluk, işsizlik payı düşer.

Doğaldır ki, bu gibi ülkelerde kendi durumuna ve kendi dinamiklerine dayalı bir yatırım ve bir üretim yapılmadığı için istihdam sorunu ortaya çıkar.

2) Nüfus artışı kaynak kullanım sorununa yeni bir boyut katar. Halk vergisini verdiği, primini ödediği eğitim, sağlık alanlarından yararlanamaz. Yararlanmak için kuyruk sıralarında beklemek zorunda kalır. Aynı şekilde konut alanından da yararlanamaz. Sık sık gecekonduyunun basına yıkılmasıyla karşı karşıya kalır.

3) Ekonomik ve sosyal alandaki bu durum burjuva siyaset alanında yozlaşma olarak karşımıza çıkar. Yolsuzluğun en belirgin özelliği, burjuva partilerinin kamu alanlarında (KİT'lerde) yaptıkları kadrolaşma yarışdır. Hükümet olan her parti bu alanların başına kendi adamlarını geçirir ve buraları denetimi altına alır. Buraları birer üretim alanı olarak kullanmaz, birer oy deposu olarak kullanır.

4) Burjuva demokrasinin olmadığı, faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde kamuoyunu bilgilendirmek ve kamuoyunu dikkate almak diye bir şey söz konusu olmaz. Siyasetçiden ve bürokrattan hesap sorulamaz. Halk, tamamen baskı altında tutulur, hiçbir demokratik hak tanınmaz. Hak arama durumunda işkence görmekle, hapse atılmakla, katledilmekle karşı karşıya kalır. Özellikle devletin bekasını savunan ordu, daha ayrıcalıklı bir yere sahiptir. Harcaması, icraatı kendi hükümeti tarafından bile sorulamaz, soruşturma konusu yapılamaz. (R.T. Erdoğan'ın "**biz hükümet olduk ama daha iktidar olmadık**" demesi bu yüzdendir.)

Kamusal alandan yararlanmak isteyen, işini rüşvetle halletmek zorunda kalır. Öteden beri göstermelik olan adalet-hukuk bu dönemde ayyuka çıkar ve daha da işlemez hale gelir. İşler, mafya, çete örgütlenmeleri vasıtasıyla görülür. Çözülmemeyen davalar, alınamayan ihaleler, dönmeyen çekler bunlar vasıtasıyla döndürülür.

Tüm bunlar, tarafları bir birine bağlayan ve yolsuzluk için elverişli bir ortam hazırlayan yanlardır. Böylece, siyasetçi-bürokrat-işveren-mafya bağlaşıkları ara-

sında süren yolsuzluk aşağıya doğru yayılır ve toplumu erozyona uğratar.

İşçi sınıfının önderleri baskı altına alınır, üst tabakası (sendika ağaları) satın alınır. Böylece mücadele saptırılır ve erozyona uğrattılır.

Ülkemizde yaşanan yolsuzlukların en çarpıcı ve en koordineli olanı Susurluk'ta "**kamyona çarpan**" yolsuzluktur.

Bu gibi dönemlerde hayali ihracat artar, yerden mantar biter gibi bankalar kurulur, çek-senet tahsilatları yapılır, kanlı hesaplaşmalar olur. (**Civan-Edes-Çakıcı olayı buna örnektir.**)

"Yolsuzluk kuralızsızlığı körüklemekte, toplumun ve devletin temelini sarsmaktadır. Yolsuzluklar sayesinde zayıflayan devlet otoritesi iki sonuç doğurur. **Birincisi** devlet kurumunun inandırıcılığı kalmaz. **İkincisi** ise artık her önüne gelen yolsuzluk yapabileceğini sanır." (Mazhar Atacanlı, Yolsuzluklar, kara para, kayıt dışı ekonomi ve uluslararası rüşvet.)

Halk kitleleri üzerinde amansız bir baskı uygulanır. Başta sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri olmak üzere, gözetiminde kayıplar, işkenceler, tecavüzler ve katliamlar en acımasız şekilde yapılır. Ama tüm baskılara rağmen önü alınmayan kitle hareketleri yükselir, giderek düzeni tehdit eder hale gelir.

Emperyalistler ve yerli uşakları olan komprador patronlar, giderek devletin etkinliğini yitirmesinden tedirgin olur. Yitirilen itibarın kazanılması için devletin yeniden yapılandırılması çalışmaları başlatılır.

İşte, "demokratikleşme", "şeffaflaşma" reformları bu çalışmaların bir sonucudur.

"*Karmaşık, birbirini tutmayan ve sık sık değiştirilen, aynı zamanda şeffaf olmayan kanunlar nedeniyle, ülkeye yabancı yatırımcılar gelmemektedir. Bir araştırmaya göre, dış yatırımcıların % 63'ü, Türkiye'deki yolsuzluklar nedeniyle ülkemize gelmediklerini ifade etmişlerdir. Yine, dünyada dolaşan yabancı sermaye 1990'lı yıllarda 12 kat artmasına rağmen, ülkemizde hala 1980'li yıllar seviyesinde kalmıştır.*

Sonuçta ekonomin kötülüğü ve yozlaşmanın fazlalığı nedeniyle kendi halkımızın bile önemli bir kısmı yaşadıkları ülkeden soğumuştur. Yabancı ülkelere yerleşmek isteyen vatandaşların oranı % 46, geleceğinden umudunu kesenlerin oranı % 29.6'ya ulaşmıştır.

Yolsuzluklar hakkında araştırmalar yapıp, raporlar hazırlayan bir kurum olan Transparency International'ın yaptığı araştırmalara göre halkın verdiği 27 katrilyonluk verginin %40'a yakını ülkemizdeki yolsuzlukların oluşturduğu kamu açıklarını kapatmak için kullanılmaktadır." (agy.)

Emperyalist sistem bunalım içindedir. Yolsuzluk ve kaos bu ortamda ayyuka çıkmaktadır. Varılan anlaşmalar, yapılan düzenlemeler sonuç vermemektedir. Bu bakımdan pazar dalaşı kıran kırana sürmektedir. (Balkanlar, Ortadoğu, Kafkaslar'da olduğu gibi.)

Uluslararası planda uygulanan yeneden yapılanma (özelleştirme, işsizleştir-

me, örgütsüzleştirme vb.) programları halk kitleleri tarafından engellenmektedir. Doğal olarak bu, emperyalistlerin işini zorlaştırmaktadır. Emperyalistler, bu engeli aşmak için yeni saldırı hamleleri yapmaktadır. Yapılan bu hamleler, demokratik hakların rafa kaldırılması, faşist yasaların ve yaptırımların uygulamaya konması biçimindeki hamlelerdir.

Kendi içlerinde de çeşitli engellerle karşılaşmaktadırlar. Bu engeller özellikle finans alanında olmaktadır.

"MECLİS ARAŞTIRMA KOMİSYONU" NUN AMACI VE SONUÇ

Yolsuzluluğun bir biçimi olan kayıt dışı para hareketlerini denetlenebilir ve kayıt altına alınabilir hale getirmek istemektedirler. Zira bu alanda dolaşan paranın miktarı ve unsurları oldukça geniştir. Bu unsurları azaltmak ve belli ellerde yoğunlaşmasını sağlamak istemektedirler. O zaman engelleri daha azaltabilir ve daha denetleyebilirler. Yolsuzluk ve kayıt dışı para dünya piyasalarını önemli oranda etkilemektedir. Bir ülkenin çökmesine bile neden olmaktadır. Bugün dünyada 1 trilyon dolar civarında kara paranın dolaştığı söylenmektedir.

Bunu tersine çevirmek yani idare edilebilir hale getirebilmek için önce denetim dışı olan "parazit"lerden işe başlamak istemektedirler.

"*Ülke ekonomilerine yabancı kaynak gibi giren kara para yerli para biriminin aşırı değerlenmesine neden olmakta, bu da uluslararası piyasalarda yerli malların fiyatlarının artmasına ve rekabet gücünün azalmasına neden olmaktadır. Ayrıca kara para, yerli üretimde bir artış olmadan sadece ülkedeki para miktarının artmasına ve bu artışa paralel olarak da enflasyonun artmasına neden olmaktadır" (agy.)*

Kara para başlı başına ele alınması gereken bir konu olduğu için burada buna girmiyor sadece bir örnek olarak veriyoruz.

Bu durumda AKP nin "**yolsuzlukla mücadele**"yi neye dayanarak ele aldığını ve bunu neden yaptığını sorabilir ve bu soruya cevap arayabiliriz?

Bu soruya en başta ithalat ve ihracat yapan şirketleri sayarak cevap verebiliriz. Zira bunlar bugüne kadar işlerini daha çabuk ve kârlı yapmak için gümrük kapılarında ödedikleri rüşvetleri ağır işleyen bürokrasi nedeniyle iyi yürütememektedirler. Değişen dünya koşullarında bu yöntem onlara kârlı gelmemektedir. İletişim ve haberleşmenin elektronikleştiği bir dünyada eski şekilde iş görmek ve kârlı olmak mümkün değildir. O halde bunun değişmesi ve bu hantal yapının yeniden düzenlenmesi gerekir. Yolsuzlukla mücadelenin bir yanı, bu alanda devletin hantal yapıdan kurtarılmasına dayanmaktadır. Diğer yandan ülkemizde, "*Kayıt dışı ekonominin büyüklüğünün 90-101 milyar dolar civarında olduğu, buna göre de vergi kaybının 17-21 milyar doları bulunduğu tahmin edilmekte, yani neredeyse milli gelirin üçte birinin kayıt dışı kaldığı basında yer almaktadır. Yine, bu nedenlerle*

uluslararası bankalarca ülkemize açılan ticari kredilerde sadece 2001 yılının ilk çeyreğinde 3,7 milyar dolar azalma olmuş, ayrıca kredilerin vadeleri de kısalmıştır.

Yurtdışındaki bankalara kaçan paranın miktarı neredeyse 40-50 milyar doları bulmuştur.

Yabancı ülkelerdeki işçilerin gönderdiği dövizlerde çok önemli düşüşler görülmüş, sadece Almanya'da son 5-6 yıl içinde Türk işçileri 125 bin gayrimenkula 9 milyar mark yatırmıştır. Türk işçileri ve genç nesiller Türkiye'ye tatil için dahi gelmek istememekte, dolayısıyla her yıl gelmesi gereken en az 3.5-4 milyar dolar birikim, sırf güvensizlik nedeniyle gelmemektedir. Nitekim 2000 yılında 4,5 milyar dolar gönderen işçiler, bu yılın ilk altı ayında sadece 1,5 milyar dolar göndermişlerdir." (agy)

Demek ki, "yolsuzlukla mücadele" adı altında oluşturulan "Meclis Araştırma Komisyonu" devlet işlemez ve borç alamaz durumda olduğu için oluşturulmuştur. "Transparency International (Uluslararası Şeffaflık) isimli örgütün her sene açıkladığı Dünya Yolsuzluk Algılamaları Endeksi'nde, yolsuzluğun en azdan en çoğa doğru sıralandığı ülkeler arasında Türkiye, 1995' te 28., 1996' da 33., 1997' de 38. ve 1998' de ise 84 ülke arasında 10 puan üzerinden 3,4 puanla 54. sıradadır. Bu olumsuzluk giderek artmaktadır."

Ve bu olumsuzluğu gidermek için "Meclis Araştırma Komisyonu" oluşturulmuştur. **Amacı devlete yeniden işlerlik kazandırmak ve uluslararası itibara kavuşturmak**. Bu nedenle yapılan düzenlemeleri büyük bir gürlütle "**demokratikleşiyoruz**", "**artık şeffaflaşıyoruz**" diyerek meydanlarda bağıyorlar. Ve bunu halk kitlelerine yutturmaya çalışıyorlar. Ama halk kitleleri bunu yutuyor. Çünkü yaşamlarını bütün bunlar değiştirmiyor.

Sonuç olarak; yolsuzluk, bir sistem sorunudur. Sistem değişmeden yolsuzluk değişmez bir kuraldır. **Sistemin değişmesi, halkın dipten gelen değişim ve yenilenme istemiyle mümkündür.** Çünkü halk bu sistemin tüm pisliklerini yaşamış, yaşamak zorunda kalmıştır. Yolsuzluk (Kuralızsızlık), halkın disiplinini, değerlerini bozmuş, erozyona uğratmıştır. Acı vermiş, yaşamı çekilmez hale getirmiştir.

Nitekim; burjuva anlamda dahi demokrasinin işlemediği ülkemizde, halkın azgın bir sömürü ve baskı altında tutulduğu saklanmayan bir gerçektir. Sırtına vergi adı altında yeni yüklerin bindirildiği bir dönemde, ülkenin pervasız bir şekilde soyulduğu ve emperyalistlere peşkeş çekildiği bir dönemde hakim sınıfların karşısına dikilmek, onlardan hesap sormak kadar haklı ve meşru başka bir şey yoktur.

Bu kadar haklı ve meşru bir hesap sorma, iktidar hedefli olmadığı zaman başarıya ulaşmak mümkün değildir. Başarı, MLM bayrak altında toplanmakla, onun güzergahında yürüyen halk ordusunda savaşmakla mümkündür. O halde silahlı mücadeleye sarılmak ve proletarya önderliğinde örgütlenmek gerekmektedir.

Sınıf sendikacılığı hattına karşı TRUVA ATLARI YİNE SAHNEDE!

Bilindi i gibi, Dericilerin Kazlı e me yi bo altarak Tuzla ya ta nmayla lamalar yla birlikte Tuzla da bir m cadele hatt olu turulmu ve adeta s f r dan bir sendikal rg tl l k yarat lm sa, bunda ona nderlik eden sendikal anlay n pay t m yok saymalara, inkardan gelmelere, t m karartma abalar na ve g rmezden gelmelere ra men dosta da d mana da kan tlanm t r. Kimi evre ve anlay lar, bunlar n ba nda da Evrensel Gazetesi evresi bir t rl bu durumu hazmede- memektedir.

Evrensel Gazetesi'nde 2 Ağustos tarihinden başlayarak 4 gün devam eden "Deri İşçileri Tartışıyor" başlıklı bir yazı dizisi yayınlandı. Bu yazı dizisinde, sendika ve sendika yöneticileri ile ne kadar bireysel sorunlar yaşamış ve önceki kongrelerde mevcut yönetim karşısında listeler çıkararak yönetime aday olmuş, fakat seçimi kaybetmiş unsur varsa bilinçli bir şekilde öne çıkarılarak, içlerindeki bireysel kinlerini ve nefretlerini kusmalarına çanak tutulmuş ve önümüzdeki kongre sürecine yönelik bu unsurların ağzından "birlik" mesajları verilerek bir kampanyanın da startını vermişlerdir.

Genel olarak işçi sınıfı, özelde ise onun örgütleri olan sendikalar çok yönlü saldırılarla karşı karşıyadır. Sermaye ve onun siyasal iktidarları son on yıldır sendikal örgütlülükleri tasfiye etmek için çok yoğun bir saldırı hareketini sürdürmektedir. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma düzeni ile sendikaları etkisizleştirme çabalarına hız vermiştir. Bunun yanısıra Deri-İş Tuzla Şubesi ise uzun zamandır özel bir saldırının hedefi olmakta ve yoğun bir kuşatma altındadır. Sürekli olarak sermayenin açık ve gizli saldırılarına maruz kalmaktadır. Sermaye, dışarıdan saldırılarla yıkamadığı kaleyi Truva atları sayesinde içten yıkıp, fethetme çabasındadır.

Özellikle 1998'de sektörde yaşanan krizle birlikte, deri sanayicileri bu krizi öncü işçilerin tasfiyesi için kullanmış ve krizin faturası çalışanların sırtına yıkılmak suretiyle yoğun bir işçi çıkarma furçası yaşanmıştır. Patronlar örgütlü bir şekilde hareket ederek, öncü devrimci işçilerden kurtulmak amacıyla bölgeyi yeniden yapılandırmaya dönük politikalarına en uygun zemini yakaladıklarını düşünmüşler, yine bu vesileyle 'sendika belasından' kurtulmaya çalışmışlardır. Ancak sendikal önderlik patronların bu sinsi planlarının farkına varmış ve bu planı boşa çıkarmak için direniş hattı örmek ve tüm kamuoyunun dik-

katini buraya çekmek için yoğun bir çalışma içine girmiştir.

Deri Sanayi Bölgesinde 30'a yakın işyerinde aynı anda uzun süreli direnişler yaşanmış, Deri Sanayi Bölgesi adeta bir 'çadırkent' görünümü kazanmıştır. Bu durum özel görevle Ankara'dan gelen komando taburunun bölgeyi kuşatma altına alarak çadırları yıkması ve bölgede olağanüstü hali aratmayan uygulamaların devreye sokulması, sendikacıların keyfi gerekçelerle gözaltına alınarak tutuklanması, direnişçi işçilerin zorla bölge dışına atılması biçiminde sürmüş ve sonrasında işçi sınıfının bu ileri hattının sindirilerek geriye çekilmesi girişimleri hız kazanmıştır.

Tüm bu olumsuz koşullara rağmen örgütlülük korunmuş ve Toplu İş Sözleşmesi o dönemin koşulları içinde esas olarak kazanımla sonuçlanmıştır. Herkesin "öldük, bittik" dediği koşullarda ciddi kan kaybedilmesine rağmen örgütlülüğü ileriye taşıma becerisi gösterilebilmiştir.

Türkiye işçi sınıfı hareketiyle şu yada bu şekilde ilgisi olan herkes, deri işçilerinin mücadelesini bilir ve yaşanan şu son on yılın her toplumsal olayında Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin bir sınıf tavrı gösterdiğine tanıklık etmiştir. Deri işçileri tüm hak gaspları ve saldırılar karşısında -salt kendisi ile ilgili değil, dışındaki sorunlara da koyduğu eylemliliklerle kamuoyunda haklı bir saygınlığın sahibi olmuştur.

Bilindiği gibi, Dericilerin Kazlıçeşme'yi boşaltarak Tuzla'ya taşınmaya başlamalarıyla birlikte Tuzla'da bir mücadele hattı oluşturulmuş ve adeta sıfırdan bir sendikal örgütlülük yaratılmışsa, bunda ona önderlik eden sendikal anlayışın payı tüm yok saymalara, inkardan gelmelere, tüm karartma çabalarına ve görmezden gelmelere rağmen dostla da düşmana da kanıtlanmıştır.

Kimi çevre ve anlayışlar, bunların başında da Evrensel Gazetesi çevresi bir türlü bu durumu hazmedememektedir. Kazlıçeşme'den kalma kuyruk acıları her defasında depresyonmaktadır.

Orada yaşadıkları yenilgi ve arkasından Deri-İş Kazlıçeşme'nin devamı olan Tuzla Şubesi'nde bir türlü etkin olamamaları, onları sürekli olarak Tuzla Şubesi'ne karşı saldırgan tutum takınmaya, "başarısız" olmasını sağlamaya ve bu "başarısızlığı" kullanarak burada etkinlik sağlamaya itmiştir. Tuzla'da yakalayabildiği en küçük olumsuzluğu büyütme, olumsuzlukları görmezden gelme anlayışını devam ettirmiştir.

Evrensel Gazetesi'nde 2 Ağustos tarihinden başlayarak 4 gün devam eden "Deri İşçileri Tartışıyor" başlıklı bir yazı dizisi yayınlandı. Bu yazı dizisinde, sendika ve sendika yöneticileri ile ne kadar bireysel sorunlar yaşamış ve önceki kongrelerde mevcut yönetim karşısında listeler çıkararak yönetime aday olmuş, fakat seçimi kaybetmiş unsur varsa bilinçli bir şekilde öne çıkarılarak, içlerindeki bireysel kinlerini ve nefretlerini kusmalarına çanak tutulmuş ve önümüzdeki kongre sürecine yönelik bu unsurların ağzından "birlik" mesajları verilerek bir kampanyanın da startını vermişlerdir.

Evrensel Gazetesi yazı dizisinde bu dönem Toplu İş Sözleşmesini bahane ederek, yaşanan gelişmeleri ters yüz eden bir tutum takınarak mevcut yönetime "muhalif" unsurları özel olarak bir araya getirmiş, konuşurmuş ve onların ipe sapa gelmez iddialarını ve iftiralarını yayınlamaya "birlik tellallığına" soyunmuştur. Yazı dizisinde TİS sürecinin değerlendirilmesinin ötesinde, problemleri sorunların kendi problemlerinin faturasını sendikaya çıkarmaya, kendilerine olan güvensizliklerini işçilere mal etmeye çalışmışlardır. Sendika ablukaya alınmış, komplolar sonucu yöneticiler tutuklanmış, entrikalarla 324 işçinin işine son verilmesi gibi fiili bir durum oluşmuş, bunlar önemli şeyler değil, önemli olan "geçmişte şu olmuş, şu şunu yapmış, bu bunu yapmış" gibi dedikodular ve bundan hareketle sözde sendikal politikalar oluşturacaklarını sanmaları.

Bunalımlı ve problemlı unsurlar, işsiz kalmalarını, sınıf tarafından dışlanışlıklarını sendikal önderliğe ve örgütlülüğe mal etmeye çalışarak, kitleler karşısında sendikanın otoritesini zayıflatmayı kendilerine görev addetmişlerdir. **Sendika düşmanlığı noktasında işveren sendikası ile aynı paralelde yol almaktadırlar.**

Bu unsurlar sorunları sendikal platformlarda tartışmak yerine, arka mahalle dedikoduculuğu üslubunu kullanmışlardır.

Evrensel Gazetesi de : “Az çok işçi hareketiyle ilgilenen hemen herkesin, **Deri-İş Tuzla Şubesi denince aklına daha mücadeleci bir işçi örgütü gelir**” diyerek bir gerçeği kabul etmekte, ancak buna rağmen bu mücadeleci hatta önderlik eden Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı bugüne kadar hiçbir şekilde zikredilmemekte, yok sayılmaktadır. Bu gerçeği onlar zikretmiyor diye ortadan kaldırmak mümkün müdür? Elbette değildir. Türkiye İşçi sınıfı ve özellikle **Tuzla Deri İşçileri bugüne kadar Devrimci Demokratik sınıf sendikal çizgisini de, dostunu da düşmanını da iyi tanımaktadır.**

İşçiler arasında Evrensel'in öne çıkarmak istediği tarzda bir bölünmüşlük söz konusu değildir. Ancak bölmek için çeşitli çevrelerin çabaları mevcuttur. Buna rağmen Deri işçileri temel sorunlarında birleşik gücünü harekete geçirmektedir. 1 Mayıs'ta, Toplu İş Sözleşmesi sürecinde bu tutumunu net olarak ortaya koymuştur. **Sendikal önderliği zaafiyete uğratmak için kenarda ellerini ovuşturarak, kendilerine gün doğmasını bekleyenlerin heveslerini kursaklarında bırakmıştır.**

İşçilerin birliğini bölmek için gerek sermaye ve gerekse sınıf düşmanları yoğun bir çaba harcamaktadır. İşçileri ırkına, dinine, mezhebine, rengine ve siyasal görüşlerine göre bölmek ve parçalamak sermayenin ve uşaklarının politikasıdır. Devrimci Demokratik Sendikal güçlerin işçi sınıfının birliğini ve bütünlüğünü bölmek gibi bir politikası olamaz. **Devrimci Demokratik Sendikal güçler işçi sınıfı içinde yaratılmaya çalışılan yapay çelişkilerin çözümünü için mücadele eder ve**

onların sınıf çıkarları etrafında birliğini sağlamayı ve mücadeleye sevk etmeyi kendi önüne en yüksek görev olarak koyar.

Tuzla'da “İşçilerin işverenden çok sendikadan korkar hale geldiği” gibi saçma sapan iddialara ise hiç değinmeye gerek yok. **Devrimci Demokratik Sendikal güçlerin işçi sınıfı ve emekçi halk arasındaki çelişkilerin çözümünde kullanacakları biricik metot, “birlik-eleştiri-birlik” metodudur. Halk arasındaki çelişkilerin çözümünde şiddeti asla yöntem olarak seçmez. Eleştiri ve ikna yöntemi yoluyla kazanmayı hedefler.**

Bugüne

Evrensel Gazetesi'ne yakınlığıyla bilinen TÜMTİS'den topluca istifa ederek NAKLİYAT-İŞ'e geçen işçilerin iradesine karşı Zeytinburnu-Ambalar'da uygulanan vahşet sonucu **3 işçinin katledilmesinin hesabı** henüz verilmeden, bu defa İzmit'te, Konya'da işçilere saldıran bu çevrenin imalı sözlerle Devrimci Demokratik Sendikal Güçlere karşı şüphe yaymaya kalkışması abesle iştigaldir. Ellerindeki işçi kanı kurumadan, hesap vermeden, hiçbir şey olmamış gibi davranmaları ve en işçici geçinmeye çalışmaları, yenilir

Deri-İş Tuzla Şubesi'nde ancak **sınıf düşmanları** sendikacıdan ve sendikasından korkar. (Sendikasıdan korkanlardan biri sendika yetki isteyip yetki aldığı ve TİS görüşmesi çağrısı yaptığı için sendikacılara “Neden yetki istediniz, işveren fabrikayı kapatacak” diye hesap sormaya kalan bir unsurdur.) Sendika yetki istemeyip de ne yapacaktı? Bu unsura göre sendika TİS çağrısı yapmayacak ve yetkisini kaybedecek, işyeri bu şekilde “kapanmaktan” kurtulacak, elbette ki bu işyerinde sendikanın ruhuna fatiha okunacak. Sendikadan korkan bu bay, patronla kol kola olmak ve işçi haklarını ve sendikanın yetkisini patrona teslim etmekten geri kalmamaktadır. Sendikayı temsil etmekle görevli bu bay, işvereni savunuyor, işverenden neden korksun ki?

Herkes bilir ki sendikanın kapısı sonuna kadar işçilere ve emekçilere açıktır. Deri-İş Tuzla'da Yönetici ile işçiler arasında aşılacak barikatlar mevcut değildir. İşçiler, sendika yöneticilerini günün istediği saatinde görür ve istediği gibi eleştirebilir. Bunu da herkes bilir. Buna rağmen sendikal platformlarda konuşmak yerine dedikoduculuk yapıyorsa bu, bunu yapanların ne kadar samimi(!) ve dürüst(!) olduklarını gösterir.

Bir bakıyorsun daha önce yöneticilik yapmış biri “geçici işçi olarak çalışıyorum” diyor. Bir başkası “**Miras yedi gibiyiz**” diyor. Bu sözlerin sahipleri niyetlerini de ortaya koymuş oluyorlar. Sınıf çıkarı yerine bireysel ve grup çıkarını öne çıkaranlar, geçici çalışarak sendikalaşmanın altını oyanlar, miras yiyerek geçmişi tüketenler şu atasözünü akla getiriyor: ‘Secaat arzederken mend-i kıpti sirkatin söyler.’ (Çingene kahramanlığını anlatmaya çalışırken aslında hırsızlığını da anlatmış.) Bu unsurlar Devrimci Demokratik Sendikal Güçlere karşı ithamlar dizerken aslında kendi ruh hallerini sergiliyorlar.

Şu çok iyi bilinmelidir ki; Devrimci Demokratik Sendikal güçler, işçi sınıfının çıkarlarını her şeyin üstünde tutar. Bireysel çıkarları için hareket eden ve sınıfın çıkarlarını hiçe sayan tüm kişi ve çevrelerle arasına kalın bir çizgi çeker ve onlarla yolunu ayırır. Bu dün böyle olmuştur, bugün de böyledir.

İşçiler arasında Evrensel'in öne çıkarmak istediği tarzda bir bölünmüşlük söz konusu değildir. Ancak bölmek için çeşitli çevrelerin çabaları mevcuttur. Buna rağmen Deri işçileri temel sorunlarında birleşik gücünü harekete geçirmektedir.

kadar Türkiye devrimci hareketi içerisinde alını açık yüzü ak bir siyasal geçmişe sahiptir. Ancak bu konuda sendikasıdan korkan işçiler, elbette vardır. Bunu en iyi Evrensel Gazetesi bilir. Yakın zamanda

ytulur cinsten şeyler değildir. Bu konuda en son konuşacak olanlar bu çevredir. Devrimci Demokratik Sendikal Güçlerin bu konuya ilişkin kamuoyuna söyleyeceği daha pek çok sözü mevcuttur ve yeri zamanı geldiğinde gerekli açıklamalarını yapacaktır.

İşkencehanelerde PARTİLİ DURUŞ VE GÖREVLERİMİZ!

Düşmanın elinde direnmemek, ideolojik olarak çürümenin, kendini halkın davasına adamamanın, kendine güvensizliğin ve zayıflığın bir göstergesidir. Bu durumda olanlar kendilerini belli bir süre gizleseler de düşmanın elinde bu durum ortaya çıkar. Çözülme; içeriği ne olursa olsun yaptığı işleri, yoldaşlarını, desteğini gördüğü halk kitlelerini, örgütünü açıklayıp ele vermesidir.

Halil Çakıroğlu

“Düşman karşısında boyun eğmemeyi ilke edineceksin” İsmail Oral

Sınıf savaşımının kızgın pratiği içerisinde yer alan her devrimci ve partili militanın karşı karşıya gelebileceği yerlerden birisi de işkencehanelerdir. Özellikle faşizmin süreklilik arz ettiği, emekçi halk kitlelerinin en küçük ekonomik ve demokratik hak alma mücadelesinin azgın bir terörle bastırılmak istendiği ülkemiz koşullarında devrim mücadelesi veren bizlerin işkencehanelerle karşı karşıya gelmesinin koşulları oldukça yüksektir. Bu açıdan partili her militan ve kadronun; düşmanın kendisini en güçlü hissettiği, sınıf mücadelesinin en çetin alanlarından biri olan işkencehanelerde gösterdiği duruş; o militanın ve kadronun halka, devrime ve partiye karşı duruşunun da bir göstergesidir.

Sınıf mücadelesinin tüm boyutları ile en yalın şekilde sürdürüldüğü alanlardan biri olan işkencehaneler, aynı zamanda devrim ile karşı devrimin, akla karanın en belirgin biçimde ayrıştığı alanlardır. Düşmanın kendisini güçlü hissettiği bu alanlarda gerçekten düşman güçlü müdür? Bu soruya “kesinlikle hayır” yanıtını verebiliriz. Çünkü düşmanın zafer veya yenilgi yaşama-

sının temel kriteri bizlerin göstereceği tavır ve duruş ile ilgilidir. Düşmanın bizlerden istediği şey, bunu gerçekleştirmek için her türlü psikolojik ve fiziksel işkence yöntemlerini kullanarak devrim kavgamızı zarara uğratacak bilgilere ulaşmaktır. **Bu bilgileri verecek veya hiçbir şekilde her türlü bedeli göze alarak vermeyecek olan bizleriz.** Tam da bu noktada şu soruyu sorup yanıtlayarak devam edelim. Devrim mücadelesine zarar verecek bilgileri düşmana verip vermemenin temel kriteri nedir? Bu kriter devrimci ve partili militanın ideolojik duruşu, yani devrim davasına bağlılık, bilinç ve inancın zayıflık-sağlamlık derecesidir. Devrimi savunup savunmama, devrim için mücadele edip etmeme, devrime zarar verip vermemeye noktasında tavır ve davranışlara yön veren esas unsur budur. Proleter devrimciler açısından ideolojik sağlamlığın asgari ölçütünü Marksist-Leninist-Maoist ilkelere yaşamın her alanında sıkı sıkıya bağlılık, devrimci inanç ve karalılık oluşturur. Bu ise devrim davasını teoride savunmakla kalmayıp pratikte onun gereklerini yerine getirmek, her türlü zorluğa göğüs gerebilecek güce sahip olmak demektir. Peki bu güç nereden gelir, kişi bu gücü nereden alır? Bu güç sınıf savaşımı içine aktif olarak katılmak su-

reti ile basitten karmaşığa doğru adım adım elde edilir.

Öncelikli olarak şunu net olarak kavramalıyız. Devrimci savaş her yerde, her zaman süreklidir. Egemen sınıflara baktığımızda egemenliklerini yalnızca şiddet ile sürdürmediklerini görürüz. Kültürü ile, felsefesi, ahlaki ile yaşam tarzı ile kitleleri etkileri altına alma uğraşı vermektedirler. Dolayısıyla **esas mücadele ideolojiktir.** Düşmanın işkencehanelerde temel uğraşı kişinin ideolojisini kırmak ve teslim almaktır. Onun için mücadele içerisinde yer alan militan, soruna bu ekseninde bakmalı ve öncelikle yıkıma kendi içinde başlamalıdır. Zira; devrim kavgası eskiyi yıkmaya ve yeniyi inşa etmeye kavgasıdır.

Öyleyse bu mücadele içinde yıkıma önce kendimizden başlayacağız. Sınıf savaşına atılan her birey doğal olarak bağrından kopup geldiği sınıfın, toplumsal tabakanın zaafı ile, hastalıkları, alışkanlıkları ile gelecektir. Yani örgütlü olduğu ilk anla birlikte fiziki bir bütünleşme söz konusu olsa da, henüz ideolojik, siyasal, kültürel bir bütünleşme söz konusu değildir. Bu nedenle sağlıklı bir şekilde kendimize yönelmezsek, düşmana, onun içimizdeki parçalarına, hastalıklarına sağlıklı bir yönelim ve saldırı da söz konusu olmaz. Bu açıdan önce

kendimizden başlayacağız. Kopup geldiğimiz sınıfın alışkanlıklarına, ahlaki kültürel hastalıklarına, yaşam tarzına enine boyuna masaya yatıracağız. Yani yıkıma her alanda bünyemizde taşıdığımız burjuvazi ile başlayacağız. Eğer bu yıkım ve inşa etme savaşında yetkinleşip proletaryanın ilkeleri doğrultusunda şekillenirsek düşmanı kendisini en güçlü hissettiği işkencehanelerde yenilgiye uğratmak hiç de zor olmayacaktır. Önder yoldaş **Kaypakkaya'nın “kişi esas olarak dışarıda çözülür”** sözleri bu kapsamda söylenmiştir. Dolayısı ile işkencehanelerdeki çözülme ve direnişi sonuç olarak ele almalıyız. **Çözülme ve direnişin başlangıç noktası ise sınıf savaşımının kızgın pratiği içerisinde partili militan ve kadronun duruşuyla ilintilidir.** Bu açıdan baktığımızda işkencede kişinin çözülmesi ya da direnmesi ne kadar önemliyse, işkencedeki kişinin kendi başına bir kişi olmayıp bir davanın, bir inancın ve ideolojinin, bir sınıfın ve bütün bunların kavgasını veren bir kişi olma gerçekliği, bu kişinin militanı ve üyesi olduğu komünist ve devrimci partinin, bu gibi her durumu her ayrı kişinin gerçekliğinde ele alıp incelemesi, bunlardan devrimci savaş gerçekliğine aktaracak dersler çıkarması da o açıdan önemli, yararlı ve zorunludur.

Her partili militan ve kadro düşmanın elinde direnmemeyi ilke edinecektir, kar sındakinin emperyalistlerin ve onların yerli uakları temsilcileri oldu unu, halkın ve insanın düşman oldukları asla unutmamalıdır.

İŞKENCEDE DİRENMEK YÜCELTİLECEK BİR DURUM DEĞİL HER DEVRİMCİNİN EN TEMEL GÖREVIDİR

Emperyalist haydutlar ve uşakları insana ait ne kadar değer varsa hepsine azgınca saldırıyorlar. Bu saldırıları esas olarak ideolojik boyutuyla sürdürüyorlar. Dünyadaki tüm güzelliklerin yaratıcısı olan emekçi halklara azgınca saldırarak yaşamlarını zindana çeviriyorlar. Egemenliklerini korumak ve biraz daha uzatmak için bunu kendileri açısından bir görev kabul ediyorlar. Bu anlaşılır bir durumdur. Bu saldırılara karşı sınıf savaşımını sürdüren ve onların iktidarlarını yıkacak tek güç olan komünist ve devrimcileri ele geçirdiklerinde her türlü işkence yöntemini uygulamaları da bu yüzündendir. Bu açıdan **işkenceye direnmek ve işkencecileri yenilgiye uğratmak her partili militanın en temel görev ve sorumluluğudur.**

Bu çatışma, özünde burjuvazi ve proletarya arasındaki amansız savaşımı o alandaki daha boyutlu sürdürülüşüdür. Burada sömürüyü, haksızlığı, çürüyen temsil edenler ile doğruyu, haklıyı, güzeli temsil edenler çatışmaktadır. İşçi sınıfını, emekçi halkı temsil eden komünistler, gücünü Marksizm-Leninizm-Maoizm'den,

geleceğe ve partiye olan bağlılıklarından almaktadır. İşkencecileri yenilgiye uğratmanın temel kriterleri bunlardır.

Düşmanın elinde direnmek, ideolojik olarak çürümenin, kendini halkın davasına adamamanın, kendine güvensizliğin ve zayıflığın bir göstergesidir. Bu durumda olanlar kendilerini belli bir süre gizleseler de düşmanın elinde bu durum ortaya çıkar. **Çözülme; içeriği ne olursa olsun yaptığı işleri, yoldaşlarını, desteğini gördüğü halk kitlelerini, örgütünü açıklayıp ele vermesidir.** Düşmanın psikolojik ve fiziki şiddeti karşısında bencilce, kendi canını ve rahatını korumak için, faaliyetinden pişmanlık duyarcasına sırlarını açıklamak yoldaşlarına, halka ve partiye zarar vermektedir.

Bu şekilde zayıflık gösterenler, düşman karşısındaki duruşlarını ömürleri boyunca kara bir leke olarak taşıyıp sürekli rahatsızlığını duyacaklardır. Hem sınıf tavrı olarak hem de böyle bir rahatsızlığı ömür boyu taşımamak için **her partili kadro, militan ya da taraftar yaşamın her alanında düşmana karşı direnmeyi ilke edinmelidir.** Bu durum çok yüceltilecek bir durum olmayıp her devrimci ve komünistin temel görevidir. Yeri

gelmişken önemli bir gerçekliğin altını çizmek istiyoruz. Kuşkusuz düşmanın elinde herkes direnmelidir. Yoldaşlarımızı bu temelde eğitmeli ve ideolojik olarak geliştirmeliyiz. İdeolojik ve politik temelde eğittiğimiz yoldaşlara güveniriz.

Yoldaşlık duygusu bu çerçevede anlam bulur. Ancak buna rağmen bu güven sınırsız olmamalıdır. Yazımızda da belirttiğimiz gibi toplumun farklı kesimlerinden geldiğimizi ve bu kesimlerin çeşitli olumsuzluklarını üzerimizde taşıdığımızı unutmamalıyız. Bu nedenle işkence altında farklı zaaf gösterenlerin de çıkabileceğini gözardı etmemeliyiz. Bu açıdan yoldaşlarımıza ne kadar güvensek de düşman eline geçince zaafa düşebileceklerini ve çözülebileceklerini hesaba katmak zorundayız.

Bunun için ilkeli çalışmalı ve tedbirlerimizi almalıyız. Yani en kötü bir şekilde çözülme yaşansa da nerelere ulaşabileceğini hesap ederek önlem almalıyız. Bu bir tedbirdir. Güven ya da güvensizlik olarak değerlendirmemeliyiz. İnsanlarımıza ne kadar güvensek de ihtiyatlı davranmak durumundayız.

Son olarak işkencehanelerde her partili kadro ve militanın takınacağı tutum, devrim kavgasının gidiş-

tı üzerinde önemli etkilerde bulunacaktır. Her partili militan ve kadro, düşmanın eline düşünce, karşısındaki emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının temsilcileri olduğunu, halkın ve insanlığın düşmanı olduklarını asla unutmamalıdır. **Onlara verilecek en ufak bir bilginin halkın ve insanlığın kurtuluş davasını sekteye uğratacağının bilinci içerisinde olarak hareket edilmelidir.** Düşmana, bırakın en ufak bilgi vermeyi, onlardan hesap sorma bilinciyle tavır takılmamalıdır. Düşman karşısında boyun eğmemeyi ilke edinerek onu yenilgiye uğratmalıyız.

Sözlerimizi direnişle Türkiye Devrimci Hareketine büyük bir miras bırakan ve biz ardıllarının elinde büyük bir değer olarak taşınan önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya'nın işkencehanelerde haykırdığı cümlelerle noktalamak istiyoruz.

“Biz komünistler, esasen devrimci düşüncelerimizi prensip olarak gizlemeyiz ve fikirlerimizi açık olarak söyleriz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizin örgüt içerisinde bize inanan arkadaşlarımızın ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açığa vurmaktan katiyen kaçınılırız ve söylemeyiz.”

PUSULA

KORKUYU YENEREK, CESARETİ KUŞANARAK YÜRÜYÜŞÜ HIZLANDIRALIM!

Parti komiteleri, proletaryanın ideolojisini-politikasını-yönelimini kitlelere taşıyan bilinç müfrezeleridir. Bilinç müfrezelerinin sınıf donanımı ve sınıf terbiyesi güçlü olmak zorundadır. Taşınacak sınıf bilincindeki gerilik, çalışma tarzındaki plansız-programsızlık, ilkesizlik; görev ve sorumlulukların layıkıyla yerine getirilmesini engeller.

Meydan muharebelerine, savaş alanlarına her yönüyle donanımlı ve hazırlıklı çıkan savaş müfrezelerinin savaşı kazanma şansı vardır. Aynı şekilde **bilinç müfrezeleri olan parti komitelerinin de çok yönlü hazırlığı ve kuşanmışlığı olmadan kitlelere sınıf bilincini taşıyamaz, onları parti etrafında örgütleyip, sınıf düşmanlarına karşı layıkıyla savaşamaz, örgütlemeyi hedeflediği kitleleri sınıf düşmanlarına karşı savaştıramaz.**

İyi bir komuta ve kumanda merkezi olmadan fırtınalı denizlere okyanuslara açılmak mümkün değildir. Tecrübeli ve donanımlı bir pilot ekibi olmadan saatlerce gökyüzünün

sonsuzluğunda yolculuk yapmak mümkün değildir. Denizden, okyanuslardan, gökyüzünden korkarak yolculuk yapılmaz. Yolcu taşınmaz. Ölümünden korkarak, savaş meydanlarında zafer kazanılamaz.

Bu benzetmeler Proletarya Partisi ve onun komuta kademesi için geçerlidir. Ancak korkuyu yenen, cesareti kuşanan militanlar, Partiyi örgütleyebilir. Bu cesareti kuşanmayı sağlayan da davaya bağlılık, davanın haklılığına inançtır. Bu haklılığı ve bağlılığı kazandıran, MLM ideolojisidir, onun bilimsel dünya görüşüdür.

Önderlik meselesi, proletaryanın devrim mücadelesinde kilit meseledir. Bu sorunun çözümünün kavranması, devrim sorunlarının kavranması demektir. Önderlik sorununu ne kadar çözüyorsak, devrim sorunlarını da o denli kavramaya başlamışız demektir.

“Başarılı bir önderlik, mutlaka proleter kitlelerle en yakın birliği gerektirir” Lenin. Onu başarılı kılan, alınan kararların komiteler tarafından ele alınıp, tartışılıp, incelenip

hayata geçirilmesidir. Aynı şekilde, Proletarya Partisi yoğun bir parti faaliyeti sayesinde büyük devrimci kitlelerin örgütlü ve gerçek önderi olabilir. Yoğun bir parti faaliyetinin amacı; kitlelerle yakın bir birlik sağlayarak, güçlü bağlar kurarak, onları parti etrafında örgütlemeye çalışmaktır. Bu amaç için yoğun bir propaganda ve canlı bir ajitasyon faaliyeti gerekir. Devrimci bir hareket geliştirmek kitlelerle güçlü bağlar kurarak sağlanır. Kitleler kendiliğinden örgütlenmez, onlara önderlik edilmeden savaşmaz.

Tarih boyunca, egemen sınıflar tarafından kitlelere empoze edilen, gerici düşüncelerin, gerici önyargıların kırılıp, parçalanması uzun erimli bir mücadele sonucunda başarılır. Bilinç müfrezelerinin önünde duran bu görevin zor ama başarılmaz olmadığını belirtmek gerekir.

Gerici düşünce ve gerici önyargıların parçalanması, sürekliliği sağlanan canlı propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle, canlı politik faaliyetle mümkündür. Devrimin ustası, kitleleri örgütlemenin öğretmeni Lenin yoldaş, parti faaliyetinde izlememiz gereken yolu gösteriyor. **“Parti ne kadar zayıf olursa olsun yine sistemli ve verimli örgütlenmiş köklü propaganda ile heyecanlı siyasi olaylardan veya tüm ekonomik sistemi etkileyen büyük çapta**

grevlerden yararlanabilir” Lenin

Çok yönlü politik ajitasyonun ve gerçekleri açıklayan **propaganda** faaliyetinin sürdürülmesi siyasal hareketlenme dönemlerinde acil bir nitelik kazanır. Bu görev üstlenilmek zorundadır. Kitlelerin, politik canlılık içinde geçen bir sürede, sessizlik içinde geçen onlarca yıldan daha fazla şey öğreneceğini unutmamak gerekir.

Mevcut sisteme ve kurulu düzene karşı her devrimci hareketi, her toplumsal kıpırdanış ve protesto hareketlerini destekleyip, bu hareketler içinde yer alıp, politik ajitasyon ve propaganda çalışmamızla bilinç taşımamızla bilinç taşımalıyız. Kitlelerin her hareketliliği sınıf bilinçli proletaryanın teleskobu ve mikroskobu altına alınmalıdır. Dışında-uzayında kalmak, kitle mücadelesinin önemini, kitlelerin devrimdeki rolünü kavramamak demek olur, ki bu hakkı sınıf bilinçli proletarya kullanamaz. **Kitlelerin bizleri anlamama hakkı vardır. Ancak bizlerin kitleleri anlamama hakkı yoktur, böyle bir hakka sahip olmayız. Devrim yapma hakkını kullanma iddiasında olanların, kitleleri anlamama hakkının olmadığını unutulmamalıdır.**

Emperyalist haydutların Irak'ı işgal ve istila sürecinde ve devamında yürüyüşümüzü cesaretle hızlandırdık.

Filistin'de "Yol Haritası" kesildi!

Bir yandan sözde barışın yolu olarak nitelendirilen "Yol Haritası"nı görüşürken, diğer yandan Filistin halkına yönelik saldırılarını sürdüren, Gazze Şeridi'nde inşa etmekte olduğu duvarla halkın öfke ve nefretini bir kez daha kazanan İsrail, 20 Ağustos günü Hamas militanı, 29 yaşındaki öğretmen **Raed Abdulhamid Mesk**'in gerçekleştirdiği intihar eylemiyle sarsıldı. Genellikle aşırı dinci Yahudilerin kullandığı bir hatta, Eski Kent'teki Ağlama Duvarı'ndaki ibadetlerinden dönen Yahudilerin bulunduğu otobüste düzenlenen intihar saldırısında 20 kişi öldü, 100'ü aşkını yaralandı. Mesk, eylemden önce dağıttığı video kasetinde İsrail askerlerinin öldürdüğü bir arkadaşının intikamını almak için saldırı düzenleyeceğini söylüyordu. Ve İsrail Başbakanı kasap Ariel Şaron, derhal kabinesini toplayarak, intihar saldırısına verilecek yanıtı tartıştı. Yanıt kısa sürede bulundu ve İsrail Filistinlilere yönelik saldırılarını hemen başlattı.

İSRAİL'İN YANITI

İntihar eyleminin ardından Filistin yönetimiyle tüm görüşmeleri donduran İsrail, tüm Filistin topraklarını ablukaya aldı. İlk olarak saldırıyı düzenleyen Mesk'in evi hedef alındı ve ev füzelerle imha edildi. Tulkarim kentindeki bir mülteci kampında ise 16 yaşındaki **İslam Ganem**, İsrail askerlerinin açtığı ateşle yaşamını yitirdi. İsrail, tanklar ve zırhlı araçlar desteğinde Batı Şeria'daki Cenin ve Nablus kentlerini işgal etti. 21 Ağustos günü de İsrail'in, Gazze kentinde bir araca roket saldırısı düzenlemesi ise bardağı taşıran, ve İslami Cihad ve

Hamas örgütlerinin üç ay önce başlattıkları ateşkesi bozan olay oldu. Zira bu saldırıda araçta bulunan Hamas liderlerinden **İsmail Ebu Şenab** ve iki koruması öldürüldü. Mısır ve Amerika'da mühendislik eğitimi almış olan Şenab, Hamas'ın ılımlı liderlerinden olarak tanınıyordu.

"İSRAİL KIRMIZI ÇİZGİYİ AŞTI"

Ebu Şenab'ın öldürülmesi üzerine Hamas'ın kurucusu **Şeyh Ahmed Yasin**, "Tüm kırmızı çiz-

diğini açıkladı. Filistinli iki örgüt, 29 Haziran'da "Ortadoğu barış süreci" için hazırlanan Yol Haritası çerçevesinde ateşkes ilan etmişlerdi. Bu açıklamaların hemen ardından İsrail'e roket ve havan topları saldırısı düzenlendi. İsrail ordusu, Gazze Şeridi'ndeki Yahudi yerleşkeleri ve karakollarına 15 havan topu atıldığını açıkladı. Bu arada, Gazze sokaklarında yaklaşık on bin Filistinli gösteri yapar a k

Ebu Şenab'ın intikamının alınacağını söylediler.

FİLİSTİN YÖNETİMİ İKİ ATEŞ ARASINDA

Kudüs'teki intihar saldırısı sırasında Gazze Şeridi'nde İslami Cihad yetkilileriyle ateşkesin uzatılmasını ele alan Filistin Başbakanı **Mahmud Abbas**, saldırı haberleriyle telaşla toplantıyı yarıda kesti. İsrail ve ABD tarafından Filistinli örgütlerle ilişkilerin kesilmesi konusunda sürekli sıkıştırılan Filistin yönetimi, Hamas ve İslami Cihad'a medya yasağı getirdi. Yasa-

ğın ihlali halinde, örgüt üyelerinin cezalandırılacağı kaydedildi. Mahmud Abbas, ayrıca Filistinli örgütlere yönelik kısıtlamaları kabul etmesi konusunda Yaser Arafat'a ultimatom vereceği; aksi halde, kabinesinin bütünüyle istifa edeceği tehdidinde bulundu.

Mahmud Abbas, Hamas tarafından da istenmeyen adam ilan edildi. Hamas liderlerinden Usame Hamdan da, Filistin yönetiminin Direniş'e yönelik tehditlerini sona erdirmesi ve Filistin halkını korumak üzere ulusal bir diyalog çatısı altında halkına dönmesi gerektiğini düşündüklerini açıkladı. Abbas şimdi ya istifa etme ya da militan örgütlere karşı harekete geçme seçenekleriyle karşı karşıya. Yalnız kendisine karşı olanların bu örgütler olmadığı, özellikle son saldırıların ardından Filistin halkının da; eli kolu bağlı oturup, İsrail ve ABD'nin direktiflerini uygulamaya çalışan Abbas'a yönelik tepkisinin artması Filistin yönetimini endişelendiriyor.

YÜZBİN FİLİSTİNLİ ŞENAB'IN CENAZESİNDE İNTİKAM YEMİNİ ETTİ

Hamas liderlerinden Şenab'ın cenazesi, 2. İntifada'nın başladığı Eylül 2000'den beri yapılan en geniş katılımlı cenaze töreni oldu. Sayıları yüzünü aşan öfkeli Filistinliler, Şaron ve Savunma Bakanı Mofaz'ı suçladılar. "**Şaron, Mofaz çok iyi dinle, misillememiz sizi cehenneme yollayacak**" sloganı atan kitle, intikam yemini ettiler. Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin El Kassam Tugayı, "Filistin'deki savaşçı tüm üyelere İsrail'deki her köşeyi vurmaları" çağrısında bulundu. El Aksa Şehitleri Tugayları da İsrail ile ateşkese son verdi.

"Savaş Iraklı kadını vurdu"

Irak'ta Kadın Özgürlüğü Örgütü adlı kuruluşun başkanı **Yanar Muhammed**, Bağdat'ın merkezinde bir gösteride gazetecilere yaptığı açıklamada, "**Koalisyon güçlerinin Irak'a girişinden bu yana, ülkede kadınlara karşı görülmemiş bir şiddet dalgası yaşanmaktadır. Bu dönem içinde en az 400**

kadın kaçırılmış, tecavüze uğramış veya satılmıştır" dedi.

"Bağdat'ın, katiller ve cinsel sapıkların özgürce dolandığı bir yer haline geldiğini" vurgulayan Yanar Muhammed, "**Sokakta bulunan her kadın, aşağılanma ve cinsel tacizin hedefi olmakta ve kaçırılma tehdidi altında bulunmaktadır**" diye konuştu.

Kadınların çoğunun sokağa çıkmaya korktuğu belirtilen Irak'ta, Sağlık Bakanlığı'nda memur olan **Saihan Ali** adlı kadın da açıklamasında, "Daha önce iş çıkışı gezebiliyordum, ancak şimdi bir an önce eve dönmek için acele ediyorum. Dönerken daima tetikteyim, çünkü her an her şey olabilir" dedi.

Örgüt, yetkililerden, ülkede cinsel tacizle ilgili suçların ağırlaştırılması ve güvenlik önlemlerinin artırılması talebinde bulundu.

X ABD'Lİ ASKER AİLELERİNDEN 'IRAK KAMPANYASI'

ABD'li asker aileleri, çocuklarının Irak'ta, kötü koşullar altında yaşamalarından şikayetçi. Aileler, Amerikan Kongresi ve Başkan Bush'a tepkilerini, "**Bu savaşın çabuk biteceği söylenmişti, oysa evlatlarımız hala Irak'ta, ölümlerle burun buruna yaşıyor**" sözleriyle dile getirdi.

Irak'ta ABD askerlerine yönelik saldırıların sürmesi, ABD'li askerlerin ailelerinin tepkilerine yol açıyor. Savaşın sona erdiği Mayıs başından bu yana, 58 ABD askerinin öldüğünü hatırlatan aileler, Irak'taki çocuklarının geri dönmesi için başlattıkları kampanyayla seslerini duyurmaya çalışıyor. Asker aileleri, kendileri için en kötüsünün ise çocuklarının eve dönüş tarihinin belirsizliği olduğunu söylüyor. Kampanyaya önümüzdeki günlerde başka savaş karşıtı protestoların da eklenmesi bekleniyor.

Arjantin halkı diktatörlerini affetmeyecek!

Arjantin'de 1976-1983 yılları arasında ülkeyi yöneten askeri cunta üyelerine yönelik çıkarılan iki af yasasının iptali, meclisin üst kanadı senato tarafından 21 Ağustos'ta onaylandı. Bir yandan affi iptal eden yasanın, **daha önce affedilen üst düzey liderleri kapsam dışı bırakmasıyla** tartışma yaratırken; diğer yandan hukuk uzmanları da oylamanın simgesel olduğunu, yasanın anayasaya uygunluğuna Yüksek Mahkemenin karar vereceğini belirtiyorlar. Yasayla ilgili, sosyal demokrat senatör Carlos Mestres "**Yasanın hukuki bağlayıcılığı yok, siyasi mesajdan başka bir şey değil**" şeklinde yorum yapıyor.

İnsan hakları savunucularının ve özellikle de o dönemde yakınlarını kaybetmiş, kendileri de işkencelerden, hapislerden

geçmiş binlerce Arjantinlinin iptal edilmesini istediği af yasalarıyla, 30 bin kişinin öldürüldüğü cunta dönemindeki cinayetlerden sorumlu binlerce faşist cunta üyesi için yargı bağışıklığı ilan etmişti. Cuntanın ardından özellikle ilk yıllarda çok sayıda askeri yetkili, adam kaçırmaya, işkence ve solcu muhalifleri öldürmek suçundan yargılanmıştı. Askerlerin tepkisi üzerine ise, hükümete gelen Alfonsin, af çıkarmıştı.

Henüz cunta döneminde işlenen suçlarla ilgili davalara yeniden başlanıp başlanmaması kararını Yüksek Mahkeme verecekse de, meclisin kararının ardından insan hakları eylemcileri sevinç gösterisi yaptı. Hükümetteki Peronist parti üyelerinin çoğu karar lehine oy kullanırken, af yasalarını çıkaran sosyal de-

mokratlar aleyhte oy kullandılar. Meclis 1986 ve 1987'de, yeni darbe endişesiyle, cuntacıları iki af yasasını çıkarmıştı. Sosyal demokrat devlet başkanları **Raul Alfonsin** ve **Carlos Menem** iki af yasasına onay vermişti. Bu yasaların iptal edilmesi durumunda insan haklarını ihlal eden askerlere karşı binlerce dava açılabilir. Yasa, geriye dönük olarak işletilebilir ve kuramsal olarak şüphelilerin yeniden mahkemeye çıkarılmaları sağlanabilir.

Yasalar, Arjantinli cunta lider ve üyelerini sonuçta affetse bile Arjantin ve dünya halkları, diktatörleri hiçbir zaman **unutmazlar** ve **affetmezler**. Sonuç olarak onları yargılayacak olan halklardır.

Dünyadan Notlar

DİRENİŞ, UMUDU MAYALAMAYA DEVAM EDİYOR

ABD'nin aylardır Irak'ta sürdürdüğü işgal ve bu işgale karşı halkın direnişi devam ediyor. Filistin direnişiyle paralel birbirini büyüten bu iki direniş, sadece Ortadoğu halklarının değil tüm dünya halklarının köreltilmeye ve bitirilmeye çalışılan umuduna umut olmaya devam ediyor. Yıkılmaz denilen ve ezilen halk kitlelerine böyle empoze edilen emperyalizmin gerçekte hiçbir anlam ifade etmediği, aslolanın halkın direnişi ve örgütlü gücü olduğu bu iki direnişte kendisini bir kez daha gösterdi. Irak'ta ABD askerlerine yönelik artan saldırıların ardından yaşanan korku ve panik, birçok Amerikan askerinin Irak'tan ayrılma ve ülkelerine gitme taleplerini gündeme getirdi. Ve yine Amerika'da çeşitli çevrelerin yaptıkları araştırma sonucu halkın yüzde yetmiş ordularının Irak'ta batağa sürükleneceği düşüncesinde. Yine benzer bir kamuoyu araştırmasının yapıldığı İngiltere'de ise halkın yüzde 67'si, Irak'ın kitle imha silahları konusunda Blair tarafından kandırıldığına inanmakta. Halkın nezdinde hiçbir inandırıcılığı kalmayan emperyalistlerin saldırılarını meşrulaştırmak amaçlı ortaya attıkları demagojik söylemlerin de hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Bu sonuç-

ların yaşanmasında elbette ki Irak'taki direnişin payını gözardı etmemek gerekir. Emperyalist işgalcilere karşı yürütülen bu haklı direniş hergün biraz daha büyüyerek devam etmekte.

Geçtiğimiz günlerde Irak'taki BM üssüne yönelik yapılan saldırı emperyalist işgalciler başta olmak üzere tüm emperyalist haydutları şaşkınlığa itti. Burjuva basının "**barış gücüne yönelik yapılan hain saldırı**" olarak yansıttığı eylemin, BM'nin Irak'ta kurulan işgal hükümetini onaylamasının ardından yapılması dikkat çekici bir nokta. Bugüne kadar dünya kamuoyuna barış gücü olarak lanse edilen BM'nin gerçek yüzünü bugüne kadar yaşanan birçok pratikten biliyoruz. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan galip çıkan emperyalistlerin etrafında, elde ettikleri galibiyeti kalıcı kılmak için oluşturulan Birleşmiş Milletler'in 25 Nisan 1945'te imzalanan BM Sözleşmesi'nin esasları "**barışa karşı tehditleri savuşturmak; uluslar arasında dostça ilişkiler geliştirmek; ekonomik, sosyal, kültürel alanlarda işbirliği sağlamak...**" olarak ifade ediliyordu. Emperyalizmin niteliğini ve kurumlarının gerçek işlevlerini bilmek bir yana, sadece o gün bugündür yaşanan gerçeklere

bakmak dahi BM'nin nasıl "**barış gücü**" oluşturduğunu görmeye yetecektir. İcraatlarına Kore Savaşı ile başlayan ve % 31'lik finansörünün ABD olduğu BM, 1988'den bugüne olmak üzere 50 operasyona katılmış; BM "**barış gücünün**" ABD'nin yedek gücü olarak bu operasyonlarda milyonlarca insanın katledilmesiyle yıkamakla temizlenmeyecek kana bulanmış ellerini Irak'a uzattıklarından beri yaşananlar geçmiş örneklerden farklı olmamıştır. Irak halkına getirilen "**barış**", "**özgürlük**" halkın kurşunlanması, çocuklardan kadınlara birçok masum insanın katledilmesi biçiminde olmuştur. Bu gerçekliği Irak halkı yaşayarak görmekte ve anlamakta. Direnen Irak halkı BM'yi ve onun getireceği "**demokrasiyi**" istemiyor. Yapılan saldırı bir anlamda halkın bu tepki ve öfkesinin de bir yansıması.

BM saldırısının ardından gündemde olan Irak'a asker gönderme sorununda ise sadık uşak Türkiye dışında Polonya askerlerini riskli bölgelerden çekerken Tayland, bu sorunu yeniden düşüneceklerinin kararını aldılar. TC yetkilileri ise yaptıkları açıklamalarda bu tarz saldırıların kendileri açısından bir caydırıcılık etkisi yaratmadığını söyleyerek Irak'a gönderilmek üzere bir tabur askerinin hazır hale getirileceğinin açıklamasını yaptı. Ve milletvekillerini de uyararak bir tez-kere krizi daha yaşamak istemediğinin ultimatoomunu verdikten sonra ABD'li yetkililerle görüşme trafiğini artırdı.

Ortadoğu planlarına İran'ı da dahil etmiş olan ABD, kısa zamanda bu saldırıyı ertelemiş gözüküyor. Irak'ta yaşadığı handikapın benzerini burada yaşamak istemeyen ABD yetkilileri Irak'ta oluşan çıkmazı aşma çabaları içerisinde. Şimdilik umut, TC ordusuna bağlanmış durumda. Gerilla mücadelesine karşı bölgedeki en uzmanlaşmış ve eğitilmiş ordu durumunda olan TC ordusunun Irak'ta yaşanan çıkmaza ne kadar çözüm olacağı kendini önümüzdeki günlerde gösterecek.

Irak halkının haklı ve meşru mücadelesini kanla bastırma arzusu içinde olan emperyalist güçler ve uşaklarının bu haklı direniş karşısında yenilgiye uğramaya mahkum olduğunu tarih bir kez daha gösterecek. Halkın birleşik örgütlü mücadelesinden korkan emperyalistler ve onların gerici kurum ve kuruluşları ve uşakları bu tarihsel süreçten yenilgiyle çıktıklarını bir gün dünya kamuoyuna açıklamak durumunda kaldıkları zaman bugünden halkın umudunu mayalayan bu direniş, dünyanın birçok yerinde sesine ses ve gücüne güç katmış olacak. İşte bu yüzden bugünden Irak halkının haklı direnişini sahiplenmek ve büyütme için Irak'a asker göndermeye karşı tüm alanlarda sesimizi yükselterek bu süreçte yapılan tüm hak alma eylemlerinin içinde bu haklı talebi dillendirerek büyütelim. Unutmayalım ki yenilmeye mahkum olan emperyalizme karşı, gerçek güç halkların örgütlü birleşik mücadelesidir.

O, iyi bir örgütçü, iyi bir eylem adamıydı!

ALİ GEÇGEL'İN ANISINA

Kimi şehit yoldaşları kısa bir yazıyla anlatmak zordur. Kocaman bir ömürlerini, özellikle siyasal mücadele ömürlerini bütün boyutlarıyla anlatmak mümkün değildir. **Ali Geçgel** yoldaş ile 1974 sonlarında İzmit'te tanıştım. İki yıla yakın sorumluluğunda birlikte çalıştım. Arada bazen İ. Hanoğlu yoldaşla ilişki sürdürdü. O zamanlar teorik olarak pek fazla birikime sahip değildi. Ama kavradığı kadarıyla iyi bir propagandacıydı. Toplumları, sınıf ve sınıf savaşımını, Marksizmin, partinin yaklaşımını, devrimin niteliği, yolu ve gelecek toplumu yalın bir dille anlatırdı... Siyasal propaganda ve ajitasyonlar paralelinde onların rotası ışığında düşmana yönelik sabotaj ve askeri eylemler yapmaya önem verirdi. Böylece siyasal ve pratik faaliyetler içinde geliştireceği, tecrübe kazanacağı, birbirini tanıma ve birbirine güvenin böyle pratik faaliyetler içinde olacağını, geliştireceğini insanların da böyle canlı pratik içinde tanınacağını ve ne derece güvenilirlik kazanılmayacağına ancak böyle ortaya çıkacağını bilince çıkarıyordu...

Ali Geçgel yoldaş, sadece iyi bir örgütleyici değil aynı zamanda iyi bir eylemci, iyi bir askerdir. O dönemler partimizin resmi bir üyelik statüsü yoktu. Ama O sıradan bir üye değil bir kadro statüsündeydi. Örgütümüzün yükünü faaliyet yürüttüğü bölgede omuzlayan kadrolarımızdandı.... O dönem 7.65, Barabellum ve kötü bir Tomson marka silahımız vardı. O bu

silahları iyi kullandığı gibi elinin altındaki silahları diğer yoldaşlara tanıtmaya ve kullanımını öğretmeye, onları atışa götürmeye, henüz pimli elektrikli bomba çeşitlerini bilmese de fitilli bomba yapımını öğretmeye ve kullanmaya önem veriyordu. **Ali yoldaş, çok soğukkanlı biriydi.** O dönemler yazılama vb. türü eylemler sık sık yapılırdı. Derince, Tütünçiftliği, Yarımca'nın içi ve İzmit'in kenar semtlerinde gece bekçilerini yakalar, silahlarını alırdık. Sabaha doğru yazılama eylemimizi bitirdikten sonra silahlarına el koyarak gece bekçilerini serbest bırakırdık. Tabii tutukladığımız bekçiye eylem süresince yanımızda dolaştırırdık ve Ali onlara propaganda yapar, adını, nereli olduğunu ve ailesinin durumunu sorar, sıradan ve yoksul biriyse yazılama sonrası bir sokağın köşesine getirir ve ona şöyle derdi: "Bak acıdık, seni vur-

madık. Sen yoksulsun. Senin de çıkarın devrimdedir. Şimdi düşmanlarımızı hizmet etsen de yoksul olduğun için senin çıkarın devrimdedir. Aslında sen de devrimcisin. Bize dost olmalısın" ve bunları anlattıktan sonra ona silahını geri verip arkasına bakmadan uzaklaşmasını söylerdi. O dönem silahını devrimcilere kaptıranları ya görevden alır, ya silah parasını alır ya da sürgün ederlerdi. Bu yüzden yoksul ve demokrat olanların, mecburiyetten ötürü bekçilik yapanların silahlarını geri verirdik. Amacımız onları tarafsızlaştırmak ve devlete olan güvenlerini sarsmaktır... Ali yoldaşın bu eylemlerde polis ve sivil faşistlerle çatıştığı çok zamanlar da olmuştur. Hiç unutmam bir gün, Tütünçiftliği'nde E-5 Karayoluna bakan duvarlara yazılama yaptığımızdan sonra bir ara sokağa girdik. Köşede henüz kapanmamış bir kahvehane duvarına yazı yazıyoruz. Ben silah çekerek kahvehanedekileri kontrol altına aldım. Ali yoldaş dışarıyı kolluyor, bir yoldaş da yazılama yapıyordu. Saat geç olduğu ve kahvehanenin kapatılması için uyarmaya gelen bir bekçi, yazılama yapan yoldaşımızı görüyor. Yazılama yapan yoldaş gayet kendinden emin bir şekilde yazılama yapıyor ve yazılama daldığı için bekçiye fark etmiyor. Bekçi de yoldaş yalnız sanıp silahını çekerek yazılama yapan yoldaşın kolundan yakalıyor. Bu arada kahvehanedeki yoldaş da kollamak için bir köşeye sinen Ali yoldaş, durumu fark ediyor ve bekçiye "etrafın sarılı haberin var mı? Eğer kı-

pırdarsan vururum" diyor ve bekçi bunun üzerine yoldaşımızı bırakıp ellerini kaldırıyor....

Ali yoldaş, 1976-77 yılları arasında Adapazarı'nda faaliyet yürütürken de tank bakım fabrikası, şeker fabrikası gibi şehirlerde işçi sınıfı içindeki örgülenmeye önem veriyordu... Adapazarı'nda da yazılama, bombalama gibi militan eylemleri vardır. 1977 sonu 78'de İzmir'de faaliyete atanınca orada da aynı nitelikte faaliyetler yürüttü. Ve son olarak polisle girdiği çatışmada yaralı olarak yakalanıp ağır işkenceler altında katledildi. Parti geleneğini sürdürerek işkenceci cellatlara onların inlerinde onlara meydan okudu ve önder yoldaş İ. Kaypakkaya gibi ser serip sır vermeden şehit düştü.

(Bir yoldaş)

SER VERİP SIR VERMEDİLER

Ali Geçgel, yoldaş **İbrahim Kara** ile birlikte 2 Eylül 1980 tarihinde işkenceci polislerden Fikret Çetin'in cezalandırılması eylemini başarıyla yerine getirirler. Olaydan yaklaşık 1-1.5 saat sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapderesi mevkiinde arama yapan polis ekipleriyle çatışmaya girerler. "Teslim ol" çağrılarını silahla karşılık verirler. Uzun süren çatışmada, önce İbrahim Kara, aldığı yaralarla şehit düşerken Ali Geçgel sağ ele geçirilerek işkencede katledilir. Olaydan sonra ölüm haberini alan Ali Geçgel'in kardeşi **Munzur Geçgel**, cenazeyi almak için İzmir'e gider. Burada gözaltına alınan Munzur Geçgel de 9-10 Eylül tarihlerinde işkencede katledilir.

GECEKONDU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

"Önümüzdeki iki adamı panzer ezdi. Polisler bunun üzerine halka sürekli ateş etmeye başladı. Halktan yaralananlar, ölenler oluyordu. Ondan sonra polisler uzun namlulu silahlar geldi. Silahlarla taramaya başladılar. Bunlar vatandaş değil. Bunlar Mao'nun çocukları diyorlardı" (Bir

görgü tanığı)

2 Eylül 1977'de Ümraniye 1 Mayıs mahallesinde yaptıkları gecekonducuların yıkılmasına direnen halka panzerlerle adeta savaş açan faşist devlet, saldırıda Proletarya Partisi üyelerinden **Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoglu, Cuma Gül, Hasan**

Yıldırım ve İsmail Poyraz'ı katletti. Yine devrimci **Hasan Kızılkaya**, ev kadını **Müzeyyen Keskin** ve **Hıdır Ulman** adlı bir yurtsever ile **8 yaşındaki bir çocuk** ve henüz kundakta olan **iki bebek** de katledildi.

PIR HASAN KULAÇ

Dersim Ovacık Yazıören Köyünde dünyaya geldi. Ekonomik nedenlerden dolayı okuluna devam edemeyince ailesiyle birlikte İstanbul'a göç ettiler. İşçilik yaptığı sırada Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. Pir Hasan Kulaç, 5 Eylül 1981 tarihinde Ovacık Mercanlar'da yoldaşlarıyla birlikte pusuya düşürülerek çıkan çatışmada şehit düştü.

AHMET ŞAHİN

1965'te Elbistan'da doğdu. Ankara'da Tıp öğrenimi gördüğü dönemde tanıştı Proletarya Partisinin düşünceleriyle. Gençlik içinde TMLGB'nin inşa görevini üstlendi. Ankara'da kurulan ilk il komitesinde

görev aldı. Daha sonra Parti tarafından Amed'de görevlendirildi. Bölgede çeşitli askeri eylemlere imzasını attı. Osmaniye Polis Karakolu baskını sırasında yaralı ele geçirilerek 8 Eylül 1989'da işkencede katledildi.

SINAN GÜNEL

1979 yılında Tokat Almus'a bağlı Dadukta köyünde dünyaya geldi. Yoksul bir çevrede büyüyen Sinan Günel daha çok küçük yaşlarda devrimci düşüncelerle tanıştı. 96 yılında gerilla saflarında yer almak istemesine rağmen öncelikle bölgede kurye olarak görevlendirildi. Belli bir süre örgütten kopmuş, ailesinin ekonomik durumunun kötü olması nedeniyle İstanbul'a göçetmişlerdir. İstanbul'da tekrar Partiyle ilişkiye geçti. Burada 8 aylık bir tutsaklık yaşamından sonra 1999 ilkbaharında gerillaya katıldı. İki yıllık gerilla yaşamından sonra 2001 yılının 6 Eylül'ünde Tokat'ta girilen çatışmada şehit düştü.

“Kitleleri örgütlemeli ve onlarla birleşmeliyiz” Mao

Mao Zedung

26 Aralık 1893'te Hunan eyaletinde Şa-oşa Çung'da doğdu. 1911 yılında yeni Cumhuriyetçi Ordu'da 6 ay askerlik yaptı. 1911-18 yılları arasında ise Hunan bölgesinin başkenti olan Changsa'da öğretmen okuluna gitti. 1918 yıllarında Marksizm Leninizm düşünceleriyle tanışan Mao Zedung, 1921 yılında 12 delege ile Çin Komünist Partisi'nin kuruluşunu ilan etti. 1949 Çin devrimi ve yaşamının sonuna kadar mücadelesini sürdürdü. Marksizm Leninizme felsefe, ekonomi politika ve bilimsel sosyalizm konularındaki katkılarından dolayı Marksizmin 5. ustası olmuştur. Mao Zedung, 9 Eylül 1976'da yaşama veda etti.

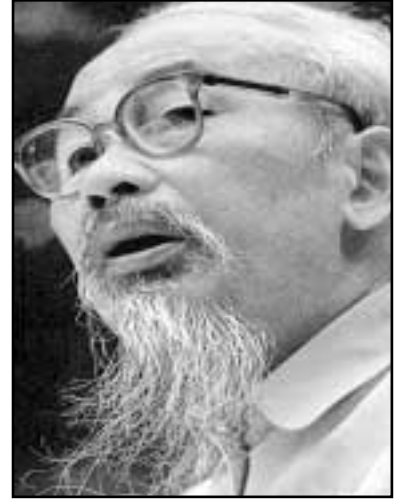
“...Modern savaşta zafer ya da yenilgi yalnız ordulara bağlı değildir. Özellikle gerilla savaşında halk kitlelerinin gücüne dayanmalıyız, çünkü başarıyı yalnız bu yoldan garantiye alabiliriz. Kitlelerin desteği ulaştırma, yaralıların bakılması, istihbarat, düşmanın yerinin bulunması gibi konularda bize büyük avantajlar sağlar. Aynı zamanda düşman yalnız başına kalır ve avantajlarımız böylece daha da artar. Eğer işler ters gider de yenilgiye uğrarsak, kaçmamız, saklanacak bir yer bulmamız mümkün olur. Bunun için, kitlelerin örgütlenip bizimle işbirliği yapmadığı yerlerde çarpışmamalıyız....

Halk kitlelerinin içinde her zaman küçük

çıkarları için büyük davayı unutan birçok kişi vardır. Düşmandan büyük faydalar sağlayan bu kişiler bilinç dışı davranırlar ve kötünün gücüne destek olurlar. Bu nedenle düşman belli bir yere varmadan önce halk kitlelerinin ruhlarını yüceltmek, direnme isteklerini canlandırmak ve sonuna kadar çıkar peşinde koşmadan, uzlaşmadan ya da kendini satmadan sarsılmaz bir azimle savaşmalarını sağlamak için elimizden geleni yapmalıyız. Kitleleri emirlerimizi içtenlikle yerine getirmeleri ve düşmana karşı direnme için ordumuzla işbirliği yapmaları yoluna çekmeliyiz. Aynı zamanda emirlerin ulaştırılmasını kolaylaştırmak, köylerin gerekli olduğu zaman boşaltılabilmesini sağlamak, hainleri temizlemek ve düşmanın onları kullanmasını önlemek için “düşmana direnme dernekleri”, “ulusal kurtuluş dernekleri” ve diğer profesyonel örgütler kurmalıyız....

Gerilla savaşının kesin amacı düşmanı silahsız bırakmak, savaşa gücünü yoketmek, işgal ettiği bölgeleri geri almak ve ayağının altında ezdiği kardeşlerimizi kurtarmaktır. Fakat objektif koşullar ve diğer çeşitli unsurlar yüzünden bu hedefe erişilmesinin imkansızlaştığı zamanlarda kavgadan etkilenmeyen bazı bölgelerin düşman tarafından sessizce kontrol edildiği görülmektedir. Bu olmamalıdır. Bu yüzden bu gibi bölgeleri ekonomik ve politik zarara sokmak ve haberleşme yollarını yoketmek için öyle metodlar düşünmeliyiz ki düşman bizim toprağımıza girmiş olsa da bundan hiçbir fayda sağlayamamalı ve geri çekilmeye kendiliğinden karar vermelidir. Gerilla savaşında “Ne toprak kazanmak sevinmek için, ne de toprak kaybetmek üzülme için bir sebeptir” prensibini akılda tutmalıyız. Kent ya da toprak kaybetmenin hiç önemi yoktur. Önemli olan düşmanı yıkacak metodları bulabilmektir. Düşmanın etken gücünü azaltamazsak, kentleri ele geçirsek bile elde tutamayız. Bunun yanısıra, gücümüz yetersiz olduğu zaman kaybettiğimiz kentleri geri alma umudumuz her zaman için vardır. Kentleri sonuna kadar savunmak, doğru değildir. Çünkü bu kendi etken gücümüzü boş yere harcamaya yol açar.” (Mao Zedung-Halk Savaşında Temel Taktikler)

Vietnam Devrimi'nin Önderi: HO CHI MINH

Vietnam'da bağımsız ve demokratik Vietnam devletinin, Vietnam demokratik cumhuriyetinin kurucusu olan Ho Chi Minh, 19 Mayıs 1890'da dünyaya geldi. Bu yıllarda Vietnam, Fransız sömürgeciliğine karşı mücadele yürütüyordu. Çocukluğu ve ailesi hakkında yeterli bir bilgi yoktur. Ho Chi Minh kişileri putlaştırma eğiliminin her türlüüne karşı çıktığı için kendisi üzerine kitap yazılmasına karşı çıkmıştır. Fransa'da öğrenim gören Ho Chi Minh, bir süre Fransız Komünist Partisi saflarında mücadele yürüttü. Daha sonra ülkesine dönerek Vietnam Komünist Partisini kurdu. Kuzey Vietnam devletinin kuruluşuna kadar yürütülen gerilla mücadelesine önderlik etti. 1954'te cumhurbaşkanı seçilen Ho Chi Minh, 3 Eylül 1969 tarihinde yaşama veda etti.

HO CHI MINH'İNSİYETİ...

“Amerikan saldırısına karşı yurtseverce mücadelede kus-kusuz daha pekçok güçlüklerle karşılaşacağız, ama eninde sonunda zafer mutlaka bizim olacaktır.... Amerikan saldırısına karşı direniş savaşı daha uzayabilir. Yurttaşlarımız can ve mal kayıpları gerektiren daha birçok özveriliklere katlanmak zorunda kalabilirler. Ama her ne pahasına olursa olsun, Amerikan saldırganlarına karşı sonuna dek, kesin ve tam zaferde çarpışmaya kararlı olmalıyız... Yenmek zorunda olduğumuz güçlükler ve yoksunluklar ne olursa olsun, halkımız mutlaka muzaffer olacaktır. Amerikan emperyalistleri mutlaka defolup gidecektir. Yurdumuz mutlaka yeniden birleşecektir. Kuzeydeki ve Güneydeki yurttaşlarımız mutlaka aynı çatı altında toplanacaklardır. Ülkemiz kahramanca bir savaş sayesinde iki büyük emperyalizmi -Fransız ve Amerikan

“Tüm yaşamım boyunca, tüm yüreğimle, tüm gücümle, yurda, devrime ve halka hizmet ettim. Şimdi, bu dünyadan ayrılmam gerekirse vicdanım rahat ayrılacağım. Yalnız daha uzun süre ve daha çok hizmet edemediğime üzüleceğim.”

emperyalizmlerini- yenmiş ve ulusal kurtuluş hareketine şerefli bir katkıda bulunmuş küçük bir ulus olmanın büyük onuruna hak kazanacaktır....

Ömrüm boyunca tüm yüreğimle, tüm gücümle yurduma, devrime ve halkıma hizmet ettim. Şimdi bu dünyadan ayrılmak zorunda kalırsam, vicdanım rahat gideceğim, yalnızca daha uzun süre ve daha çok hizmet edemediğime üzüleceğim. Ölümünden sonra, halkın vaktini ve parasını israf etmemek için büyük cenaze törenleri düzenlemekten kaçınmak gerekir...

Son dileğim, tüm partimizin, tüm halkımızın, kavga içinde ketetlenmiş bir halde, barışçı, birleşik, bağımsız, demokratik ve mutlu bir Vietnam yaratmaları ve dünya devrimine onurlarına yaraşır bir katkıda bulunmalarıdır.”

Tarihten Notlar... Tarihten Notlar... Tarihten Notlar... Tarihten Notlar... Tarihten Notlar...

30 Ağustos 1995: Erdal Yıldırım, Ankara Ovacık'ta Turgut Altınok çetesince öldürüldü.

Didar Şensoy

ailelerin arasında devrimci bir tutsağın ablası olan Didar Şensoy da bulunuyordu. Bütün direnişlerde en önde yer

alan Didar Şensoy, Meclis önünde yapılan eylemde “Dünya Barış Günü”nde polis saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

1 Eylül 1939: II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladı. Savaşın başladığı gün Birleşmiş Milletlerce 1984 yılında Dünya Barış Günü ilan edildi.

9 Eylül 1944: Bulgaristan Nazi işgalinden kurtuldu.

10 Eylül 1920: Mustafa Suphi ve Ethem Nejat önderliğinde Bakü'de biraraya gelen Türkiyeliler komünistler, 10 Eylül 1920'de ilk kongrelerini yaparak Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular. Genel Başkanlığa Mustafa Suphi getirildi.

4 Eylül 1993: DEP milletvekili Mehmet Sincar, Batman'a heyetle birlikte giderken öldürüldü.

11 Eylül 1973: Şili'de CIA'nın desteğinde gerçekleştirilen faşist darbe sonucu yaklaşık 40 bin kişi öldürüldü.

2 Eylül 1945: Vietnam halkı Fransız sömürgeciliğine karşı savaşırken ikinci emperyalist paylaşım savaşı başlarında Japonya'nın işgaline maruz

kaldı. Ho Chi Minh önderliğinde Japonlara ve sömürgecilere karşı savaşan Vietnam halkı 2 Eylül 1945'te Güneydoğu Asya'daki ilk Demokratik Halk Devletini Vietnam Demokratik Halk Cumhuriyetini kurdular.

Emperyalist saldırganlık kışkacında KADINLAR

Sadece Irak'a asker göndermek için değil, oğullarımızın, kızlarımızın, evlatlarımızın emperyalist sistemin devamı için kullanılmasına izin vermeyelim. Bu Irak'ta asker istemi olsun, uyuşturucu, fuhuş batağına itilmek olsun, kahve bilardo köşelerinde beyinlerin yıkanması olsun her türlü emperyalist sistemin saldırısına izin vermeyelim.

Devlet bir kez daha emperyalizme uşaklıkta görevlerini yerine getirmenin bir sonucu olarak Irak'a asker göndermeye hazırlanıyor. Türk hakim sınıfları Irak'a asker göndermenin propagandasını çeşitli bahaneler altında yürütürken, bir yandan da halkımız gün geçtikçe yaşam koşullarının ağırlığı altında ezilmeye devam ediyor.

Yanıbaşımızda bir halkın katledilmesine ise gözlerimizi kapatıp, "bahane" diyemeyeceğimiz ise ortadadır. Emperyalistlerin Irak'ta başlattıkları askeri ve siyasi saldırganlığın ilk gününden beri dile getirdiğimiz gibi bu saldırganlığa şu anda ise dönüşen işgale onay vermek, yardım etmek, destek vermek katliama da ortak olmak demektir. Emperyalist çıkarlar için kullanılmak demektir. Özellikle bu noktadan hareketle yazımızda kadınlarımıza bu yönde seslenmek istedik. Artık Irak'a yapılan saldırının gerçek sebebini hepimiz biliyoruz. Hergün bu saldırıdan masum çocuk, kadın, yaşlı-geç insanların ölüm haberlerini alıyoruz. Çok yakından izlediğimiz bu işgal görüntülerine hepimiz tanıklık ediyoruz. Bunun için ABD ve İngiliz emperyalizmi öncülüğünde 90 ülkeden işgale ortaklık için asker istendi bile.

Özellikle burada kadınlara seslen-

memizin nedenini sanırsız anlatabilmişizdir. Bugün evlatlarımızın, çocuklarımızın babalarının kanı pazarlanıyor. Ve biz buna izin verecek miyiz? Ne yapabiliriz demeyelim. Milliyetçi duygularla kafalarımızın bulandırılmasına izin vermeyelim. Emperyalist sistemin devamını sağlamak için bizim kanımıza göz dikilmiş, kanımızın dökülmesine, kardeş bir halkın katledilmesi için satılmamıza izin vermeyelim. Lenin'den bir alıntı yaparsak, kadınlar oğullarımıza, eşlerimize, kardeşlerimize şöyle seslenelim;

"Yakında büyüyeceksin. Sana bir tüfek verecekler. Onu al ve savaş sanatını iyi öğren. Bugünkü savaşta yapıldığı gibi ve sosyalizme ihanet edenlerin sana önerdikleri gibi kardeşlerine, diğer ülkelerin işçilerine ateş etmek için değil ama sömürüye, sefalete, savaşlara zararsız dileklerle değil, burjuvaziye yenerek ve onu silahsızlandırarak bir son vermek amacıyla kendi öz memleketinin burjuvazisine karşı savaşmak üzere proleterler için gerekli bir bilimdir savaş sanatı."

Bugün Irak işgali ile somutlanan emperyalizme hizmet etme olgusunu genelleştirelim. Sadece Irak'a asker göndermek için değil, oğullarımızın, kızlarımızın, evlatlarımızın emperya-

list sistemin devamı için kullanılmasına izin vermeyelim. Bu Irak'ta asker istemi olsun, uyuşturucu, fuhuş batağına itilmek olsun, kahve bilardo köşelerinde beyinlerin yıkanması olsun her türlü emperyalist sistemin saldırısına izin vermeyelim. Oğullarımızı, evlatlarımızı bu ülkenin, halkların kurtuluşu için mücadele vermesi için yetiştirelim. Lenin'in söylediği gibi elimizde varolan silahımızı iyi kullanalım. **Bu silah örgütlenmedir, bu silah emperyalist sistemi yıkmak için yegane yo-**

lumuz ideolojimizdir. Bilimdir silahımız. Evlatlarımızın ellerine tutuşturulmaya çalışılan ve kardeş bir halkın katledilmesi anlamına gelen bu silahı bilimle tanımlarını sağlayalım. Emperyalizme asker yetiştirmeyelim. Emperyalizme, burjuvazi sınıfına karşı savaşmak için onları proletaryanın ideolojisi ile silahlandıralım.

Emperyalist saldırganlıkta rol almak onay vermek yerine, haksız savaşların ortasında durmak yerine haklı savaşların öznesi olalım

Iraklı kadınlar artan tecavüz olaylarını protesto etti

ABD emperyalizminin Irak'a saldırısı ve ardından da işgali ile birlikte bir yandan Irak halkının örgütlediği haklı direniş devam ederken bir yanda da halkın çeşitli kesimlerinin hoşnutsuzluğu sürüyor. Bu hoşnutsuzluk aynı zamanda dünya kamuoyunda Irak'a düzen, demokrasi vb. getireceğini iddia eden ABD emperyalizminin gerçek yüzünün teşhir olması anlamında önemlidir. Irak'ta halkın temel ihtiyaçları dahi karşılanmazken aynı zamanda ülkedeki kaos ortamı ise her gün biraz daha artıyor. Su ve elektrik ihtiyaçlarını dahi doğru dürüst karşılamayan Irak halkının yaşadıkları emperyalizmin hiçbir yere düzen, hizmet vb. getirmeyeceğinin canlı şahidi duru-

Tecavüz tüm haksız savaşlarda kadınların üzerinde ve asıl olarak toplum üzerinde kullanılan bir işkence aracı iken, sonuçları anlamında da en çok tahribat yaratan saldırılardan biridir. Birincisi sadece kadını değil tüm toplumu hedef almakta ve net sayılara gerici toplumsal yargılar yüzünden asla ulaşamamakta ve sorumlular cezalandırılmamaktadır.

munda. Zaten yıllardır ABD emperyalizminin ambargosu altında ezilen, en temel hizmetlerden yoksun kalan Irak halkı, bir yandan ABD'nin bu ihtiyaçları karşılamayacağını görürken aynı günlerde ABD'de yaşanan elektrik kesintisi ise iki ülke halkı arasındaki derin uçurumu görmek istemeyenlerin dahi gözlerine soktu. Yıllardır bu sıkıntılar içinde yaşamaya çalışan Irak halkının yanında ABD'de yaşanan bir günlük elektrik kesintisi tüm halkın sıkıntı içerisinde sokaklara dökülmesi ile sonuçlandı.

Bizim bu yazımızda işlemek istediğimiz asıl konu ise esas olarak Irak'ta artan olayların yanında bir de kadınlar üzerinde artan ve bir türlü kontrol altına alınamayan tecavüz olayları. **Yapılan araştırmalar ABD'nin Irak'ı işgal ederek düzen ve nizam getirdiğini iddia ettiği**

günden bugüne Irak'ta 400 kadının, sokak ortasında kaçırılarak tecavüze uğradığını gösteriyor. Sokakta yürürken ya da her hangi bir ihtiyacı karşılamak için dışarı çıkan kadınları artık yeni bir tehlike bekliyor. O da her an her yerde kaçırılarak tecavüze uğramak tehlikesi. **25 Ağustos** günü Bağdat'ta Firdevs Meydanı'nda toplanarak bu konuda bir açıklama yapan kadınlar, artık bu olaylara karşı bir önlem alınmasını ve tecavüze karşı yasal önlemlerin artırılmasını istedi. **Ashında tespit edilen 400 rakamının daha fazla olduğunu ancak birçok kadının yaşadıklarını açıklayamadığını belirten Iraklı kadınlar, işgalin sonuçlarını şimdi de bu şekilde yaşıyor.** Tecavüz tüm haksız savaşlarda kadınların üzerinde ve asıl olarak toplum üzerinde kullanılan bir işkence aracı iken, sonuçları anlamında da en çok tahribat yaratan

saldırılarından biridir. Birincisi sadece kadını değil tüm toplumu hedef almakta ve net sayılara gerici toplumsal yargılar yüzünden asla ulaşamamakta ve sorumlular cezalandırılmamaktadır. Saldırıların ortasında işgalci ve saldırgan askerlerin tecavüzlerine hatta zevk aracı olarak kullanımına maruz kalan kadınlar, işgal sırasında ise oluşan toplumsal kaosta sadece askerlerin değil duyguları bastırılmış insanların da tecavüz ve saldırılarına maruz kalabilmektedir. Ama asıl sorun tecavüzü kimin yaptığı değil kadınların bu sorunlarla başbaşa kalmaları ve buna ortam yaratan koşullardır. Açıktır ki Irak'ta işgalden önce de bu tür vakalar yaşanmıştır. Ancak bugün ulaşılan bu rakam, işgalin yarattığı sosyal, toplumsal boyutu herkese göstermektedir. Sayının bu aşamaya çıkması sadece ve sadece işgalin yarattığı yıkımdır.

Devrim yürüyüşünde ölümsüzleşen; YILMAZ GÜNEY

Yüzlerce, binlerce yıl yaşayacağız. Yarın bizim çünkü. Biz öleceğiz. Ama çocuklarımız bırakacağımız mirası taşıyacaklar yüreklerinde. Ve onların yürekleri bizim altında ezildiğimiz korkuları tanımayacak...”

“Bundan sonra neler yapacağım? Arkadaşlar sanat, özellikle sinema sanatı kitleleri etkilemede, kitlelere bilinç taşımada, kitleleri belli konular karşısında uyanık tutmada çok güçlü bir araçtır. Eğer bu aracı bir kenara bırakırsak, Türkiye devrimine zarar vermiş oluruz. Biz devrimci sinema sanatını devrimin ilerletici bir unsuru olarak buradan sonra da kullanacağız. Bu bir. İkincisi görüşlerim doğrultusunda, inançlarım doğrultusunda Türkiye devrimci hareketinin birliğini sağlamak için tüm gücümle çalışacağım. Türkiye’de çeşitli milliyetlerden halkı örgütlemeyen, bölünmüşlüğü birliğe çevirmeden devrimin yapılacağına inanmıyorum. Bu nedenle önümüzdeki dönemde kendi adıma konuşuyorum, her şeyi yeniden düşünmek, her şeyi yeniden tartmak ihtiyacımı duyuyorum. Bu Marksizmin yeniden gözden geçirilmesi, Marksizmin yeniden düşünülmesi değil Marksist temelde her

şeyin gözden geçirilmesi biçiminde anlaşılmalıdır...”

Marksist temelde müdahale edebilmek, yaşamının en önemli araçlarından biri olan bir sanatçıydı Yılmaz Güney. Devrim inancı devrim yürüyüşünde kitleleri bilinçlendirmek için sanatı özellikle de sinema sanatını seçmişti. Halkın sorunları, ülke gerçekliğini perdeye tüm çıplaklığı içinde yansıttığı için sürgünlerle, baskılarla geçti neredeyse tüm yaşamı.

“Ülkenin en kötü cezaevinin en kötü hücresi, başka bir ülkenin en rahat yerlerinden daha iyidir” diyordu kendi döneminde sürgünlerle, baskılarla yüz yüze kalan ve mülteciliği seçen insanlara. Buna rağmen 1981 yılında o çok sevdiği ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Ama gittiği yerlerde boş durmadı. Sorunları kilometrelerce uzakta olduğu gibi yansıtmaya devam etti. “Duvar” bu dönemlerin en güzel örneğidir.

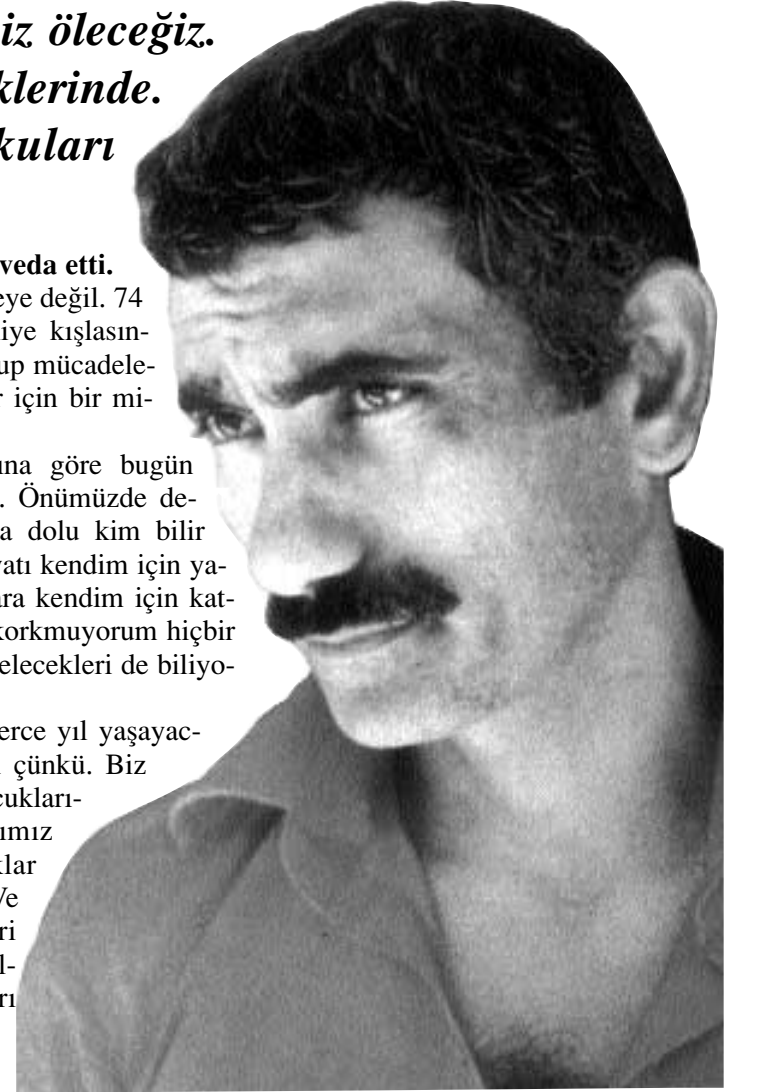
Yılmaz Güney, 9 Eylül 1984’te

Paris’te yaşama veda etti.

Ama mücadeleye değil. 74 Nisan’ında Selimiye kışlasından yazdığı mektup mücadeleye gönül verenler için bir miras niteliğindedir.

“Nüfus kağıdına göre bugün 38 yaşına girdim. Önümüzde denenmemiş acılarla dolu kim bilir kaç yıl kaldı. Hayatı kendim için yaşamıyorum. Acılara kendim için katlanmıyorum. Ve korkmuyorum hiçbir şeyden. Başıma gelecekleri de biliyorum.

Yüzlerce, binlerce yıl yaşayacağız. Yarın bizim çünkü. Biz öleceğiz. Ama çocuklarımız bırakacağımız mirası taşıyacaklar yüreklerinde. Ve onların yürekleri bizim altında ezildiğimiz korkuları tanımayacak...”

CAN YÜCEL MEZARI BAŞINDA ANILDI

8. Datça Knidos Kültür ve Sanat Etkinlikleri kapsamında ünlü şair Can Yücel, ölümünün 4. yılında mezarı başında sevdiği tarafından anıldı. Can Yücel’in mezarı başında gerçekleşen anma törenine; Yücel’in eşi Güzel Yücel, çocukları Güler Yücel ve Su Yücel, Datça Belediye Başkanı Erol Karakullukcu, şairlerden Orhan Alkaya, Sezai Sarioğlu ile birlikte çok sayıda sanatçı ve Can Yücel’in sevenleri katıldı. Yücel’in mezarı başında bir konuşma yapan Vecdi Sayar, Can Yücel’in ölümsüzleştiğini belirterek “Can Baba’yı ne kadar anlatsak azdır. En iyi anlatımı ise şiiri ile olur” dedi. Şair Sezai Sarioğlu ise, Can Yücel’e ait ‘Buluşmak Üzere’ isimli şiiri okudu.

Topluluk dağılmak üzereyken Yücel’in eşi Güler Yücel yarım saatlik gecikme ile mezarlığa geldi.

Can Yücel’in sağlığında devamlı gittiği Eski Datça’daki Muhtarın Kahvesi’nde halk şiiri üzerine yapılan söyleşiye ise çok sayıda sanatçı katıldı. Yine aynı yerde daha sonra da “Bilim ve sanat” üzerine Vecdi Sayar, Gündüz Vassaf ve Hasan Yücel birer konuşma yaptı. Ayrıca Su Yücel’in, babasını ve şiirlerini tual üzerinde birleştirerek anlattığı resim sergisinin açılışı yapıldı.

Can Şenliği etkinlikleri aynı gece bağlama virtüözü Arif Sağ ile Lübnanlı Marcel Khalife’in birlikte sahne alacağı ‘Kültürler Buluşması’ konseri ile devam etti. (DİHA)

Sevenleri ölümünün 4. yılında Can Yücel’i mezar başında andılar.

16 Ağustos’ta Harbiye Açık hava Tiyatrosu’nda Anadolu ve Şili ezgileri birbiriyle birleşti. Moğollar, Grup Yorum ve İnti-İllimani’nin ortak konserinde halkların kültüründen oluşan ezgiler Andlardan, Toroslara uzanan bir köprü oluşturdu. Konserde ilk olarak sahne alan Moğollar, beğeniyle dinlendi. Moğollar, 6-7 Eylül’de Coca-Cola tarafından düzenlenen Rock’n Coke festivaline alternatif olarak yapacakları Barışa Rock konserinin duyurusunu da yaptı. Moğolların ardından Grup Yorum, konuk sanatçı olarak sahne aldı. Türkü ve marşlarıyla kitleyi coşturan Yorum’un ezgilerine kitlenin “Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol” sloganları eşlik etti. Yorum’un ardından sahne alan İnti-İllimani, “Yaşasın halkların kardeşliği” ve “El pueblo unido, james sera vencido” (Örgütlü halk asla yenilmez) sloganlarıyla karşılandı. İnti-İllimani, yaklaşık iki saat boyunca sahnede kalarak And dağlarından, İnka ve Maya ritimlerinden, Küba ve Afrika’ya uzanan bir müzikal şölen sundu. Konserin sonunda, Yorum ve Moğollar elemanlarıyla birlikte “El Pueblo Unido” şarkısını söyleyen İnti-İllimani’ye tüm kitle ayakta ve yumrukları havada eşlik etti. Konser İnti-İllimani’nin İspanyolca Venseremos’uyla dinleyicilerin Türkçe Venseremos’u (Kazanacağız) gökyüzünde birbirine karıştı. (İstanbul)

Tekstil işkolunda sömürüye karşı örgütlenelim!

Tekstil işkolunda uyuyan bir dev vardır. Hiçbir örgütlülük olmadığı için işçiler patronlar karşısında güçsüzdür. Ve bugün tekstil işçileri "bu iş böyle gitmez" diyerek alternatif birşeyler arıyorlar. İstanbul Yenibosna'da geçtiğimiz aylara kadar üretimin devam ettiği Fultex'den atılan işçilerle yaptığımız söyleşi de bu gerçeği gösteriyor.

Tekstil ortamında müthiş bir sömürü var. Genelde doğrudan köyden gelenler direkt tekstil ortamına giriyor. Burada çalışanların çoğu eğitimsiz insanlardır ve tekstilde aşırı derecede pop-arabesk müzik dinletilerek bu insanlar kendi sorunlarına duyarsız hale getirilmeye çalışılıyor. İşçiler birbirleriyle yarışırılıyor. Gelen şefler olsun, patronlar olsun "bak diğer arkadaşın nasıl hızlı çalışıyor. Sen de hızlı hızlı çalışsana."

O insanı biraz daha överek, bak o 100 tane çıkardı da sen çıkaramadın" diyerek yarışa sokuyor. O işçi de kendini daha fazla tükettiğinin farkında değil. Bunlarla çok karışlaştık.

Sömürünün en yoğun olduğu işkollarından biri olan Tekstil sektörü, örgütlenmenin de en çok ihtiyaç duyulduğu alanlardan biridir. Özellikle devletin baskısı ve ekonomik nedenlerden dolayı büyük şehirlere göçmek zorunda kalan insanların büyük bir kısmı emeğinin karşılığını almadan tekstilde çalışmaktadır. Ve burada çalışanların büyük bir kısmının hiçbir sosyal hakları yoktur. Maaşlar çok düşüktür ve patron istediği zaman işçiler çalışmak zorundadır. Sendikal örgütlülük ise yok denilecek kadar azdır. Varolan sendikalar da işçilerin kendi deyişiyle sarı sendikadır. Hal böyle olunca patronlar çok rahat olarak işçileri sömürebilmektedir. Bu azgın sömürüyle birlikte işçiler, patronun hakaret ve küfürleriyle de karşı karşıyadır. Hiçbir alternatif göremeyen ve bu nedenle çalışmaktan başka "çaresi" olmayan milyonlarca işçi, birer ücretli köle haline getirilmektedir.

Tekstil işkolunda uyuyan bir dev vardır. Hiçbir örgütlülük olmadığı için işçiler patronlar karşısında güçsüzdür. Ve bugün tekstil işçileri "bu iş böyle gitmez" diyerek alternatif birşeyler arıyorlar. Yenibosna'da geçtiğimiz aylara kadar üretimin devam ettiği Fultex'den atılan işçilerle yaptığımız söyleşi de bu gerçeği gösteriyor. Hiçbir mücadele deneyimi olmadan kendiliğinden verdikleri mücadelede işyerinin feshedilmesini engelleyememişler. Şimdi herbiri başka yerlerde çalışmakta olan işçilerin anlattıklarını

sizlerle paylaşıyoruz.

-İşkolunda yaşadığımız sorunlar nelerdir?

-Gülbahar Dikme: Maaşlar çok düşük veriliyor. İşverenle işçilerin arasında kaldım. Çok baskı yapıyorlardı. "Farklı davrandın senden istediğimiz gibi davranmadın" diyorlar. Bir takım sözler veriyorlardı patronlar, ben de çalışanlara veriyordum. Yerine getirmeyince güvensizlik oldu. İşyerinde zaten güven kalmamış. Parasal problemler çok yaşandı. Çalışanlar işten çıkan 3 ay maaşı alamadı. İnsan emek verdi, en azından hakettiği kadarını alsalardı. İnsanlar 1 ay boyunca gece gündüz çalıştılar. 400 milyon maaş mesai 100 milyon para aldılar. Aynı şekilde ben de onlarla beraber 11'le, 12'lere kadar çalıştım. Günde 14-15 saat çalışıyoruz. 750 milyon maaş alıyorum, mesai parası yok.

-Patronların sizden beklediği neydi?

-Onları olduklarından daha farklı göstermem gerekiyordu ki elemanlar onların güvenini kazanmak zorundalar. Ama benim düşünceme ters birşeydi. 15'i diyorlardı verilmiyordu. Ben de elemanlara tamam verilecek, bankadan alınmamış filan demek zorunda kalıyordum. O gün de geliyordu yine verilmiyordu. En sonunda "ben karışmıyorum, siz bir açıklama yapın" dedim. İnanmadığım şeyi temsil edemiyorum artık. Son günlerde iş bırakma olayları oldu. Çıkarma olayları oldu. Patronlar vereceğim ama para yok dedi. Biz de ne olursa olsun paramızı alana kadar işyerini bırakmama kararı aldık. 30 kişiydik. 10 kişi kaldık. Zaten onlar da örgütlü insanlardı. Diğerleri duyarlı olmadıkları için gittiler zaten. Buna rağmen 10 kişi de kalsak devam edecektik. Bir avukatımız yoktu yasal olarak. Birşey yapamazdık. 7'den sonra bir kısım para dağıtıldı. Saat akşam dokuz olmuş biz hala ordayız. Polis çağırrsa haksız duruma düşerdik, onların yasalara göre. Bu tür olaylar sürekli yaşandı orada, hala da yaşanıyor. Tabi şu anda şirket orada sadece imalat yapıyor, muhasebe, patronlar hepsi orada.

-Siz ücretlerinizi alamadığınız için mi eylem yaptınız?

-Evet söz verdikleri parayı vermediler. Bu paranın %20'sini verdiler. Onu da biz kabul etmedik. Yapılacak birşey yok şu anda. Arkadaş-

lar arasında çok kopukluk olduğu için eylem tam olarak başarılı olmadı. Polisi duyanlar, (kimi evliydi, kimisi düşünceyle çok fazla tanışmamış insanlar) bir anda korktular bunu göze alamadılar.

-Kaç aydır alamıyorsunuz ücretlerinizi?

-4 ay oluyor. En son mayısta almıştık. Bunun %20'sini almıştık. Şu anda Fultex'te üretim yok bütün malları hacizli.

Daha önce kışın bir eylem yaptık. Kurban bayramında. O zaman güzeldi. Şalterler kapatıldı. Müdür lakayt davranışlarda bulunarak işçilere hakaret etmeye başladı. Çekin gidin vs. tehdit etmeye başladı. Burada birkaç arkadaş tavır koyduğunda, tamam arkadaşlar biz de böyle olmasını istemiyoruz. Yumuşak bir hava tabi. Orada elebaşları tespit edildi. Biz orada sendikal faaliyetler yürütmeyi düşündük ama olmadı, tabi ki işyeri kapandı. Böyle olmazdı bizim çalışmalarımız devam edecekti.

Şu anda başka bir yerde çalışıyorum. Eski işyerinden alacaklarım ve tazminatım var. Bu işyerini mahkemeye vermeyi düşündük ama işyerinin üzerinden ihracat bedeli gelmiyor, başka bir firma üzerinden geliyor. Şu anda bütün malları hacizli olduğu için alacak birşey kalmadı. İmkansızlıklar devam ediyor. Biz 6 ay kadar mücadele verdik. Parayı geri aldık ama yine de herşeye rağmen vazgeçemedik.

-İşyerinde çalışmayı kim başlattı? Kendiliğinden mi oldu, yoksa herhangi bir sendikanın müdahalesi oldu mu? Bu sürede sendikalarda ya da deneyimli işçilerle görüştünüz mü?

-Hayır biz başlattık. Çok fazla tecrübeli yoktu. Bizim aramızda birkaç kişi vardı. Onlar da daha önceki deneyimlerinden yararlandık. 3-4 ay önce bir sendikacıyla görüştük. Biz yapacaktık o işi aslında. Bir şekilde başlamıştık faaliyete. Ama dediğim gibi işyeri kendini fesh edince herşey bitti. Birşey kalmadı.

Hıdır Aksakal: Zaten öyle bir durumda hemen sendika ile içine giremezsin. Çünkü bugün sarı sendika denilen bir olay vardır. Siz direkt sendikaya gittiğiniz zaman kendinizi ele verdiğiniz zaman işe yarayacaktı. Önce fabrika içerisinde örgütlenme yapılırsa daha doğru ve sağlıklı olur.

Ama işverenin şöyle bir tutumu var. Herhangi bir harekette bütün işverenler biraraya toplanıyor. Gerekirse o fabrika kapatılıyor. Ne olursa olsun o fabrika kalkacak. Yenibosna tarafında her ay ya da her hafta işverenler biraraya geliyor. Kendi çıkarları için varolan örgütlü gücü yok etmeye çalışıyor. Yoksa kendi varlığı tehlikeye giriyor. Bizim böyle bir mücadele içinde olduğumuzu işveren gördü. Kurban Bayramı'nda şalterleri kapattığımızda adam direkt gidip jipini sattı, getirip bizim paramızı verdi. Örgütlü gücü gördü, bu gücün ne yapabileceğini gördü. Ben geçmişte başka bir yerde daha çalışmıştım. Sendika ağaları bizi sattı. Bu nedenle biraz temkinli yaklaşıyorum. Yapılması gereken orada işçiler nasıl örgütlenir, nasıl güç olur anlatmakken bunu yapmadılar.

Mehmet Ali: İşyerinden (Fultex) ilk başta ben atıldım. Elebaşı olduğum için. Tekstil ortamında müthiş bir sömürü var. Genelde doğrudan köyden gelenler direkt tekstil ortamına giriyor. Burada çalışanların çoğu eğitimsiz insanlardır ve tekstilde aşırı derecede pop-arabesk müzik dinletilerek bu insanlar kendi sorunlarına duyarsız hale getirilmeye çalışılıyor. İşçiler birbirleriyle yarıştırlıyor. Gelen şefler olsun, patronlar olsun "bak diğer arkadaşım nasıl hızlı çalışıyor. Sen de hızlı hızlı çalışsana." O, insanı biraz daha överek, bak o 100 tane çıkardı da sen çıkaramadın" diyerek yarışa sokuyor. O işçi de kendini daha fazla tükettiğinin farkında değil. Bunlarla çok karşılaştık. Ufak atölyeler de böyle büyük fabrikalar da. Büyük şirketlerde mesela çoğu patronlar sayı sayar. Örneğin; "sen 500 tane iş çıkardın, bak diğeri 700 tane çıkardı, nasıl oluyor? Senin neyin var, sorunun nedir" Bunları sormaz, direkt orada sana baskı yapıyor. Sen de kendini zorlayıp 505 tane çıkarınca, ertesi gün 510 tane istiyor. Bu sayının altına düştün mü, sana baskı yapmaya başlıyor. Niye çalışmıyorsun, senin sorunun onu ilgilen-dirmiyor, senden iş istiyor. İşçiler bu baskıyı, sömürüyü göremiyor. Ufak yerlerde çalışanlar geçim derdi için, büyük yerlerde çalışanlar ise sigortasını tamamlamak için çalışıyor. Ama büyük işletmelerde çok büyük sömürü var.

Bu iki eylemde de ben öncülük edenlerden biriydim. İşçilerle oturup konuştuk, herkes bize tamam dedi. Biz dilekçeleri almaya gittik. Patron oturmuş dert anlatıyor, baktık işçilerin hepsi geri adım atmış, arkadaşlar imza toplayalım dedik, yok.

Hıdır Aksakal: Yeni İş Kanunu 1475 işvereni her zaman haklı duruma

düşürüyor. İşveren istediği zaman at koşturabiliyor. İsteddiği zaman her şeyi yaptırabiliyor. İşçinin haklı durumu kalmıyor. Sabah 8'den akşam 7'ye kadar çalıştırıyor, artı mesai yaptırıyor. Ona rağmen işçi sınıfında bu yasaya hiçbir tepki yükselmiyor. Türkiye işçi sınıfının bir takım şeylere tepkisini göstermesi lazım, sesini duyurması gerekir. Bizim yaşadıklarımız diğer işçilerin yaşadıklarından farklı değildir. Bir yasa

çıkıyorlar, o yasa çerçevesinde istediği şeyi yaptırıyorlar işçilere. İsteddiği zaman işçiyi işten atabiliyorlar. Çünkü işçilerin yeni düzenlemelere göre hakları yok. Biz arkadaşlarımıza burada sendikalaşmamız gerektiğini, yoksa 1475 sayılı yasa çıkarsa hiçbir hakkımızın olmayacağını anlatmaya çalıştık. Bugün patronlar birleşerek çalışır durumdaki fabrikaları feshedebiliyorlar. Niye, çünkü işçilerin tazminatını vermemek için. İşçiler arasındaki örgütlülüğü dağıtmak için.

-Seni tanıyabilir miyiz?

Murat Çakıcı: Tunceli'den 3 ay önce geldim. Sarıyer'de bir atölyede çalışıyordum. İşten atıldım. Yenibosna'da Fultex'te işe başladım. Orası da iflas etti. Tunceli'den maddi sıkıntılar nedeniyle geldim. Şu anda başka bir yerde çalışıyorum. Eski işyerimde ortacıydım. Bütün ağır işleri bana yaptırıyorlardı. Bunun karşılığında da istediğim maaşı alamıyordum.

-İstanbul, tekstil işletmelerinin yoğunlukta olduğu bir bölge. Tekstil işçilerini örgütlemek için neler yapmak gerekir?

Hıdır Aksakal: Fabrikaların yoğun olduğu yerlerde sendikal faaliyet yürütmek gerekiyor. İşçi sınıfının olduğu her yerde sendikanın da olması gereki-

yor. Günümüzde sarı sendikaların yoğunlukta olmasından kaynaklı insanlar artık sendikalara güvenmiyor. Bu noktada alternatif olarak devrimci sendikalar oluşturmak gerekiyor. Patronların kaleleri olan fabrikalarda işçilerin arasında onların yanında olmak gerekiyor. Devrimciler de örgütlenme çalışmalarında eksik davranmakta, sadece bildiri dağıtarak ya da gazete dağıtarak insanları örgütleyemeyiz.

Gülbahar Dikme: İşçiler zaten bizim okuduğumuz gazeteleri okumuyorlar. Onların hayata bakış açıları farklı, genelde ilgilendikleri magazin haberleri okuduğu zaman zaten bu adam bir şey anlayamayacak. Çünkü o bilinç yok. Öncelikle onları bilinçlendirmek gerekiyor. Onun için pratik olarak onlarla hareket etmek lazım. İnsanları önce kendi sorunlarına duyarlı hale getirmek lazım. Mesela bizi istemediğimiz zaman mesaiye bırakamıyorlar vs. böyle ufak direnişler zamanla sendikayı örgütler. Bu süreç uzun da sürebilir. 1 yıl da 5 yıl da. Ama işyerini var ederse, biz bunu kabul ettirebiliriz. Bu tür eylemler basit eylemler değil. Devrimci örgüt-lülükler, sendikalar tekstil sektörünün sorunlarına çok duyarlı davranmamışlardır. Hatta yaşananlardan bihaberdirler. Tekstil işçilerinin yeterince bilinçlenmemesinde bunun etkisi büyük. Bu kesim daha çok yalnız bir şeyler yapmak durumunda kaldı. Tekstilden çok uzak kaldı. Sistem burada istediği yaşam tiplerini yarattı. Bencil, kendi çıkarlarını düşünen, daha çok cinsel ilişkilerden oluşan bir insan topluluğu yarattı adeta. Ancak geç sayılmaz. Sömürü devam ettiği sürece tekstil işçilerini örgütlemek bizim için şart.

İşveren istediği zaman at koşturabiliyor. İsteddiği zaman her şeyi yaptırabiliyor. İşçinin haklı durumu kalmıyor. Sabah 8'den akşam 7'ye kadar çalıştırıyor, artı mesai yaptırıyor. Ona rağmen işçi sınıfında bu yasaya hiçbir tepki yükselmiyor. Türkiye işçi sınıfının bir takım şeylere tepkisini göstermesi lazım, sesini duyurması gerekir. Bizim yaşadıklarımız diğer işçilerin yaşadıklarından farklı değildir. Bir yasa çıkıyorlar, o yasa çerçevesinde istediği şeyi yaptırıyorlar işçilere. İsteddiği zaman işçiyi işten atabiliyorlar. Çünkü işçilerin yeni düzenlemelere göre hakları yok. Biz arkadaşlarımıza burada sendikalaşmamız gerektiğini, yoksa 1475 sayılı yasa çıkarsa hiçbir hakkımızın olmayacağını anlatmaya çalıştık.

İşçi-köylü'den

**EMEKLİLERE TEHDİTLER SAVURAN "ASLAN" ERDOĞAN,
EFENDİSİNİN KARŞISINDA YALNIZCA BİR UŞAKTIR!**

Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen ekonomik ve siyasal krizinin yankısı, ülkemizin de dahil olduğu Ortadoğu başta olmak üzere birçok yarı-sömürge ülkede kendini her gün biraz daha ağırlaştırarak gösteriyor. Çıkarılan uyum paketlerinin aksine krize paralel yoğunlaşan saldırılar, emekçi halk kitlelerinin mayalanan öfkesinin artmasına ve patlamasına neden oluyor. KESK'in eylemlerine yapılan müdahaleler devletin kısa vadede toplumsal muhalefete nasıl yaklaşacağını da bir göstergesi.

KESK üyesi kamu emekçilerinin "İnsanca bir yaşam için" Diyarbakır ve İzmir'den başlattıkları yürüyüş, Ankara'da gerçekleştirilen mitingle son buldu. Yürüyüşe tahammül edemeyen devlet, birçok bölgede kamu emekçilerine saldırdı. Ancak yürüyüşü esas olarak engellemedi. Kamu emekçilerinin gerçekleştireceği eyleme saldıracağını günler öncesinden açıklamaya başlayan egemenlerin bu tehditlerine rağmen emekçiler istikrarlı bir şekilde yürüyüşlerine devam ederek Ankara'ya ulaştı.

Kamu emekçilerinin bu eylemine tahammül edemeyen halk düşmanı R. Tayyip Erdoğan "sert lider" pozları ile "KESK maalesef halkın huzurunu kaçırmak için elinden geleni yapıyor" demekten de geri kalmadı. R. Tayyip Erdoğan KESK'in barikatları aşarak yapmış olduğu eylemden korkmuş olacak ki gün boyu mitingle ilgili açıklamalarına devam etti. Ve sözlerinin devamında iyice haddini aşarak şunları söyledi: "Bugün bu memur sendikası milletin yolunu kesiyor. Hukuk ve yasalar çerçevesinde güya hak arıyor."

Aynı başbakan 10 Ağustos günü Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı'nda oğlunun düğününü gerçekleştirdi. O gün Lütfi Kırdar Sergi Sarayı'na açılan tüm yollar polis tarafından kapatıldı. Şaşaalı bir şekilde gerçekleştirilen düğünde harcanan paranın haddi hesabı olmadı. Öyle ki sadece Erdoğan'ın oğlunun üstündeki elbise bir kamu çalışanının iki aylık maaşı ile alınabilecek kadar pahalıydı. Aynı gün işsiz bir vatandaşın soyunarak cebindeki bir milyonla Taksim'de Atatürk heykelinin karşısındaki yoksulluk yakarışı, yaşanan çarpıklığın en basit örneğiydi.

Hal böyle iken yoksulluk sınırının altında yaşayan kamu emekçilerinin gerçekleştirdiği eylemi Erdoğan, yasadışı ilan etmekte ve emekçilere saldırının emrini verebilmektedir. Ancak bu Erdoğan'ın emekçilere ve halkımıza yönelik ilk hakareti ve saldırısı değildir.

Maaşlarının arttırılması için sokaklara dökülen işçilere "sokağa dökülürseniz, dökülün" diyen Erdoğan, komprador patronlara parasını kaptıran insanlara da "bize mi sordunuz paranızı verirken. Kaptırmasaydınız" demekten geri kalmadı. Yine Erzurum'da iş isteyen işsizlere bağırıp çağıran Erdoğan fındık taban fiyatını az bulan köylüleri ise "hazırlopu" olmakla suçlamıştı. Oturdıkları bölgede su bulamayan vatandaşı "siz de herşeyi bedava istiyorsunuz" diye azarlamaktan geri durmamıştır.

Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Haklarını isteyen insanlara verilen bu yanıtlar devletin halka nasıl baktığını da göstermektedir. Erdoğan ve devleti için, hakkını arayan herkes düşmandır. Ve mutlaka bastırılması gerekmektedir. Hele hele egemen sınıflar karşısında başı dimdik olarak haklarını savunan insanlar egemen sınıflar ve tabi ki Erdoğan gibileri için en büyük düşmandır. Çünkü Erdoğan ve onun gibileri şunu çok iyi biliyorlar. Ezilen milyonlarca insan bir gün mutlaka onların saltanatlarına son verecektir. Bu nedenle KESK Ankara'da eylem gerçekleştirdiği saatlerde Türk egemen sınıfları tarafından yapılan açıklamalarda kamu emekçilerini "terörist" ilan edilmiş ve gün boyu TV kanallarında düşman olarak verilmiştir. Halka düşmanlığını hemen her sözü ile kanıtlayan Erdoğan ve tayfası efendileri emperyalistlere ise yalalaklıklarını tüm hızı ile sürdürmektedir. Türkiyeli emekçilere her gün hakaret eden, tehditler savuran Erdoğan, efendisi emperyalistler karşısında yalaka bir uşaktır.

Bu köşemizde defalarca belirttiğimiz gibi TC devleti ve onun hükümeti emperyalistlerin uşağıdır. Her şey en basit ifade ile efendi uşak ilişkisinin gerektirdiği gibidir.

Bugün ABD emperyalizmi Irak'taki direniş karşısında çaresizleşmektedir. Son günlerde Irak'taki direniş sadece ABD askeri güçlerini

hedef almamaktadır. ABD askerlerine yapılan silahlı saldırıların yanında işgalcilere destek veren askerlere de yapılan silahlı saldırılar hem ABD emperyalistlerini hem de uşaklarını korkutmaktadır.

Irak'taki bu direniş karşısında işgalciler için tek çıkış yolu emperyalizme uşak ülkelerin askerlerinin bölgede konumlandırılmasıdır. ABD'nin TC'den istediği asker elbette ki salt uşaklarının bölgede konumlandırılmasıyla sınırlandırılmaz. Yıllardır gerilla mücadelesine karşı belli bir uzmanlaşma sağlayan TC ordusunun bu birikiminden yararlanılmak istenmektedir. İşgalden bir süre sonra gerilla saldırılarına başlayan Irak'taki direnişçilere karşı ABD ordusu tecrübesizliğinin de etkisiyle yetersiz kalarak saldırılardan ağır kayıplar almış durumda. Devletin savaş uzmanlarının bugünlerde tartıştığı nokta Türk askerinin "düşük yoğunluklu bir savaş" içine gönderildiği yönündeyken diğer vurgulanan nokta ise TC ordusunun gerilla savaşına karşı bir deneyimi olmakla birlikte şehir gerilla mücadelesi konusunda bir tecrübesizliğinin söz konusu olduğu ve bu konuda dikkatli olmak gerektiği vurgulanmakta. Yani bugün Amerikan askerlerinin yaşadığı sendromun TC askerlerinin de yaşama ihtimalinin üzerinde durulmakta. Ve hükümetin tüm çalışması, Irak işgalinde zor durumda kalan ABD ve İngiltere emperyalizminin çıkarları için Irak'a asker göndermeye endekslenmiş durumdadır. Bu hazırlıklar devam ederken bir yandan da devlet emekçi halkın asker gönderilmesini istememesinden dolayı çeşitli manipülasyon kampanyaları yürütmektedir. Türk egemen sınıflarının sarıldığı en büyük yalanlar "ulusal çıkarlarımızı bunu gerektiriyor", "barış ve huzurun oluşması" şeklindedir. "Ulusal çıkar" dedikleri Türk egemen sınıflarının efendisi ABD emperyalizminin Irak işgalinden birkaç kırıntı kapma derdidir. Bunun için Türkiyeli askerlerin Irak çöllerinde öldürülmesinin onlar için hiçbir önemi yoktur. Bu durum "ulusal çıkar" diye emekçi halka empoze edilmeye çalışılmaktadır. "Barış ve huzur" dedikleri ise emperyalistlerin ve onların uşaklarının sömürülerini "huzur" içerisinde sürdürmeleridir. Irak'taki halkın işgalcilere karşı direnişi emperyalistlerin "huzurunu" bozmaktadır ve bu nedenlerle binlerce insan ölse de emperyalistler için mutlaka bastırılmak zorundadır. Dünyada ve ülkemizde egemen sistemin sömürü politikalarına karşı yükselen tepki ve

öfke bugün emperyalistleri ve uşaklarını en çok rahatsız eden yandır. Bunların yanısıra dünya halklarının bilincinde yaratılmaya çalışılan bilinç bulanıklığına yönelik politikalar ise güven vermemektedir. Son dönem yapılan anketlerin çoğunluğunda ortaya çıkan tablo, halkların emperyalistlere özellikle de ABD'ye duydukları tepki ve öfkenin yanısıra kendi halkının da artan güvensizliğidir. Bunlar üzerinde durulmalı ve anti-emperyalist mücadelemizin içinde kullanılacak birer parça olarak değerlendirilmelidir. Emperyalistleri ve uşaklarını en çok korkutan ise komünist hareketlerin sağladığı gelişimdir. Filipinler'de, Hindistan'da, Nepal'de, Peru'da verilen halk savaşları her gün yeni boyutlar kazanmaktadır.

Şiarlarımızı kavrayarak sebatla ve inançla yürüyelim

Ülkemizde yıllardır emperyalizme ve onların uşaklarına karşı halk savaşını yılmadan sürdüren Proletarya Partisi'nin MK'sı gerçekleştirdiği ikinci toplantıda, yedinci konferans sonrası süreci değerlendirerek "partiyi örgütlerle cesaretle ilerle" şiarıyla önümüzdeki sürecin ana hattını çizdi. Emperyalizme ve onların her türden saldırılarına karşı emekçi halka ve kendi tabanına ısrarla örgütlenme çağrısını sürdüren Proletarya Partisi, yönelim olarak tüm faaliyetçilerinin önüne, kitle faaliyetine yoğunlaşılması ve bu çalışmalar içinde parti örgütlülüklerinin oluşturulmasını koymuştur. 7. yönelimle birlikte ortaya konulan bu yönelimde kimi adımlar atılarak kısmi başarılar elde edildi. Şimdi bu başarıları büyütme ve somutlamak durumundayız. Bu çalışmalar faaliyetimizde kampanyaların önemini bize bir kez daha gösterirken çıkarılan sonuçlarla süreci devam ettirmek durumundayız. Politik süreci analiz ederek doğru müdahalelerle kitlelerin örgütlenmesi ve örgütlülüklerin yaratılması, yakalanacak başarıların ana teması olacaktır. Ve tüm bu çalışmalar sürekliliği sağlanacak gerilla savaşının kendisine hizmet edeceği bilinciyle ele alınarak faaliyetçilerimize kavratılmak ve içselleşmek durumundadır. Proletarya Partisi'ne güven, ideolojiye bağlılık, sabır ve inançla bu yolu yürüyelim. Umutsuzluk, karamsarlık ve inançsızlık yaymaya çalışanlara karşı ideolojik mücadelemizi sürdürürken, sahip olduğumuz ideolojimizden aldığımız güçle biz, bu yolu yürümeye ve bu yolu zaferle sonuçlandırarak güce sahibiz. Bu inanç ve cesaretle yürüyelim.

Baştarafı Sayfa 32'de

Çünkü konferansta daha önce kafamızda olmayan bir dizi belirleme yapıldı. Bu aşamada yazmış olsaydık daha iyi bir yazı ortaya çıkardı. Konferanstan çok şey öğrendik". Düşüncelerini ifade etme noktasında pek sıkıntı yaşamayan yoldaşlardan biridir. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar yoldaşlık ilişkilerindeki zayıflığı, onlara sekter ve uzak yaklaşımlarıyla eleştirilip tanınırken, bugün bu durumu büyük oranda tersine çevirmeyi başarmıştı. İlişkileri daha sıcak ve giderek daha siyasal bir nitelik kazanıyordu. Kuşkusuz ilişkilerin iyileşmesi kendisinin ve kendisiyle beraber diğer yoldaşların siyasallaşmasıyla direkt ilgili bir durumdu. Onun da bu yönlü çabalarının artması yoldaşlık ilişkilerinin düzelmesine, sorunları çözüm yönteminde olumluluğa vs. götürüyordu. Ne var ki tüm eksikliklerin hemen bir çırpıda aşılması mümkün değildi. Zaman zaman eksikliğe düştüğü oluyordu ve böylesi zamanlarda oldukça sıkıntılı anlar yaşıyordu.

Ajitasyon propaganda tarzına ilişkin yazı okundu, bu konu daha önce gerilla bileşeni tarafından eğitim çalışması şeklinde incelenmişti ve konunun eğitmeni olan aynı yoldaştı. A/P'nin sürecimizdeki politikalarımızda, yeni yönelimimizde önemli temel taşlardan olduğunu biliyoruz. A/P'de de düştüğümüz eksikler, aşmamız gereken yanlar vs. vs. tartışıldı. Süre yetmediğinden henüz söz almak isteyenler olmasına rağmen çalışma bitirildi.

Biter bitmez kimi hızla yatağa fırladı, kimi yarım kalan sohbetlerine devam etti, kimi tüm yorgunluğuna rağmen kitap okumaya devam ediyordu. Çalışmanın bitmesinden yat saatine kadar kalan bir saatlik zamanı herkes kendi ihtiyacına göre değerlendiriyordu.

&&&&&&

25.03.2003/Salı

Konferans oturumunun başlamasına 1-2 dakika var. Yoldaşlardan biri hasta. Bileşenin sağlığı yönetici yoldaştan izin alarak geç kalacağını söyledi. Sağlık işleri en çok önemsenen şeylerden biridir gerillada, en basiti bir savaşçının savaşabilmesi için sağlıklı olması gerekir. Hızlı hızlı işlemler yapıldıktan sonra sağlıkçı ve hasta çalışmaya 5 dakika gecikmeyle girdiler. Bu arada bileşen çalışmaya başlamamıştı.

Ajitasyon propaganda tarzımıza ilişkin herkes görüşlerini ifade ettikten, sonuçlar ve yazıya nasıl biçim verileceğine dair şeyler ortaya konup somutlaştırıldıktan sonra konuya son verildi ve bununla birlikte sigara molası hak edildi.

Birkaç gündür verilen aralarda birliğin radyocusu radyoyu açarak müzik dinletiyor. Konferans çalışması içinde pek söz alıp konuşmuyor. Sadece konferansta değil, normal yaşamında da çok az konuşan ama konuştuğunda da ya insanları düşündürür ya da birikmiş bazı rahatsızlıklarını ifade ederek insanları şaşırtır. "Böyle düşünüyormuş demek" dedirtiyor insana. Davranışlarında oldukça doğal ama bunları yansıtmada oldukça içe

kapank bir yoldaş. Yönetici yoldaşların onu biraz daha açma yönündeki çabaları biraz başarılı olmuştu. İlk geldiği süreçlere oranla daha iyi olmasına rağmen olması gerekenin oldukça altında... Aralarında müzikle beraber daracık alanda elleri cebinde volta atıyor çoğu vakit eksiklikleri çarpıcı bir dille ifade eden bir özellik taşıyor. Yetişmiş olduğu çevrenin ve ailesinin yapısının bu özellikleri kazanmasında önemli bir yeri var. Bu yapıya sahip yoldaşların değişmesi (bu noktada) oldukça güç.

Çalışma tarzına ilişkin yazı okundu. Aynı yöntemlerle tartışıldı. "Nasıl bir düşünme tarzının nasıl bir çalışma tarzına ittiği" görüşü tartışmaların esasını oluşturuyordu...

Bu konuda da somut şeyler belirlendikten sonra bir sonraki gündeme geçildi. Bu gündem iki yoldaş tarafından hazırlanmış "Savaşın insan kaynağı" konusu

idi. Konu yoldaş tarafından okundu. Daha yazı okunmadan gelecek eleştirilere karşı sert bir tutumu var. Okumaya başlamadan bir dizi açıklama yaptı. Okurken ellerini hareket ettiriyor, sallıyor, elindeki kalemi oynatıyor, dizlerini titretiyor (tabi bunların hepsini bir anda yapmıyor) ve oldukça vurgulu okuyordu. Bu hareketleri okul döneminden edinmiş olduğu alışkanlıklarından kaynaklı olsa gerek.

Yazı okunduktan sonra kalan sürede yazıya ilişkin sorular soruluyordu. Sorular sorulardan bazıları yoldaşların deyişleriyle "kazık"tı. Yazının hassas noktalarına işaret ediyorlardı. Çalışmadan sorumlu yoldaş kendisi de netleşmediği yerleri bildiğinden henüz soru sorulmadan "şurayı mı soracaktın yoldaş" deyip "evet" cevabını alınca "peki yoldaş bir daha okuyalım" deyip sorulan bölümü tekrar okuyordu. Sorular bittikten sonra bunların cevaplandırılması ve konunun tartışılması yarına bırakılarak çalışma bitirildi.

Savaşın insan kaynağı konusu tartışıldı. Bu konunun partinin temel sorunlarından olduğu vurgusu yapılarak savaşacak insanların nerelerden çıkarılabileceği tartışılarak bu çalışma da bitirildi.

Akşam yemek için verilen arada son konuları tartışmak üzere bileşenler yeniden ayrılacaktı. Düzenlemeler yapıldıktan sonra bir sonraki gündeme geçmek üzere gruplar ayrıldı.

&&&&&&

26.03.2003/Çarşamba

"Seni dağlara süreceğim yüreğim/omzumda çapraz dursun mavzerim/namluya sürülü mermim" şeklinde bir melodi yandaki küçük odadan duyuluyordu. Türkünün içeriği üzerine "Biz burada silahla nasıl daha iyisini yapacağımızı düşünürken söylenen türküyü bak!" diyerek espri yaptı. Zaman zaman konferans ortamı sessizleşince arada tartışma sesleri, türkü söylemeler, gülüşmeler ortama eşlik ediyordu. Bugün mali politikamız konusu tartışılacaktı. Savaşın insan kaynağı diğer birimle sonuca bağlandıktan sonra gruplar, verilen akşam yemeği arasında yeniden ve son kez ayrılmışlardı. Mali politikamız konusu gerilla yaşamında çok uzun süre kalmış ve özellikle bu noktada tecrübeli olan bir yoldaş tarafından hazırlanmıştı. Şehit düşen birçok yoldaşı tanyor, bu noktada bi-

rikimli, savaş koşullarına oldukça aşina olmuş bir yoldaş. Yaptığı işi (bu hemen her noktada öyle) önemseyerek yapmaya çalışıyor, aksilikler veya eksiklikler çıkınca durumdan duyduğu hoşnutsuzluk hemen davranışlarına yansıyor.

Mali politikamız çalışması okunup tartışıldı ve aslında partinin (ya da bölgenin demek daha doğru olur) bu noktada daha önce pratikten edinilmiş yeni tarzlarının doğruluğu, geliştirilmesi gerektiği bir kez daha vurgulandı. Bu konuyla bağlantılı olarak da lojistik politikamız aynı yoldaş tarafından hazırlandığından mali politikamızla bağlantılı olarak işlendi.

Geriye son bir konu kalmıştı. Artık konferans sonuçlanmak üzereydi. Bölgesel politikalar belirlenmiş ama her şey burada bitmiyordu. Araştırmalar ve incelemeler, üretilen politikalar bir daha elden geçirilecek ve onaylanmak veya onaylanmamak üzere başka mekanizmalara gönderilecekler.

Son günlere gelmiş olmanın bir aceleciliği vardı insanların üzerinde. Yaklaşık bir aydır her gün 5-6 saat tartışılıyor. Sürecin uzun sürmesinin bir yoğunluğu yaşıyordu.

&&&&&&

27.03.2003/Perşembe

Sürecin son günü bugün. Son konu olarak "Açılım politikamız" işlendikten sonra konferansın değerlendirilmesi ve eleştiri özeleştirisi gündeme alınacaktı.

Açılım politikası yazısı okundu. Konunun en önemli eksikliği açılım yapılabilecek yerde ilk önce parti örgütlülüğünün oturtulması noktasına hiç değinmemiş olmasıydı. Bu günümüzde yaşadığımız bir dizi soruna temel olan önemli bir sorundu. İlk önce işlenmesi gerekirken arazi vs. gibi konular daha esas hale getirilmişti. Ayrıca araştırma ve incelemelerin açılım yapılmadan önce mutlaka titiz bir şekilde yapılması gerekiyordu. Bu nokta üzerine de neler yapılması, nasıl araştırılması gerektiğine dair tartışıldı.

Tartışmalar sürerken arka taraftan sobanın yakınlarından dikkatleri dağıtan bir ses geldi. Herkes doğal olarak sesin geldiği yöne baktı ve hemen bir yoldaşın fare avında olduğu anlaşıldı. Bu yoldaş gerilla bileşeni içine bu yıl katılmış ama sempatikliğiyle kısa sürede insanların sıcaklığını kazanabilmişti. İyi koşullar altında yaşamasına rağmen onları çok kolay bir kenara bırakıp aramıza katılanlardan. Duygularını ifade ederken oldukça samimi ve açık davranıyor. İçinde yaşadığı koşulların bozmadığı bozmayı başaramadığı içten bir köylü kültürü var. Konuşma tarzı ve esprileri özellikle bu kültürün etkisinde olduğundan bu noktalarda oldukça beğeni kazanıyor.

Fareler, barınağımızın neşe kaynağı misafirlerinden bir yandan bir dizi espriye konu oluyor (bunlar fındıklarımızı bitirdi, iaseci bize vereceğine onlara veriyor, bu ufaklıklar taskilikler -taski gerilla birliğinde şişman tombul anlamına geliyor- hareket edemeyecekler vs. vs.) bir yandan da bu hayvan durumuna getiriliyorlar. Nitekim pusuda bekleyen gerilla sayısı az değil.

Açılım politikasına ilişkin tartışmalar sonlandırıldıktan sonra bunda da genelin hakim olduğu sonuçlar ortaya konup bitirildi. Espriler gülüşmeler eşliğinde konferans sona erdi. Sırada konferansa ilişkin görüşler, öneriler, eleştiriler, özeleştirimler gündemine geçildi. Herkes tek tek düşüncelerini, konferanstan beklentilerini, bu beklentilerin ne derece yanıt bulduğunu, kendine neler kattığını, neler değiştirdiğini, önümüzdeki süreçte neleri etkileyebileceğini, çıkarttıkları dersleri, eleştirileri, özeleştirimleri, yeni süreçteki hedeflerini, beklentilerini vs. vs. ortaya koyuyordu. Tüm bunlar genel sonuçlar olarak bir karar şeklinde yazılı hale getirilmek üzere bir yoldaşa görev olarak verildi.

Tartışma saat 22:30'da bitirildi.

&&&&&&

28.03.2003/Cuma

Bugün konferans ön hazırlık sürecinde aktif olarak tartışma sürecinde kısmen katılan ikinci grupla eleştiri-özeleştirisi görüş ve öneri toplantısı yapıldı. Onlar da bu noktalardaki düşüncelerini ortaya koydular.

Sıra bunların bilgisayarçı yoldaşlar tarafından disketlere kaydedilmesine geldi. İki bilgisayarçı yoldaş bu günden sonra tüm yazılı çalışmalarını kaydedecekti. Hemen hemen gün boyunca çalışıp oldukça yorulacaklardı. Çünkü bu işlerin bir an önce yapılması gerekiyordu.

(BİTTİ)

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

işçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM
SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS:
(0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Beşir
KASAP
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT

BÜROLAR

ANKARA: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: MEŞRUTİYET MAH. KONUR SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 558 45 04
BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKEMEN İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 612 81 98
SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 427 71 48
TURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİPKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

KARADENİZ BÖLGESİ BÖLGE KONFERANSI GERÇEKLEŞTİRİLDİ-III

Elimize posta kanalıyla ulaşan bir bildiriye göre; Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist önderliğinde gerilla savaşını sürdüren, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'nun Karadeniz Bölge Komutanlığı, Karadeniz Bölgesi Bölge Konferansı'nı gerçekleştirdi. Emel Kılınç'ın Konferans boyunca gözlemlerini gün gün kaleme aldığı aşağıdaki yazıyı, hem gerçekleştirilen Bölge Konferansı'nın daha iyi anlaşılması hem de yaşamını proletaryanın ve emekçi halkın kurtuluşu için feda eden, Emel Kılınç (Süheyla) yoldaşın anısına yayınlıyoruz.

22.03.2003/Cumartesi

Örgütlenme politikasına ilişkin hazırlanan taslaklar, 20 Mart'ta okunmuştu. 21 Mart'ta Mart ayı etkinliği için ara verildiğinden dolayı bu politikaya ilişkin tartışmaların yapılması bugüne kalmıştı. Örgütlenme politikasında nerelerde örgütlenilmesi gerektiği konuşuldu. Örgütlenme biçimleri, belirlenen politikalar doğrultusunda şekilleneceğinden, önceden belirlenen politikalar ekseninde tartışılıyordu. Tartışmanın tansiyonu bir ara oldukça fazla yükselmişti. Yüksek sesle yapılan tartışmalar dışarıya kadar taşmıştı.

Tartışma sırasında küçük odada bulunan diğer yoldaşlar yükselen sesleri duymuşlar ve esprilere başlamışlardı bile. Biri "yoldaş güvenliği zaafa uğrattınız, ya bizim yoldaşlarda da amma ses var". Diğeri "Bağışmalar artınca gidip silahları alalım dedik" şeklinde esprilerle geçmişe ve yoldaşlarının gerçekliklerine dair göndermeler yapıyorlardı.

Düünceli düünceli yemek yiyenleri seyrediyordu. Az önce yaşanan tartışmanın etkisi altında olsa gerek, sert tartışan yoldaşın yanında oturuyordu. Yoldaşını sakinleştirmek için son derece iyi niyetli olarak onu dürttü, sonrasında ise şöyle bir diyalog gelişti:

-Dur yoldaş dürtme beni.

-Yok yoldaş tarz anlamında diyorum biraz tepkiselisin.

-Tarz polisi misin kardeşim, ben düüncelerimi ifade tepkisel değilim, gayet açık ifade ediyorum.

-Tamam sakin ol.

-Zorla kızdırıyorsunuz insanı.

Kimi vakit ona gözlük diyoruz. Yaşanan olaydan kaynaklı "Ne o tarz polisliğine mi başladın gözlük?" şeklindeki giydirmelere konu oluyordu.

Arada, birçok atıfa maruz kalan yoldaş, tartışmada en sert tartışan yoldaştı. Ara verilir verilmez yanına gidip, sakinleştirmeye çalışanlara neler dedi bilmiyorum ama kendini volta yerine attı. Bir yandan sigara yakarken, hızlı hızlı volta atıyordu. Havanın soğuk olması onu fazla etkilemiyordu. Uzun süre volta attıktan sonra

gelip yanan sobanın başına oturdu, sessizce durdu, düşündü... Bu yoldaş daha önce kısaca değindiğimiz Çerkezler ile ilgili öyküyü anlatan yoldaştı. Böyle bir davranışın onun genel yapısı içinde yeri olmadığı şeklinde bir düşünüş olsa da kendi içinde bir anlam sahiptir.

Saat 18:30'da delegeler yeniden bir aradaydı. Yönetici yoldaş örgütlenme politikası üzerine sonuçları belirtirken, az önceki tartışmaya ve olması gerekenlere dair belirlemeler yaptıktan sonra gündeme son verdi.

Bundan sonra tartışmaya dair söz almak isteyen ve eleştirmek isteyenlere gündemimiz olmadığını; eleştiri özeleştirisi gündeminin konferans sonunda ele alınacağını not alıp o zaman getirmelerini söyleyerek, yeni bir gündeme geçmek üzere ara verdi.

Aradan sonra geriye sadece iki saat kaldı. Yeni gündem kadro politikamız. Bu konunun tartışılma sürecine öteki bileşen de katılacak. Onların da barınak içine gelmesi için küçük düzenlemeler yapıldı. Soba getirildi vs. Onların da içeri girmesiyle üst ranzalar da doluyordu.

"Yoldaşlar son bir dakika" duyurusuyla birlikte herkes konumlandı. Yeni gündem **kadro politikamız**dı. Aynı gündem çalışma grubu bu konu için de iki farklı yazı hazırlamış ve yine aynı noktada eleştiri alıyorlar. Kadro politikasına ilişkin her iki yazı da okundu. 40 sayfaya yakın yazı okunurken, özellikle ikinci grup olan yoldaşların açıkça uyumalarına yönetici yoldaş tarafından müdahale edildi.

&&&&&**23.03.2003/Pazar**

Kadro politikasına ilişkin yazı okunduktan sonra tüm bileşenlerin görüş ve önerileri alındı. Parti tarihi açısından kuruluşundan bugüne kadar ve bir türlü bu sorunu aşamayan yaklaşımların neler olduğu üzerinde duruldu. Kadroların parti için ne kadar önemli ve partiyi ayakta tutan temel direkler olduğunun hemen hemen tüm bileşen tarafından bilindiği gibi bir gerçeklik var. Kadrolar bir sürecin ba-

şarı veya başarısızlığını, ilerlemesini, gerilemesini tayin edici bir öneme sahiptir. Tüm bu yönleriyle kadro yetiştirilmesinin mekanizmalarının ve programlarının oluşturulmasının vazgeçilmez olduğu vurgulandı. Kadroların nasıl ve nereden çıkarılacağı, nelerde nasıl yetiştirileceği üzerine konuşmalar yapıldı. Sürecimize hangi tip kadrolar yanıt olabilir, kadroları seçenlerin nitelikleri neler olmalı sorularına yanıtlar arandı. Bu noktada hazırlanan yazıların eksik yanlarına özellikle kimi yerleri fazlaca detaylandırmasına ve bölgeye yönelik tespitlerin hatalı olduğuna vurgu yapılarak yazılması gerekenlerin neler olduğu üzerine vurgular yapıldı. Bölge şimdiye kadar kadro siyaseti izlemiştir ve bu büyük ölçüde önemsenmiştir. Yazı bu durumun tesirini iddia ediyor. Hatta tüm savaşçılardan ısrarla kadro olması istenmesi ve bu noktada zorlayıcı davranılması eksik veya yanlış olmuştur. Böyle bir ele alış hem kadro olamayacak nitelikteki yoldaşları, hem de kadro yaratmaya çalışan önder yoldaşları zora, sıkıntıya sokmuştur. Nitekim taştan civciv çıkmaz. Ancak bu yanlış ele alışa rağmen tüm bileşen nitelik anlamında ileriye taşınmıştır. Yine de kadro yaratmada seçiciliğin mutlaka yapılması gerektiği ve bu kriterlerin neler olduğu üzerinde duruldu.

Sonuçlar ortaya konup görüş ve öneriler sona erdikten sonra TİK-KO'culara hayırlı uğurlu olsun esprileriyle bir program daha bitirilmiş oldu.

Bu çalışma grubunun son konusu, **egitim politikamız**. Sekiz sayfalık yazı, çalışma grubunun sorumlusu tarafından okundu. Yazı bitince yönetici yoldaşın "değerlendirmeleriniz neler, haydi o zaman görüş ve öneriler başlayalım" şeklinde söylemiyle ortam birden sessizleşti, kimsede çık yok. "Parlamentoda da böyle yapıyorlar, gece yarısı tüm oy verenler uykulu uykulu on beş yasa geçiriyorlar meclisten. Sizin uykunuz gelmiş, bugünlük bu kadar o zaman" dedi ve bugün saat henüz 20:30 iken oturum sona erdi.

Gerçekten de özellikle ikinci gruptan bazı yoldaşların açık açık uyuklaması rahatsız edici bir durumdu.

&&&&&**24.03.2003/Pazartesi**

Eğitim politikamıza ilişkin okunan yazı değerlendirildi. Yazının eksiklikleri ve olması gereken yanlarının ortaya konmasıyla beraber bölgede eğitimi ele alış tarzımız konuşuldu.

Yaptığımız örgütlenmelerin, görevlendirmelerin, faaliyetlerimizin, cezalandırmaların kısaca yaşamımızın her alanının eğitim alanına çevrilmesi noktasında asgari düzey tutturulduğu sonucuna varıldı.

Eğitimde kategorileşmenin mutlaka olması gerekiyor gibi eğitimde yapılması gerekenlere dair birçok şey konuşuldu. Ortak sonuçlar çıkarıldı.

Bölgede bu anlamda mekanik davranıldığı, indirgemeci bir tarz kullanıldığı ve genel olarak kişilerin sadece olumsuzluklarının söylenmesinin en belirgin eksikliklerden olduğu söylenildi. Bir yoldaş bu durumu "**İnsanlara inisiyatifli ol demekle inisiyatifli olunmuyor, onu inisiyatifli hale getirecek örgütlenmelere girmek lazım, biz inisiyatifli ol diyor ancak bunu örgütlemeye girişmiyorsak inisiyatifsizliği kıramayız**". Sadece bu örnek bile eğitim politikalarının ne denli önemli olduğunu gösteriyor. Eğitimli olmayan bir parti, kitleleri nasıl eğitebilir ki? Nitekim parti gücünü, ideolojik sağlamlığını, nitelikli kadrolarını vs. vs. eğitimle kazanır.

Eğitim politikamızda tartışılarak varılan sonuçlardan sonra yeni çalışma grubuyla yeni iki konu çıkıyor karşımıza; ajitasyon-propaganda tarzımız ve çalışma tarzımız. Yeni çalışma grubunun tüm bileşeni kadın yoldaşlardan oluşuyor. Üçü de hazırlanırken sık sık bir araya geliyor ortak düşünüp üretmeye gayret ediyorlardı. Grup sorumlusu yoldaş bu noktada en çok sıkıntı yaşayanları olsa gerek "Biz bu çalışmayı konferans öncesinde hazırladığımız için şimdiki durumda epeyce eksik kalıyoruz.

Devamı Sayfa 31'de